

Fight Clup (Dövüş Kulübü)

Tüm kötü alışkanlıklarına tahammül eden
Carol Meader için

Teşekkürler

Olan tüm kötü şeylere rağmen, sevgileri ve destekleri için aşağıdaki insanlara teşekkür etmek isterim.

Ina Gebert
Geoff Pleat
Mike Keefe
Michael Vern Smith
Suzie Vitello
Tom Spanbauer
Gerald Howard
Edward Hibbert
Gordon Growden
Dennis Stovall
Linni Stovall
Ken Foster
Monica Drake
Fred Palahniuk

1

Tyler bana garson olarak bir iş buluyor, sonra Tyler ağızıma bir silah sokuyor ve ebedi hayata ilk adım olarak ölmen gerekiyor diyor. Aslında uzun bir süredir Tyler ve ben birbirimizin en iyi dostuyduk. İnsanlar hep sorar, Tyler Durden hakkında bir şeyler biliyor muydum?

Silahın namlusu boğazımın sonuna kadar dayanmış, “Gerçekten ölmeyeceğiz” diyor Tyler.

Dilimle silahın namlusuna açtığımız susturucu deliklerini hissedebiliyorum. Bir silahın çıkardığı sesin en önemli bölümünü genişleyen gazlar oluşturur, ve de kurşunun çıkardığı ince sonik bir patlama duyulur, çünkü kurşun çok hızlı gitmektedir. Susturucu yapmak için, silahın namlusuna sadece delik açmanız gerekir, bir sürü delik. Bu delikler gazın kaçmasına ve kurşunun hızının, ses hızının altına düşmesine sebep olur.

Delikleri yanlış açarsanız, silah elinizi uçuracaktır.

“Bu aslında ölüm değil.” diyor Tyler. “Efsane olacağız. Yaşlanmayacağız.”

Namluyu dilimle yanağıma doğru alıp, Tyler sen vampirlerden bahsediyorsun diyorum.

Üstünde durduğumuz bina on dakika içinde burada olmayacak. Buharla dezenfekte edilmiş nitrik asidin yüzde doksana sekiz konsantrasyonunu alırsın, ve bu aside üç kat fazla sülfürik asit eklersin. Bunu buz teknesinde yapmalısın. Göz damlası ile damla damla gliserin eklersin. Nitrogliserinin olur.

Bunu biliyorum çünkü Tyler bunu biliyor.

Nitrogliserini talaşla karıştırırsın ve çok güzel bir plastik patlayıcıya sahip olursun. Bir çok kişi nitrogliserini pamukla karıştırıp, sülfat olarak Epsom tuzu ekler. Bu da işe yarar tabii. Bazıları nitro ile parafin kullanır. Parafin hiçbir zaman benim işime yaramadı.

Böylece Tyler ve ağzımda bir silahla ben Parker-Morris Binasının tepesindeyiz ve camların kırıldığını duyuyoruz. Kenardan bir bak. Bu yükseklikte olmamıza rağmen, bulutlu bir gün. Bu dünyanın en yüksek binası ve bu yükseklikte rüzgar her zaman soğuktur. Burası çok sessiz, uzaya gönderilen deney maymunlarından biriymişsin hissi veriyor. Yapmak için eğitilmiş olduğun küçük görevi yapıyorsun.

Bir kolu çek.

Bir butona bas.

Ne yaptığının farkında bile olmazsın, ve sonra zaten ölürsün.

Yüz doksana bir kat yukarıda, çatının ucundan bakınca, aşağıdaki cadde, durup yukarı bakan insanlardan oluşmuş tüylü bir halı ile benek benek olmuş gibi görünüyor. Kırılan cam tam altımızdaki pencerelerden birine ait. Binanın kenarından bir cam patlıyor ve peşi sıra siyah bir buzdolabı kadar büyük altı çekmeceli bir dosya dolabı fırlıyor, tam altımızda binanın sarp yüzünden altı çekmeceli bir dosya dolabı aşağıya düşmeye başlıyor, yavaşça dönerek düşüyor, düştükçe küçülüyor, ve sıkış tepiş kalabalığının ortasına düşüp kayboluyor.

Altımızdaki yüz doksana bir kattan birinde Kargaşa Projesinin Yıkım Ekibindeki uzay maymunları, tarihin her bir kırıntısını parçalayarak, yabanileşiyorlar.

İnsanın her zaman sevdiğini öldürmesi ile ilgili o eski deyiş, aslında iki şekilde de geçerlidir.

Ağzında bir silah varken ve silahın namlusu dişlerinin arasındayken, sadece sesli harflerle konuşabilirsin.

Son on dakikamızdayız.

Binanın bir camı daha patlıyor ve camlar parlayan güvercin sürüsü gibi etrafa püskürüyor, ve sonra Yıkım Ekibi tarafından itilen koyu ahşap bir masa binanın kenarından milim milim çıkıyor ve kalabalığın içinde kaybolan büyüklü bir uçan cisim oluyor.

Parker-Morris Binası dokuz dakika sonra burada olmayacak. Yeteri kadar yanıcı jelatini herhangi bir şeyin temel kolonlarına sararsan, dünyadaki her binayı devirebilirsin. Kum torbalarıyla kuvvetlice bastırıp sıkıştırırmalısın ki, patlama kolonun karşısındaki garaja değil, doğrudan kolona yönelsin.

Bu nasıl yapılır mavraları hiçbir tarih kitabında yoktur.

Napalm yapmanın üç yolu: Bir, eşit miktarda benzin ve konsantre portakal suyunu karıştırabilirsiniz. İki, eşit miktarda benzin ve diyet kola karıştırabilirsiniz. Üç, karışım koyulaşana dek parçalanmış kedi yavrularını benzinde çözersiniz.

Nasıl sinir gazı yapıldığını sorun bana. Bütün şu çılgın araba bombalarını.

Dokuz dakika.

Parker-Morris Binası devrilecek, bütün yüz doksan dokuz kat, ormandaki ağacın düşüşü gibi yavaşça düşecek. Kereste. Herşeyi devirebilirsiniz. Üstünde durduğumuz binanın, gökyüzündeki bir nokta olacağını düşünmek çok garip.

Tyler ve ben çatının ucunda, ağızda bir silah ve ben silahın ne kadar temiz olabileceğini düşünüyorum.

Başka bir dosya dolabının binanın kenarından kayışını, çekmecelerin boşluğa açılışını ve beyaz kağıtların havayla yukarı çekilişini ve rüzgarla savruluşunu izlerken, Tyler'ın tüm cinayet-intihar olayını tamamen unutuyoruz.

Sekiz dakika.

Daha sonra kırılmış olan pencereden duman çıkmaya başlıyor. Yıkım Ekibi belki sekiz dakika içinde ilk patlayıcı maddeyi harekete geçirecekler. İlk patlayıcı, temeldeki patlayıcıyı havaya uçuracak, temeldeki kolonlar devrilecek ve Parker-Morris Binasının seriler halindeki fotoğrafları tarih kitaplarına geçecek.

Beş-resimli zaman-eskisi seriler. Burada, bina ayakta. İkinci resimde bina seksen derecelik bir açıda olacak. Sonra yetmiş üç derece. Dördüncü resimdeki kırık beş derecelik açıda bulunan binanın iskeleti çökmeye başlıyor ve kule iskeletin hafif bir kemer oluşturmasına sebep oluyor. Son karede kule, yüz doksan dokuz katın tamamı, Tyler'ın asıl hedefi olan ulusal müzenin üstüne çöküyor.

"Bu bizim dünyamız artık, bizim" diyor Tyler, " ve tüm bu eski insanlar öldü."

Bunun nasıl sonuçlanacağını bilseydim, şu anda ölü ve Cennette olduğum için mutluluktan daha fazlasını hissederdim.

Yedi dakika.

Tyler'ın silahı ağızda, Parker-Morris Binasının tepesindeyiz. Sıralar, dosya dolapları ve bilgisayarlar binanın etrafındaki insan kalabalığının üstüne meteor gibi yağarken ve kırık camlardan duman tüterken ve üç blok aşağıdaki Yıkım Ekibi saate bakarken, bunların hepsini biliyorum: silahlar, anarşi, patlama, hepsi Marla Singer'la ilgili.

Altı dakika.

Burada üçlü bir durum söz konusu. Ben Tyler'ı istiyorum. Tyler, Marla'yı istiyor. Marla beni istiyor.

Ben Marla'yı istemiyorum ve artık Tyler da beni etrafında istemiyor. *Şefkat gösterme* anlamındaki *aşkla* ilgili değil bu. Bu, *mülkiyetteki mal* ile ilgili.

Marla olmadan, Tyler'ın hiçbirşeyi olmazdı.

Beş dakika.

Belki efsane olurduk, belki de olmazdık. Hayır diyorum, ama bekleyin.

Eğer birileri İncil'i yazmamış olsaydı, İsa nerede olurdu?

Dört dakika.

Silahın namlusunu yanağıma itiyorum ve diyorum ki, efsane mi olmak istiyorsun Tyler, seni bir efsane yapacağım. Baştan beri buradaydım.

Herşeyi hatırlıyorum.

Üç dakika.

Beni içeride tutabilmek için Bob'un büyük kolları etrafımda kapanırdı ve Bob'un Tanrı'nın büyük olduğunu düşündüğümüz boyutta iri olan yeni terlemeye başlamış göğüsleri arasında karanlıkta sıkıştırdım. Kilisenin erkek dolu olan zemininde gezinirken, her gece karşılaştık: bu Art, bu Paul, bu Bob; Bob'un geniş omuzları bana ufku hatırlatırdı. Bob'un gür sarı saçları, saç kreminin kendini şekillendirci krema sanması gibiydi, çok gür ve sarı ve kısmen dik.

Kolları boynuma dolanmışken, Bob avcunun ayası ile kafamı, fıçı gibi göğsünden yeni filizlenmiş memelerinin üstüne bastırırdı.

"Her şey iyi olacak" derdi Bob. "Ağla şimdi."

Bob'un yanan gıda ve oksijeni içinde, dizlerimden kafama kadar, kimyasal reaksiyonlar hissedirdim.

"Belki yeteri kadar erken teşhis etmişlerdir," derdi Bob. "Belki de sadece seminomadır. Seminoma ile neredeyse yüzde yüz kurtulma şansın var."

Bob'un omuzları kendilerini uzun uzun çekiyor, sonra düşüyor, düşüyor şiddetli hıçkırırlarla düşüyordu. Yukarı çekiyordu. Düşüyor, düşüyor, düşüyordu.

İki yıldır buraya her hafta gelirim ve her hafta Bob bana sarılır ve ben ağlarım.

"Sen ağla" der Bob ve içini çeker ve hıçkırır, hıçkırır, hıçkırır. "Devam et ve ağla."

Büyük ıslak suratını kafamın üstüne yerleştirir ve ben onun vücudunda kaybolurum. İşte ben bu sırada ağlarım. Boğucu karanlıkta, birinin içine kapanmışken ve becerebileceğin her şeyin sonunda bir çöpe dönüşeceğini görünce ağlamak kolaydır.

Ömrün boyunca gurur duyduğun herşey çöpe atılacak.

Ve ben içeride kayboluyorum.

Ve bu neredeyse bir haftadır uyumaya en yakın olduğum andı.

İşte Marla Singer'la böyle tanıştım.

Bob ağlıyordu çünkü altı ay önce testisleri alınmıştı. Sonra hormon destek terapisi uygulanmıştı. Bob'un göğüsleri vardı, çünkü testosteron oranı çok yüksekti. Testosteron seviyesi yükseltildiğinde, vücut denge kurmak için östrojeni yükseltir.

Ben bu anlarda ağlarım, çünkü hayatın bir hiçtir, hatta hiçlikten öte, bir kayıtsızlıktır.

Östrojen yükselirse, karı gibi memelerin olur.

Sevdiğin herkesin seni reddedeceğini veya öleceğini fark ettiğinde ağlamak kolaydır. Yeterince uzun olan bir zaman diliminde, insanların kurtulma şansı sıfıra düşecektir.

Bob beni seviyor, çünkü benim de testislerimin alındığını düşünüyor.

Trinity Piskoposluğunun bodrumundaki mağaza türü ekoseli kanepelerde, etrafımızda yaklaşık yirmi adam ve bir kadın var, hepsi çiftli olarak birbirine sarılmış ve çoğu ağlıyor. Bazı çiftler öne doğru eğilmiş, kulak kulağa kafaları birbirine yaslanmış, güreşçilerin duruşu gibi birbirlerine kilitlenmişler. Tek kadınla eşleşen adam dirseklerini kadının omuzlarına yerleştiriyor, kadının omuzları adamın elleri arasında ve adamın yüzü kadının ensesine ağlıyor. Kadının yüzü diğer tarafa dönüyor ve eliyle bir sigara çıkarıyor.

Koca Bob'un koltuk altından gözetliyorum.

"Tüm hayatım boyunca" diyor Bob, "neyi neden yaptığımı hiç bilemedim."

Buradaki Arta Kalan Erkekler Topluluğu, testis kanseri destek grubundaki tek kadın bir yabancıнын yükü altında sigara içiyor ve gözleri gözlerimi yakalıyor.

Sahtekar.

Sahtekar.

Sahtekar.

Kısa, mat siyah saçlı, Japon çizgi filmlerindeki gibi kocaman gözlü, kaymağı alınmış süt gibi teni olan, koyu güllerle bezenmiş duvar kağıdı desenindeki elbisesinin içinde tereyağı gibi soluk duran bu kadın, Cuma akşamı katıldığım tüberküloz destek grubumda da vardı. Çarşamba akşamı melanoma yuvarlak masa toplantısında da. Pazartesi akşamı Sebatla İnananlar lösemi grubundaydı. Saçının arkasındaki bir bölümden beyaz parlak kafa derisi görünüyor.

Bu tür destek gruplarını aradığınızda, hepsinin muğlak ve iyimser isimleri vardır. Perşembe akşamı gittiğim kan parazitleri grubumun adı Özgür ve Temiz.

Beyin parazitleri için gittiğim grubun adı Yukarıda ve Geride.

Ve Pazar öğleden sonra Trinity Piskoposluğunun bodrumunda Arta Kalan Erkekler Topluluğu grubumda yine bu kadın burada.

Daha kötüsü ise, o bakarken ağlayamamam.

Umutsuz Koca Bob tarafından sarmalanışım ve onunla ağlayışım en sevdiğim bölüm olmalı. Hepimiz, her zaman çok çalışıyoruz. Burası gerçekten rahatlayıp, teslim olduğum tek yer.

Bu benim seyahatim.

İki yıl önce uykusuzluk hastalığımı ile ilgili doktoruma gittikten sonra ilk destek grubuma katıldım.

Üç hafta olmuştu ve hala uyuyamamıştım. Üç haftalık uykusuzluktan sonra, herşey beden dışı bir tecrübeye dönüşür. Doktorum “Uykusuzluk daha büyük bir şeyin belirtisidir. Aslında neyin yanlış olduğunu bul. Vücudunu dinle.” dedi.

Ben sadece uyumak istiyordum. 200 miligramlık küçük mavi Amytal Sodyum kapsüllerden istiyordum. Kırmızı ve mavi Tuinal kurşun kapsüller, ruj kırmızısı Seconal’ler istiyordum.

Doktorum kediotu kökü çiğnememi ve biraz daha fazla egzersiz yapmamı söylemişti. Nihayetinde uykuya dalacaktım.

Yüzüm, çürük, bayat bir meyve gibi öylesine çökmüştü ki, öldüğümü sanırdınız.

Doktorum, gerçek acı görmek istersem, Salı geceleri İlk Rabbaniler’e uğramamı söylemişti. Beyin parazitlerini görmemi. Dejenere kemik hastalıklarını görmemi. Organik beyin bozuklukları. Geçip giden kanser hastalarını görmemi.

Ben de gittim.

İlk gittiğim grupta tanışma faslı oldu: bu Alice, bu Brenda, bu Dover. Herkes kafasına dayanmış olan görünmeyen silaha rağmen gülümsüyordu.

Destek gruplarında asla gerçek ismimi vermem.

Chloe isimli küçük bir kadın iskeleti; pantolonunun kıcı üzgün ve bomboş sarkıyor ve Chloe bana beyin parazitleri ile ilgili en kötü şeyin, kimsenin onunla cinsel ilişkiye girmemesi olduğunu söylüyordu. Ölümüne, sigorta poliçesinin kendisine yetmiş beş bin papel ödemiş olması kadar yakın olan Chloe’nin tek istediği, son bir kez yatağa yatırılmaktı. İlişki değil, seks.

Bir insan buna ne diyebilir? Demek istediğim ne diyebilirsin ki?

Tüm bu ölüm Chloe'nin birazcık yorgun olmasıyla başladı ve artık tedavi edilmekten sıkılmıştı. Pornografik fimler, evinde pornografik filmler vardı.

Chloe'nin anlattığına göre, Fransız İhtilali'nde hapiste olan kadınlar, düşesler, baronesler, markizler, her neyse, yukarı tırmanan herhangi bir erkeği becerirlermiş. Chloe enseme doğru nefes vermişti. Yukarı tırmanmak. Para vermek, bilebilir miydim? Becermek, vaktin önüne geçmişti.

Fransızlar buna *La petite mort* derdi.

Eğer ilgimi çekerse, Chloe'nin pornografik filmleri vardı. Nişasta nitrat. Yağlar.

Normal zamanda ereksiyon olurum. Fakat bizim Chloe, sarı renkli parlaticıya batırılmış bir iskeletti.

Chloe olduğu gibi görünüyordu, ben ise bir hiçtim. Hiçbirşey bile değildim. Tüylü halıda bir çember etrafında otururken, Chloe'nin omzu benimkini dürtüyordu. Gözlerimizi kapatıyorduk. Rehberli meditasyonda bizi yönlendirme sırası Chole'nindi ve bizi konuşarak huzur bahçelerine götürüyordu. Chloe konuşarak bizi tepedeki yedi kapılı saraya yönlendiriyordu. sarayın içindeydi yedi kapı; yeşil kapı, sarı kapı, turuncu kapı ve Chloe her bir kapıyı açarak, mavi kapı, kırmızı kapı, beyaz kapı, orada ne olduğunu buluyordu.

Gözlerimiz kapalı, acımızın, ayaklarımızın etrafında yüzen ve dizlerimize, belimize, göğsümüze yükselen, iyileştirici bir beyaz ışık topu olduğunu hayal ediyorduk. Çakralarımız açılıyordu. Kalp çakrası. Baş çakrası. Chloe bizi güç hayvanımızla karşılaştığımız mağaralara götürüyordu. Benimki bir penguendi.

Mağaranın zemini buzla kaplıydı ve penguin kaymamı söylüyordu. Hiç çaba sarfetmeden tünellerden ve galerilerden kayıyorduk.

Sonra sarılma vakti geldi.

Gözlerini aç.

Chloe bunun telepatik fiziksel temas olduğunu söylüyordu. Hepimiz birer partner seçmeliydik. Chloe kendini boynuma atıyordu ve ağlıyordu. Evinde askısız iç çamaşırları vardı ve ağlıyordu. Chloe'nin masaj yağları ve kelepçeleri vardı ve diğer elinin saatimin etrafında onbir kez dönüşünü izlerken ağlıyordu.

İki yıl önceki ilk destek grubumda ağlayamamıştım. İkinci veya üçüncü destek grubumda da ağlayamamıştım. Kan parazitlerinde veya bağırsak kanserlerinde veya organik beyin demanslarında da ağlayamamıştım.

Bu, insomniada da böyledir. Herşey çok uzaktadır, kopyanın, kopyasının kopyası. Herşeyin uykusuzluk mesafesinde, hiçbirşeye dokunamazsın ve hiçbirşey sana dokunamaz.

Sonra Bob geldi. Testis kanserine ilk gittiğimde, Bob büyük geyik, büyük peynirli ekmek, tepemde hareket etti ve ağlamaya başladı. Sarılma vakti gelince büyük geyik odanın hemen karşısında dikildi, kolları yanlarında, omuzları yuvarlanmış. Büyük geyik çenesi göğsünde, gözleri şimdiden yaşlarla kaplı, ve küçülmüş. Bodrum katında kendini bana bırakmak için Bob, ayaklarını sürüyerek, dizlerini birleştirip görünmeyen adımlarla bana doğru kayd.

Ve üstüme doğru çakıldı.

Bob'un büyük kolları bana dolandı.

Koca Bob eskiden bir vücutçuymuş. Tüm o dianabollü salata günlerinden sonra, yarış atı dopingi Wistrol kullanmıştı. Kendi vücut geliştirme salonu, Koca

Bob'un bir vücut geliştirme salonu vardı. Üç kere evlenmişti. Ürün tasdiki yapmıştı, yoksa onu hiç televizyonda görmemiş miydim? Göğsünü genişletmekle ilgili nasıl program yapacağını, pratik olarak onun buluşuydu.

Bu tarz dürüstlüğe sahip yabancılar, bende plastik duygular uyandırıyorlar, ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum?

Bob bilmiyordu. Belki *huevolarından* bir tanesi soyundan gelmişti ve o bunun bir risk faktörü olduğunu biliyordu. Bob bana ameliyat sonrası hormon terapisinden bahsetti.

Çok fazla testosterone alan bir sürü vücut geliştirme, karı memesi denen şeye sahip olurdu.

Bob'a *huevolar* demekle neyi kastettiğini sordum.

Huevolar, dedi Bob. Yumurtalıklar. Fındıklar. Cevherler. Testisler. Toplar. Meksika'da, ki dopingini buradan satın alırsın, onlara "yumurta" denir.

Boşanma, boşanma, boşanma dedi Bob ve bana kendisinin bir yarışmada çekilmiş kocaman ve ilk bakışta çıplakmış gibi görünen resmini gösterdi. Aptalca bir yaşam, diye ekledi, ama kaslarını şişirip, tüylerini tıraş ettikten sonra sahneye çıkınca, vücut yağın neredeyse yüzde iki oranında parçalanmıştır ve idrar getiren ilaçlar seni dondurmuştur ve dokunulduğunda beton gibi sertindir, ışıklardan kör, ses sisteminin arka planındaki koşuşturmacasından sağır olduğun sırada hakem bağırır "sağ dörtlünü uzat, kas ve bekle."

"Sol kolunu uzat, bicepsini kas ve bekle."

Bu Bob için gerçek hayattan daha iyiydi.

Kansere doğru hızlı bir gidiş. Daha sonra iflas etmişti Bob. İki tane kocaman çocuğu vardı ve Bob'un telefonlarına cevap vermiyorlardı.

Doktoruna göre karı memelerini tedavi etmenin yolu, göğüs boşluğunu kesip, varsa içindeki sıvıyı boşaltmaktır.

Tüm hatırlayabildiğim buydu, çünkü sonra Bob kollarını etrafıma dolayıp, beni tamamen sarmalamak için kafasını üstüme eğmişti. Sonrasında hiçliğin içinde kaybolmuşum, karanlık ve sessiz ve bütün, ve sonunda Bob'un yumuşak göğsünden uzaklaştığımda, Bob'un tişörtünün önünde ağlayan suratımın ıslak bir maskesi kalmıştı.

Bu iki yıl önce, Arta Kalan Erkekler Topluluğu grubuyla geçirdiğim ilk gece olmuştu.

Ondan sonraki hemen hemen her görüşmemizde, Koca Bob beni ağlatmıştı.

Bir daha asla doktora gitmedim. Bir daha asla kediotu kökü çiğnemedim.

Bu özgürlüktü. Tüm umudunu kaybetmek özgürlüktü. Herhangi birşey söylemediğim zaman, grup her zaman en kötüsünü düşünürdü. Daha çok ağlardı. Ben de daha çok ağlardım. Yıldızlara bakıp, kayboluş.

Bir destek grubundan eve dönerken, hiç hissetmediğim kadar canlı hissedirdim kendimi. Kansere veya kan parazitine yakalanmış değildim; sadece etrafımdaki kalabalık dünya hayatının küçük sıcak merkeziydim.

Ve uyudum. Bebekler bile böyle güzel uyuyamazdı.

Her gece ölüyordum ve her sabah tekrar doğuyordum.

Diriliyordum.

Ta ki bu geceye kadar; başarı ile geçen iki yıldan sonra bu gece, bu kadın beni izlerken ağlayamam. Çünkü dibe vuramıyorum, korunmuş hissedemiyorum. Ağzımın içini o kadar çok ısıtıyordum ki, dilim kendini kumaş görünümü verilmiş duvar kağıdı zannediyordu. Dört gündür uyuyamıyordum.

O beni izlerken, ben bir yalancıyım. O sahtekar. Yalancı olan o. Bu gece tanıştırma safhasında, kendimizi tanıttık: ben Bob, ben Paul, ben Terry, ben David.

Asla gerçek ismimi vermem.

“Bu kanser, değil mi?” dedi

Sonra “Tamam, merhaba, ben Marla Singer” dedi.

Kimse Marla’ya ne tür bir kanser olduğunu söylemedi. Sonra hepimiz içimizdeki çocuğu koruma işiyle meşgul olduk.

Adam hala ensesine ağlarken, Marla sigarasından bir nefes daha çekti.

Onu Bob’un titreyen memeleri arasından izliyordum.

Marla’ya göre ben bir sahtekarım. Onu gördüğüm ikinci geceden beri uyuyamıyorum. Hala daha buradaki ilk sahtekar bendim, evet belki buradaki herkes, hatta büyük geyik Koca Bob bile, yaraları, öksürmeleri ve tümörleri ile dalga geçiyordu.

Şu şekillendirilmiş saçına bakın.

Marla sigara içiyor ve göz gezdiriyordu.

İşte bu dakikada, Marla’nın yalanı benim yalanımı yansıtıyor, ve bütün görebildiğim şey yalanlar. Onların tüm gerçekliğinin ortasında. Herkes en büyük korkusunu paylaşmak için çaba sarfedip, risk alırken, ve ölümleri hızla yaklaşıyorken ve bir silahın namlusu boğazlarına dayanmışken. Evet, Marla sigara içiyor ve etrafa göz atıyor, ve ben ağlayan bir kilimin altına gömülmüşüm ve aniden sanki önemsiz bir olaymışcasına, ölüm ve ölmek videodaki plastik çiçeklerle aynı önemi taşımaya başlıyordu benim için.

“Bob, beni eziyorsun” diye fısıldamaya çalışıyorum, sonra vazgeçiyorum. Sesimi alçaltarak “Bob” diyorum, sonra avazım çıktığı kadar bağırmaya başlıyorum. “Bob, tuvalete gitmem lazım.”

Banyodaki lavabonun üstünde bir ayna var. Eğer örnek kopya ediliyorsa, Marla Singer’ı beyin parazitleri destek grubum Yukarıda ve Geride’de görecektim. Marla orada olacaktı. Tabii ki, Marla olacaktı ve onun yanında oturuyor olacaktım. Tanıştırılma bölümünden ve sarayın yedi kapısının ve iyileştirici beyaz ışık topunun bulunduğu ve çakralarımızın açıldığı rehberli meditasyondan sonra, sıra birbirimize sarılmaya geldiğinde, bu küçük orospuyu yakalayacaktım.

Kolları iki yanında dümdüz dururken, dudaklarımı kulaklarına yapıştıracak ve Marla, seni büyük sahtekar, çık dışarı diyecektim.

Bu, hayatımdaki tek gerçek şey ve sen onu berbat ediyorsun.

Sen, büyük turist.

Bir daha ki karşılaşmamızda, Marla, sen buradayken ben uyuyamam diyecektim. Buna ihtiyacım var. Git buradan.

Uluslararası Air Harbor Havalimanında uyanırsın.

Her kalkışta ve inişte, veya uçak bir yöne yattığında, çakılması için dua ettim. Çünkü zavallı bir şekilde öleceğimiz ve cesetlerimizin bir uçağın gövdesinde tütün gibi paketleneyeceği düşüncesi, narkoz etkisi yapar ve uykusuzluğuma iyi gelirdi.

Tyler Durden'la böyle tanıştım.

O'Hare'de uyanırsın.

LaGuardia'da uyanırsın.

Logan'da uyanırsın.

Tyler yarım gün bir sinemada makinist olarak çalışıyordu. Yapısı gereği, Tyler sadece gece işlerinde çalışabiliyordu. Bir makinist hastalandığında, birlik Tyler'ı arıyordu.

Bazı insanlar gece insanıdır. Bazıları gündüz insanı. Ben sadece gündüzleri çalışabilirim.

Dulles'te uyanırsın.

Eğer iş seyahatinde ölürsen, hayat sigortası üç misli para öder. Rüzgarın uçağa bıçak etkisi yapması için dua ettim. Uçağın türbinlerinin pelikanları yutması, vidaların gevşemesi ve kanatların buz tutması için dua ettim. Uçağın kalkış pistinde yol almaya başladığı ve flapların açıldığı ve koltuklarımızın dik pozisyona ve servis sehparımız kapalı duruma getirildiği ve tüm kişisel bagajlarımızın tepedeki kompartmanda yer aldığı ve sigaralarımızın söndürüldüğü ve kalkış pistinin bittiği kalkış esnasında uçağın çakılması için dua ettim.

Love Field Havaalanında uyanırsın.

Eğer sinema yeterince eskiyse Tyler makinist odasında değiştirmeler yapardı. Değiştirme yapabilmek için, biri çalışır vaziyette iki tane projektör olması gerekir.

Bunu biliyorum, çünkü Tyler bunu biliyor.

İkinci projektörde bir sonraki film makarası hazır bulunur. Çoğu film, belli bir sıra ile gösterilen altı veya yedi adet küçük film makarasından ibarettir. Yeni sinemalarda, tüm makaralar, beş fitlik bir makaraya aktarılmıştır. Böylece iki tane projektör olması ve değiştirme yapılması, bir ileri bir geri makara takılması, birinci ve ikinci makarayı hazırlayıp, birinci makara bittikten sonra ikinci projektörü çalıştırıp, birinci projektöre üçüncü makarayı yerleştirmek gerekmez.

Makara takmak.

SeaTac havaalanında uyanırsın.

Tek yapraklı uçuş koltuk kartındaki insanları incelerdim. Okyanusta yüzen bir kadın, kumral saçları arkasında uçuşuyor ve koltuk yastığı göğsüne bağlanmış. Gözleri kocaman açılmış, ama kadın ne gülüyor, ne de somurtuyor. Başka bir resimde, Hindu inekleri kadar sakin olan insanlar, tavandan sarkan oksijen maskelerine doğru uzanıyorlar.

Bu acil durum olmalı.

Aman Tanrım.

Kabin basıncını kaybediyoruz.

Aman Tanrım.

Willow Run Havaalanında uyanırsın.

Eski sinemalar, yeni sinemalar, filmlerin bir sinemadan ötekine taşınması, Tyler filmi orijinal altı yada yedi makaralık haline döndürüyor. Küçük makaraları iki

adet çelikten yapılmış altıgen çantaya yerleştiriyor. Çantaların üstünde kulpu var. Bir tanesini kaldırıncaya, insanın omzu yerinden çıkıyor. O kadar ağır. O kadar ağır.

Tyler aynı zamanda bir garson, şehir merkezinde bir otelde masaları bekliyor ve sinema makinistleri birliğine bağlı olarak makinistlik yapıyor. Uyuyamadığım bütün o gecelerde Tyler ne kadar çalışmıştı bilmiyorum.

İki projektörle film oynatan eski sinemalarda, makinist tam zamanında makaraları değiştirebilmek için projektörlerin başında bekler, böylece izleyiciler makara değişimini fark etmezler. Perdenin sağ üst köşesindeki beyaz noktalara bakmalısınız. Bu uyarıdır. Filmi izlerken dikkat edin, bir makaranın sonunda perdedeki iki beyaz noktayı göreceksiniz.

Bunlara sinemacılıkta “sigara yanığı” deniyor.

İlk beyaz nokta, iki-dakika uyarısı. İkinci projektörü çalıştırırın ki, istenilen hıza ulaşsın.

İkinci beyaz nokta, beş-saniye uyarısı. Heyecan. İçine bakınca seni kör eden ksenon ampullerinden dolayı acayip sıcak olan odada, iki projektör arasında dikilirsin. Perdede ilk nokta çıkar. Filmin sesi, perdenin arkasındaki büyük hoparlörden gelmektedir. Makinistin odası ses geçirmezdir, çünkü içerde filmi lensten saniyede altı fit, bir fitte on çerçeve, altmış çerçeveyi bir saniyede geçiren bir zincir dişlisi raketi var, ve eski model mitralyöz gibi gürültü yapıyor. Çalışmakta olan iki projektörün arasında durup, ikisinin de kapatma kolunu tutarsın. Gerçekten eski olan projektörlerde, makara verici çemberinin üstünde bir alarm olur.

Film televizyonda oynatıldığında bile, beyaz noktalar hala orada olurlar. Uçakta gösterildiklerinde bile.

Filmin çoğu alt film makarasına aktarılırken, alt film makarası yavaş yavaş, verici makara daha hızlı döner. Bir makaranın sonunda, verici makara öyle hızlı döner ki, alarm çalmaya başlar ve kısa bir süre sonra bir değiştirme yapılması gerektiğini ikaz eder.

Karanlık, projektörlerdeki ampullerden sıcaktır ve alarm çalmaktadır. Çalışmakta olan iki projektörün arasında durup, ikisinin de kapatma kolunu tutarsın ve perdenin köşesine bakarsın. İkinci nokta parlar. Beşe kadar sayarsın. Kapatma kollarından birini kapatırken, aynı anda diğerini açarsın.

Değiştirme.

Film devam eder.

İzleyicilerden hiçbirinin ne olduğu konusunda bir fikri yoktur.

Verici makaranın üstünde alarm vardır, çünkü böylece makinist uyuklayabilecektir. Film makinistleri yapmaları gerekenden çok daha fazlasını yaparlar. Her projektörün alarmı yoktur. Evde, bazı geceler karanlık yatağından fırlar ve makinist odasında uykuya dalmış olduğun ve bir değiştirmeyi kaçırdığın korkusuyla uyanırsın. İzleyiciler sana küfür ediyordur. Çünkü izleyicilerin filmle ilgili hayalleri yıkılmıştır, ve müdürün sinema makinistleri birliğini aramaktadır.

Krissy Field havaalanında uyanırsın.

Gittiğim her yere seyahat etmenin güzel yanı, küçük hayatlardan ibaret olmasıdır. Bir otele giderim, küçük bir sabun, küçük şampuanlar, tek kişilik margarin, küçük bir lavabo ve tek kullanımlık diş fırçası. Standart uçak koltuğuna yerleşirsin. Bir dev gibisindir. Tek problem omuzlarının çok büyük olmasıdır. Alice Harikalar Diyarında türü bacakların birden öyle uzar ki, önde oturan kişinin

ayaklarına değer. Akşam yemeği gelir, minyatür bir kendin pişir Cordon Bleu hobi kiti, bir şeylerle oyalanıp, vakit geçirmen için verilen bir kartondan ev yapma projesi gibidir.

Pilot kemerlerimizi bağlamamız için tepedeki kemer ikazını açar, ve kabin görevlisi dolaşıp durmamamızı rica eder.

Meigs Field havaalanında uyanırsın.

Bazen Tyler karanlıkta uyanır ve makara değiştirmeyi unuttuğunu, yada filmin bozulduğunu yada filmin projektörün içine kaçıp, zincir dişlisinin soundtrack'e delikler açtığını düşünerek korkudan titrerdi.

Film zincir dişlisinden geçtikten sonra, ampülün ışığı soundtrack'in içinden parlar ve her bir dişli deliğinden ışık saçıldıkça, konuşma yerine, *vop vop vop* şeklinde helikopter pervanesi sesi gibi bir ses duyulur.

Bir makinistin yapmaması gereken daha neler vardır: Tyler bir filmin en iyi sahnelerinden slaydlar yapar. Herkesin hatırlayabileceği, önden çırılçıplak çekilmiş bir sahnenin bulunduğu ilk filmde, çıplak aktrist Angie Dickinson vardı.

Bir zaman sonra filmin bir kopyası Batı Yakasından Doğu Yakasındaki sinemalara gönderilmişti, ve çıplak sahne gitmişti. Bir makinist bir kare çıkarmıştı. Diğeri başka bir kareyi. Herkes Angie Dickinson'ın çıplak bir slaydını yapmak istemişti. Porno sinemalara girmişti ve bu makinistler destansı koleksiyonlar yapmışlardı.

Boeing Tarlasında uyanırsın.

LAX'de uyanırsın.

Bu geceki uçuşumuz hemen hemen boş, kolçakları kaldırıp, gerinmekten çekinmeyin. Gerinirsin, zigzag, dizler bükülmüş, bel bükülmüş ve dirsekler üç dört koltuk ileriye uzanmış. Saatimi, Pasifik, Dağ, Merkezi veya Doğu zamanına göre iki saat önceye veya üç saat ileriye ayarlıyorum; bir saat kaybedersin veya bir saat kazanırsın.

Bu senin hayatındır ve zamanın birinde bir dakika içinde sona erecektir.

Cleveland Hopkins'te uyanırsın.

Tekrardan SeaTac havaalanında uyanırsın.

Makinistsen, yorgun ve sinirliysen, ve özellikle de sıkılmışsan, senden önceki makinistler tarafından toplanıp daha sonra odaya saçılmış pornografik kareleri alırsın ve atağa geçmiş olan kırmızı bir penis veya esneyen ıslak bir vajinadan ibaret olan bu kareleri, başka türden bir filmin içine eklersin.

Seyahat eden bir aile tarafından geride bırakılan ve evlerine dönmek zorunda olan kedi ile köpeğin hikayesinin anlatıldığı hayvan maceraları türünde bir film bu. Üçüncü makarada, kendilerine insan sesi verilmiş olan ve birbirleriyle konuşan kedi ile köpek çöpten yemek yedikten hemen sonra, bir saniyelik bir ereksiyon sahnesi görülür.

Bunu yapan Tyler'dır.

Tek bir kare perdeden saniyenin altmışta biri hızla geçer. Bir saniyeyi eşit altmış parçaya böl. İşte ereksiyonun süresi o kadardır. Sinemanın dört katlı bina yüksekliğinde uzanan perdesi büyüklüğünde, kaygan, kırmızı ve iğrenç, ama kimse onu fark etmiyor.

Tekrar Logan havaalanında uyanırsın.

Bu seyahat etmek için berbat bir yol. Patronumun katılmak istemediği toplantılara gidiyorum. Notlar alıyorum. Size geri dönüyorum.

Nereye gidersem gideyim, her zaman aynı formülü uyguluyorum. Bozulmamış sırrı saklıyorum.

Basit bir aritmetik.

Problem hikayesi.

Şirketim tarafından üretilen bir araba Chicago'dan ayrılıp, saatte 60 mille batıya giderken, yan difransiyel kilitlenip, araba kaza yaparsa, ve içeride sıkışan herkes yanarsa, şirketim geri alım yapar mı?

Alandaki araçların sayısı alınır (A), olası hata oranı ile çarpılır (B), çıkan sonuç, mahkeme dışı bir anlaşma sağlanması için gereken ortalama giderle çarpılır (C).

A çarpı B çarpı C eşittir X . Geri alım yapmazsak, X bu işin bize kaç patlayacağıdır.

Eğer X geri alım maliyetinden yüksekse, arabaları geri alınız, kimse de yaralanmaz.

Eğer X geri alım maliyetinden düşükse, geri alım yapmayız.

Gittiğim her yerde, yanmış veya tarumar olmuş bir arabanın kasası beni bekliyor olurdu. İskeletlerin nerede olacağını bildirdim. Bunun benim iş emniyetim olduğunu varsayın.

Otel zamanı, restoran yemeği. Gittiğim her yerde, Logan'dan, Krissy'e, ordan Willow Run'a yanımda oturan insanlarla küçük arkadaşlıklar kurardım.

Yanımda oturan tek kullanımlık arkadaşım, geri alım kampanyası koordinatörü olduğumu, fakat aslında bulaşıkçı olarak kariyer yapmayı hedeflediğimi söylüyorum.

Tekrar O'Hare'de uyanırsın.

Ondan sonra Tyler her filmin içine bir penis koymaya başladı. Özellikle kapanışlara, veya Grand Canyon'a bir vajina yansması, Sinderella Prensi ile dans ederken dört kat uzunluğunda ve basınçtan şişmiş bir penis, ve insanlar izliyordu. Kimse şikayet etmiyordu. İnsanlar yiyip içiyorlardı ama gece olunca herşey aynı olmuyordu. Hastalanıyorlar veya ağlamaya başlıyorlardı ama nedenini bir türlü çözemiyorlardı. Tyler'ı ancak bir sinekkuşu yakalayabilirdi.

JFK havaalanında uyanırsın.

İniş anında bir tekerlek piste değip gümbürtü çıkartınca, uçak o yana yatıp, düzelmekle, yuvarlanıp gitmek arasında kararsız kaldığı anlarda erir, şişerim. O anda, hiçbir şeyin önemi yoktur. Yıldızlara bakarsın ve kaybolup gidersin. Bavulunun hiçbir önemi yoktur. Hiç bir şeyin önemi yoktur. Ağzındaki kötü kokunun önemi yoktur. Pencereden dışarısı karanlıktır ve türbin motorları geriye doğru kükrer. Kabin, türbinlerin kükremesi altında yanlış bir açıda bulunmaktadır ve bundan sonra bir masraf listesi daha vermek zorunda değilsindir artık. Yirmi beş doların üstündeki harcamalar için fatura alman gerekmemektedir. Bir kez daha saçını kestirmek zorunda değilsindir.

Bir gümbürtü daha ve ikinci tekerlek asfalta vurur. Yüzlerce emniyet kemerinin kısa ve kesik seslerle açılmasının ardından, neredeyse birlikte öleceğin tek kullanımlık arkadaşın der ki:

Umarım bağlantıyı koparmazsın.

Aa evet ben de umarım.

Ve işte bu hayatının tekrardan ne kadar uzadıdır. Ve hayat devam eder.

Ve her nasılsa, kaza ile, Tyler'la tanıştık.

Seyahat zamanıydı.

LAX'de uyanırsın.

Tekrar.

Tyler'la, çıplaklar plajına gittiğimde tanıştık. Yaz sonuydu ve çok uykuluydum. Tyler çıplaktı ve terliyordu, her yanı kum içindeydi. Saçları ıslaktı, tel tel olmuş ve suratına yapışmıştı.

Tyler bizim karşılaşmamızdan çok öncedir buralardaydı.

Sörfle denizden gelen kereste parçalarını çekiyordu ve onları kumsala sürüklüyordu. Islak kumda kerestelerle neredeyse yarım bir daire yapmıştı ve kerestelerin arasında sadece yarım inçlik mesafe vardı. Dört tane kütük vardı ve uyandığimde Tyler beşinci kütüğü plaja sürüklüyordu. Sonra kütüğün bir ucunda bir çukur kazdı ve diğerin ucundan kaldırıp, kütüğü bu çukura kaydırıp, kütük hafif eğimli bir şekilde duruyordu.

Plajda uyanırsın.

O sırada plajda bir tek biz vardık.

Tyler eline aldığı bir çubukla kuma birkaç fitlik düz bir çizgi çizdi. Sonra da, yan duran kütüğün altını kumla besleyerek kütüğü iyice dikleştirdi.

Bunu izleyen tek kişi bendim.

“Saatin kaç olduğunu biliyor musun?” diye seslendi Tyler.

Her zaman saat takardım.

“Saatin kaç olduğunu biliyor musun?”

Nerede , diye sordum.

“Tam burada” dedi Tyler, “şu anda.”

Öğleden sonra 4:06'ydı.

Bir süre sonra Tyler kuma diktiği kütüklerin gölgesine bağdaş kurarak oturdu. Birkaç dakika oturduktan sonra, kalkıp yüzdü, sonra da bir tişört ve pantolon giyerek gitmeye hazırlandı. Sormak zorundaydım.

Ben uyurken, Tyler'ın ne yaptığını sormak zorundaydım.

Farklı bir yerde ve farklı bir zamanda uyanmış olsaydım, farklı bir insan olarak mı uyanırdım?

Tyler'ın sanatçı olup olmadığını sordum?

Tyler omuz silkti ve kuma diktiği beş kütüğün tabanının daha geniş olduğunu gösterdi. Kuma çizdiği çizgiyi gösterip, her bir kütüğün yaratacağı gölgeyi bu çizgi ile nasıl hesapladığını söyledi.

Bazen uyanırsın ve nerede olduğunu sorman gerekir.

Tyler kütüklerle, dev bir el gölgesi yaratmıştı. O anda parmaklar Nosferatu kadar büyüktü, fakat başparmak diğerlerine göre çok küçüktü, ama saat dört otuzken el mükemmel görünüyordu dedi. Dev gölge el bir dakikalığına mükemmeldi ve o bir dakika boyunca Tyler kendi yarattığı mükemmelliğin ayasında oturmuştu.

Uyanırsın, hiçbir yerdesindir.

Bir dakika yeterli dedi Tyler, insanın bunun için çok çalışması gerekebilir ama bir dakikalık bir mükemmellik için harcanan çabaya değer. Mükemmellikten bekleyebileceğinin en fazlası bir dakikadır.

Uyanırsın, ve bu yeterlidir.

Adı Tyler Durden'dı, birliğe bağlı olarak sinema makinistliği ve şehirdeki bir otelde garsonluk yapıyordu ve bana telefon numarasını vermişti.

Biz işte böyle tanışmıştık.

4

O gece bütün olağan beyin parazitleri oradaydı. Yukarıda ve Geride Destek Grubunun mevcudu her zaman çok olurdu. Bu Peter. Bu Aldo. Bu Marcy.

Selam.

Tanıştırma safhası, hey millet, bu Marla Singer ve ilk kez bize katılıyor.

Selam Marla.

Yukarıda ve Geride Destek Grubunda, öncelikle Sorunumuzu Bulma Bölümü ile başladık. Gruba asla Parazitik Beyin Parazitleri Grubu denmezdi. Hiç kimsenin ağzından "parazit" kelimesi duyulmazdı. Herkes her zaman iyileşme yolundaydı. Ah evet, bu yeni bir iyileştirme yoluydu. Herkes her zaman köşeleri daha yeni dönmüş olurdu. Fakat hala her yerde beş-günlük baş ağrısının izleri bulunurdu. Kadının biri isteksizce akan gözyaşlarını silerdi. Herkesin yakasında isminin yazılı olduğu bir kart bulunurdu ve bir yıldır her Salı karşılaştığın bu insanlar yaklaşarak, elini sıkmak için ellerini uzatırlar ve yakandaki karta bakarlardı.

Tanıştığımızı sanmıyorum.

Kimse *parazit* demezdi. *Ajan* derlerdi.

Tedavi demezlerdi. *İyileştirme* derlerdi.

Sorunumuzu Bulma Bölümünde, adamın biri ajanın omurgasına sıçradığını ve şimdi birden sol elini kontrol altında tutamadığını söylerdi. Bir diğeri, ajanın beyin astarını kurduğunu ve artık beyninin kafatasının içinden çekildiğini ve bunun ağrıya yol açtığını söylerdi.

En son buraya geldiğimde, Chloe isimli kadın bize sevinçli bir haber vereceğini müjdelemişti. Oturduğu tahta sandalyeden kalkarak, artık ölümden korkmadığını söylemişti.

En son gece, tanıştırılma ve Sorunumuzu Bulma Bölümlerinden sonra, isim kartında Glenda yazan, tanımadığım bir kız, Chloe'nin kız kardeşi olduğunu ve Chloe'nin geçen Salı sabah saat ikide öldüğünü söyledi.

Bu çok güzel olmalıydı. Sarılma vakti gelince Chloe, iki yıldır bana sarılıp ağlardı ve şimdi ölmüştü, ölüp toprağın altına girmişti, külleri bir kavanoza, bir türbeye veya mahzene doldurulmuştu. Bu, bir gün düşünüp, ortalıkta gezerken, bir sonraki gün soğuk bir gübre ve solucan yemi olduğunun kanıtıydı. Bu büyüleyici ölüm mucizesiydi ve öbürü için olmasaydı, çok güzel bir şey olacaktı.

Marla.

Ve Marla tüm beyin parazitlerinin içinde tek başına durup, bana bakıyordu.

Yalancı.

Sahtekar.

Marla sahtekardı. Sahtekar olan oydu. Etraftaki herkes ürküp, çekindiğinde ve bağırarak düştüğünde, ve kot pantolonlarının ağı koyu mavi olduğunda, bu büyük bir harekettir.

Bu gece rehberli meditasyonun bana hiçbir faydası olmayacak. Sarayın yedi kapısının ardında, yeşil kapının, portakal rengi kapının ardında Marla var. Mavi kapının ardında Marla dikiliyor. Yalancı. Güç hayvanımın bulunduğu mağaraya yöneliyorum ve güç hayvanım Marla oluyor. Sigarasını tütürüyor. Gözlerini döndürüyor. Yalancı. Siyah saç ve yastık gibi kalın Fransız dudaklar. Sahtekar. Koyu deriden İtalyan modeli kanepenin gibi dudaklar. Kaçışın yok.

Chloe içten bir yaratıktı.

Chloe, Joni Mitchell'in gülen ve bir partide ortada salınarak gezerken herkese son derece iyi davranan iskeleti gibiydi. Chloe'nin bir böcek büyüklüğündeki popüler iskeletini, kendi iç organlarının mahzen ve galerilerinde sabahın saat ikisinde koşuşturduğunu gözünde canlandır. Siren misali nabızı, on saniye, dokuz saniye, sekiz saniye sonra ölüme hazırlan diye duyuru yapıyor. Ölüm, yedi saniye sonra başlayacak, altı saniye...

Chloe o gece kendi toplardamarlarının dehlizlerinde koşuşturdu ve sıcak akan veren tüpleri patladı. Sinirler dokunun içinden elektrik telleri gibi yüzeye çıktı. Dokusunun içindeki apseler, sıcak beyaz inciler gibi şişti.

Tepesindeki siren duyuru yapmaya devam etti; on saniye içinde iç kısımların tahliye edilmesine hazır olun, dokuz saniye, sekiz saniye, yedi.

Ruhunuzu on saniye içinde teslim etmeye hazır olun, dokuz, sekiz, yedi.

Chloe bitik böbreklerindeki azalmış olan böbrek suyunun içinde daldı.

Ölüm beş saniye içinde başlayacak.

Beş, dört.

Dört.

Parazitli hayat kurtarma spreyi Chloe'nin kalbini boyadı.

Dört, üç.

Üç, iki.

Chloe boğazındaki pıhtılaşmış astara elleriyle tırmandı.

Ölüm üç saniye içinde başlayacak, iki.

Ay ışığı Chloe'nin açık ağzından içeri girdi.

Son nefesini almaya hazırlan, şimdi.

Boşalt.

Şimdi.

Ruhsuz bir beden.

Şimdi.

Ölüm başlıyor.

Şimdi.

Bu his çok güzel olmalı, hala kollarımda olan Chloe'nin o tatlı karmaşasını hatırlamak ve Chloe şimdi bir yerlerde ve ölü.

Ama hayır, Marla tarafından izleniyorum.

Rehberli meditasyonda içimdeki çocuğu kucaklamak için kollarımı açıyordum ve içimdeki çocuk sigarasını tütüren Marla oluveriyor. İyileştirici beyaz ışık topu yok. Yalancı. Çakralar yok. Çakralarınızın çiçekler gibi açıldığını ve her birinin ortasında tatlı bir ışığın yavaşça patladığını hayal edin.

Yalancı.

Çakralarım açılmıyor.

Meditasyon bittiğinde, herkes esneme hareketleri yapıyor ve kafalarını döndürüyor ve hazırlık olsun diye birbirlerinden destek alıp ayaklarına doğru eğiliyorlar. Tedavi edici fiziksel temas. Sarılmak için üç adım atıp, gözlerini bana dikmiş olan Marla'nın önünde duruyorum, bir yandan da sıradaki diğerlerini kesiyorum.

Haydi yakınımızdaki birini kucaklayalım.

Kollarımla Marla'yı mengene gibi sıkıştırıyorum.

Bu akşam sizin için özel olan birini seçin.

Marla'nın sigaradan elleri göğsünde kavuşmuş.

Nasıl hissettiğinizi o kişiye anlatın.

Marla'nın testis kanseri yok. Marla'nın tüberkülozu yok. O ölmüyor. Tamam, o saçma sapan felsefeye göre, hepimiz öleceğiz, ama Marla Chloe'nin öldüğü anlamda ölmüyor.

Birbirinize sarılın ve birbirinizi paylaşın.

Evet Marla, elmaları sever misin?

Kendinizi tamamen paylaşın.

Evet Marla, çık dışarı. Çık dışarı. Çık dışarı.

Git ve ağlaman gerekiyorsa, başka bir yerde ağla.

Marla bana bakıyor. Gözleri kahverengi. Kulak memeleri, küpe deliklerinin etrafında büzüşmüş, küpeleri yok. Çatlamış dudakları, derisi öldüğü için buz gibi duruyor.

Evet durmayın, ağlayın.

“Sen de ölmüyorsun” diyor Marla.

Etrafımızdaki çiftler birbirlerine destek olmuş vaziyette ağlayıp, hıçkırıyorlar.

“Eğer beni ispiyonlarsan,” diyor Marla, “ben de seni ispiyonlarım.”

O zaman haftayı böleriz diyorum. Marla kemik hastalıklarını, beyin parazitlerini ve tüberkülozu alabilir. Testis kanseri, kan parazitleri ve organik beyin bozuklukları bende kalacak.

“Bağırsak kanseri ne olacak?” diyor Marla.

Kız ödevini yapmış.

Bağırsak kanserini böleriz. Her ayın ilk ve üçüncü Pazarları o gider.

“Hayır” diyor Marla. Hayır, o hepsini istiyor. Kanserler, parazitler. Marla'nın gözleri inceliyor. Kendini bu kadar mükemmel hissedebileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Kendini canlı hissediyor. Derisi temizleniyor. Tüm hayatı boyunca hiç ölü bir insan görmemişti. Hiç gerçek anlamda hayatı duyguları yoktu, çünkü onun buna ters düşecek herhangi bir şeyi olmamıştı. Ama şimdi ölenler ve ölüm vardı, kayıp ve kızgınlık vardı. Ağlama ve titreme, terör ve pişmanlık. Artık hepimizin nereye gittiğini biliyordu, ve hayatının her bir dakikasını hissediyordu.

Hayır, hiç bir grubu terk etmiyordu.

“Hayır, tekrar eski hayatıma geri dönemem.” diyor Marla. “Kendimi iyi hissetmek, nefes aldığımı hatırlamak için eskiden bir cenaze evinde çalışıyordum. Ya kendi alanımda bir iş bulamazsam.”

O zaman eskiden çalıştığın cenaze evine dönersin diyorum.

“Bununla kıyaslandığında cenazeler hiçbir şeydir.” diyor Marla. “Cenazeler sadece soyut birer merasimdir. Burada gerçek bir ölüm tecrübesi var.”

Etrafımızdaki çiftler birbirlerinin göz yaşlarını siliyor, iç çekiyor, birbirlerinin sırtlarını sıvazlıyor ve ayrılıyorlar.

İkimizin bir arada yapamayacağını söylüyorum.

“Öyleyse gelme.”

Buna ihtiyacım var.

“O zaman cenazelere git.”

Herkes birbirinden ayrılmış ve son dua için el ele tutuşuyor. Marla'nın kollarımdan ayrılmasına izin veriyorum.

“Ne kadar zamandır buraya geliyorsun?”

Kapanış duası.

İki yıldır.

Dua çemberindeki bir adam elimi tutuyor. Başka bir adam Marla'nın elini tutuyor.

Bu dualar başladığında genellikle benim nefesim tükenmiş olur. Tanrım bizi bağışla. Bizi kızgınlığımızla ve korkumuzla bağışla.

Marla fısıldamak için kafasını çeviriyor “İki yıl?”.

Tanrım bizi bağışla ve bizi koru.

Bu iki yıl içinde beni tanıyan herkes ya öldü ya da iyileşip, bir daha geri gelmedi.

Bize yardım et ve bize yardım et.

“Tamam” diyor Marla, “tamam, tamam testis kanserini alabilirsin.”

Koca Bob'un üstümde ağlayışını hatırlıyorum. Teşekkürler.

Bizi kaderimizle birleştir. Bize barış ihsan et.

“Teşekkür etmene gerek yok.”

Marla ile böyle tanıştım.

Güvenlik masası yetkilisi bana herşeyi açıkladı.

Bagaj görevlileri saat gibi tıklayan bir bagajı önemsemezler. Güvenlik masası yetkilisi bagaj görevlilerine Atıcılar diyordu. Modern bombalar artık tıklamıyorlardı. Fakat titreyen bir bagaj olduğunda, bagaj görevlileri, yani Atıcılar polisi aramak durumundaydı.

Tyler ile birlikte yaşamak zorunda kalmamın sebebi, çoğu havayolunun titreşimli bagajlarla ilgili olarak aldıkları önlemle bağlantılıydı.

Dulles'dan dönerken, her şeyim bir tek çantanın içindeydi. Çok seyahat eden biri olarak, her seyahat için aynı şeyleri yanıma almayı öğrenmiştim. Altı adet beyaz gömlek. İki siyah pantolon. Yaşamak için mübalağasız asgari şeyler.

Seyahat tipi alarmlı saat.

Kordonsuz elektrikli tıraş makinesi.

Diş fırçası.

Altı çift iç çamaşırı.

Altı çift siyah çorap.

Güvenlik masası yetkilisinin söylediğine göre, uçağım Dulles'dan kalkarken, bavulum titriyordu ve polis uçuştan önce bavulu uçaktan çıkarmıştı. Her şeyim o bavulun içindeydi. Kontak lenslerimin gereçleri. Mavi çizgili, kırmızı bir kravat. Kırmızı çizgili, mavi bir kravat. Bu çizgiler askeri çizgilerdi, klüp kravatı çizgileri değil. Ve bir adet düz kırmızı kravat.

Tüm bunların bir listesi evimdeki yatak odamın kapısında asılıydı.

Evim, dullar ve genç profesyoneller için, dosyalama dolabı tipinde, yüksek bir binanın on beşinci katında bir daireydi. Pazarlama broşüründe, komşu bir müzik seti veya yüksek sesli bir televizyon ile benim aramda bir fit genişliğinde beton bir taban, beton bir tavan ve beton bir duvar olacağını garanti ediyordu. Bir fitlik beton ve klima bir araya geldiğinde, pencereler hiç bir zaman açılmaz ve işin içine parke yerler ve loş bir ışık girince de, bin yedi yüz fitin tamamı, son pişirdiğiniz yemek yada banyoya son seyahatiniz gibi kokar.

Evet, kasap tezgahı gibi tezgahlar ve düşük voltajlı elektrik tesisatı da vardı.

Yine de kapı komşunuzun işitme cihazının pili bitipte, televizyondaki oyunları son ses dinlemek zorunda kaldığı zamanlarda bir fitlik beton büyük önem kazanır. Yada yanan gazın volkan gibi patlaması ile bir zamanlar oturma odası olan enkaz, boydan boya camları patlatıp, yanarak aşağı inerken, binanın yanında hendek gibi kömürleşmiş beton bir delik bırakır, orası senin evindir.

Böyle şeyler oluyor.

Her şey, bilmem nerenin dürüst, sade, çalışkan, orijinal yerli insanları tarafından elde yapıldığı belli olsun diye içinde minik baloncuklar ve kum parçacıkları bırakılmış el yapımı yeşil cam tabaklar da dahil olmak üzere herşey bu patlama ile tuz buz olmuştur. Yerden tavana asılı perdelerin patlama ile yanarak parçalar halinde sıcak rüzgara karıştığını hayal edin.

Şehrin on beş kat yukarısından tüm bu eşyaların yanarak, darbeler yaparak ve parçalayarak herkesin arabasının üstüne düştüğünü hayal edin.

Ben uyuklar vaziyette, Mah 0.83 veya gerçek hava hızı ile 455 mille batıya doğru giderken, FBI Dulles'da bavulumun içinde bomba olup olmadığını araştırıyor. Güvenlik masası yetkilisi, on keredede dokuz kez titremenin elektrikli tıraş makinesinden kaynaklandığını söylüyor. Benim kordonsuz elektrikli tıraş makinem. Bazen de bunun titreşimli bir vibratörden kaynaklandığını söylüyor.

Bunu bana güvenlik masası yetkilisi söyledi. Bavulum olmadan eve gitmek ve gittiğimde de yatak çarşafLARımın parçalanmış vaziyette yerde olduğunu görmek için bir taksi tutmak üzere olduğumda söyledi.

Güvenlik masası yetkilisi, vardığı zaman bir yolcuya, içinde bir vibratör olması sebebiyle bavuluna Doğu Yakasında el konulduğunu söylediğini hayal etmemi istiyor. Yolcu bazen bir erkek bile olabiliyormuş. Bir vibratör bulunduğu zaman, sahibinin isminin açıklanmaması hava yolu şirketlerinin prensibi. Belirsiz ibaresi kullanılıyor.

Bir vibratör.

Asla senin vibratörün değil.

Asla vibratörün kendi kendine çalışmaya başladığını söyleme.

Bir vibratör kendi kendine çalışmaya başlıyor ve bavulun boşaltılmasını gerektiren acil bir durum meydana geliyor.

Stapleton bağlantısı için uyandığında yağmur yağıyordu.

Eve çok yakın bir noktada uyandığında yağmur hala yağıyordu.

Geride bırakmış olabileceğimiz kişisel eşyalarımızı tekrar kontrol etmemizi rica eden bir duyuru yapıldı. Sonra benim ismim anons edildi. Çıkışta bekleyen havayolu yetkilisi ile görüşmem rica edildi.

Saatimi üç saat geriye aldım, ve hala gece yarısını geçmişti.

Çıkışta hava yolu yetkilisi ve güvenlik masası yetkilisi, bagajınızın Dulles'ta tutulmasının sebebi elektrikli tıraş makinemizmiş demek için bekliyorlardı. Güvenlik masası yetkilisi bagaj görevlilerine Atıcılar dedi. Daha sonra da onlara Yokuş Yukarı Sürücüler dedi. İşlerin daha da beter olabileceğini kanıtlamak için, bunun en azından bir vibratör vakası olmadığını söyledi. Daha sonra, belki ben de o da erkek olduğumuz ve sabahın saat biri olduğu için yada belki de sadece beni güldürmek için, uçuş görevlisine endüstriyel argoda Uzay Garsonu dendiğini söyledi. Yada Hava Metresi. Adam pilot kıyafeti giymiş gibi duruyordu, küçük apoletli beyaz gömlek ve mavi kravat. Bagajım temizlenmişti ve bir sonraki gün buraya varacaktı.

Güvenlik görevlisi adımı, adresimi ve telefon numaramı sorduktan sonra, prezervatif ile kokpit arasındaki farkı sordu.

“Bir prezervatife anca bir penis sokabilirsin.” dedi.

Son onluğumla eve gitmek için bir taksi çevirdim.

Yerel polis de bir sürü soru sormuştu.

Bomba ile bir ilgisi olmayan elektrikli tıraş makinem hala benden üç zaman dilimi uzaktaydı.

Gerçekten büyük bir bomba olan bir şey, açık yeşil yin ve turuncu yang şeklinde ve bir araya gelince bir yuvarlak oluşturan Njurunda marka akıllı kahve sehpa havaya uçmuştu. Akıllı sehpa artık iki parça değildi, paramparça olmuştu.

Erika Pekkari dizaynı, turuncu kaplı Haparanda marka oturma grubum, artık çerçöp haline gelmişti.

İşin kötüsü, yuva kurma içgüdüsunün tek kölesi de ben değildim. Tuvalet porno dergilerle giren tanıdıklarım, artık tuvalet IKEA dekorasyon kataloglarıyla giriyorlardı.

Hepimizin aynı yeşil şeritli Johanneshov koltuğu vardı. Benim ki yanarak on beşinci kattan, bir süs havuzuna düşmüştü.

Hepimizin tel ve çevre dostu ağartılmamış kağıttan yapılmış Rislampa/Har marka kağıt lambalarımız vardı. Benim ki konfeti olmuştu.

Şimdi hepsi banyoda oturuyorlardı.

Alle marka çatal bıçak takımı. Paslanmaz çelik. Bulaşık makinesinde yıkanabilir.

Galvanize çelikten yapılmış, Vild marka koridor saati, işte bu olmazsa olmazdı.

Klipsk marka raf ünitesi, ah evet.

Hemlig marka şapka kutuları. Evet.

Evimin önünden geçen cadde tüm bunlarla doluydu ve cadde parlıyordu.

Mommala marka yatak örtüsü takımı. Tomas Harila dizaynıydı ve aşağıdaki renkleri mevcuttu:

Orkide.

Fuşya.

Kobalt.

Abanoz siyahı.

Jet.

Yumurta kabuğu veya funda mavisi.

Bunları alabilmek için ömrüm boyunca çalışmıştım.

Kalix marka bakımı kolay lakeden yapılmış masalarım.

Steg marka iç içe geçen sehpaalarım.

Mobilya alırsın. Ve kendine aldığın bu kanepenin ihtiyacın olan son mobilya olduğunu söylersin. Kanepeyi aldıktan sonra, ne olursa olsun kanepenin problemini çözdüğün için birkaç yıl için tatmin olmuşsundur. Sonra uygun bir yemek takımı. Sonra en mükemmel yatak. Perdeler. Halılar.

Sonra güzel yuvana kısılr kalırsın, sahip olduğun şeyler, sana sahip olmaya başlar.

Tabi bu havaalanından eve dönene kadardı.

Bir kaza olduğunu söylemek için kapıcı gölgelerden dışarı çıktı. Polisin burada olduğunu ve bir çok soru sorduklarını söyledi.

Polis bunun gazdan kaynaklanmış olabileceğini düşünüyordu. Belki ocaktaki pilot çakmak çakmıştı veya ocak açık kalmış, gaz sızıntısı olmuş, gaz tavana yükselmiş ve sonra da tüm odaları yerden tavana kadar doldurmuştu. Daire bin yedi yüz fit kareydi ve yüksek tavanlıydı ve demek ki tüm odaları doldurana kadar gaz sızmaya devam etmişti. Odalar tamamen gazla dolduktan sonra, buzdolabının altındaki kompresör çtırdamıştı.

İnfilak.

Alüminyum çerçeve boydan boya pencereler dışarı fırlamıştı, ve kanepeler de, ve lambalar da, ve tabaklar da, ve yanan çarşaf takımları da, ve okul yıllıkları, diplomalar ve tabi telefon da. Her şey on beşinci kattan güneş alevi gibi fırlamıştı.

Aman tanrım, benim buzdolabım olamazdı. Raflar dolusu farklı hardallar toplamıştım, bazıları unlu, bazıları İngiliz pub tarzı. On dört çeşit yağsız salata sosu ve yedi çeşit turşu vardı.

Tamam, biliyorum, çeşni dolu bir ev ama doğru düzgün yemek yok.

Kapıcı sümkürdü ve top atıcının beysbol topunu, top tutucunun eldivenine yapıştırması gibi bir şey mendiline yapıştı.

Kapıcı on beşinci kata çıkabileceğimi ama eve giremeyeceğimi söyledi. Polis emriymiş. Polis, böyle birşey yapmak isteyen eski bir kız arkadaşım olup olmadığını, veya dinamit ele geçirebilecek bir düşman edinip edinmediğimi soruyormuş.

“Yukarıda görülmeye değer bir şey yok,” dedi kapıcı. “Tek kalan şey beton duvarlar.”

Polis kundaklamadan şüphelenmemiş. Çünkü kimse gaz kokusu almamış. Kapıcı tek kaşını kaldırıyordu. Bu adam, temizlikçi kadınlarla ve üst kattaki büyük dairelerde bakıcı olarak çalışan kadınlarla fngirdeşiyordu, ve lobideki sandalyelerde oturup, onları işten sonra eve atmak için bekliyordu. Üç yıldır burada yaşıyordum ve her gece kendimi içeri sokabilmek için elimdeki paketleri yere bırakıp, dış kapıyı açmak için uğraşırken, bu adam hiç istifini bozmadan *Ellery Queen* dergisini okumaya devam ediyordu.

Kapıcı tek kaşını kaldırdı ve insanların uzun bir seyahate çıkmadan önce, büyük bir benzin göletinin ortasına uzunca bir mumu yakıp gittiklerini söyledi. Tabi para sıkıntısı olan kişiler yapıyordu bu tür şeyleri. Aşağılardan kurtulmak isteyen kişiler.

Lobideki telefonu kullanabilir miyim diye sordum.

Kapıcı “Bir çok genç insan dünyayı etkilemek için bir sürü şey satın alıyor.” dedi.

Tyler’ı aradım.

Tyler’ın Paper Sokağındaki kiralık evinin telefonu çaldı.

Tyler, lütfen kurtar beni.

Telefon bir kez daha çaldı.

Kapıcı omzuma doğru eğildi ve “Birçok genç insan ne istediğini bilmiyor.” dedi.

Tyler, lütfen kuru beni.

Ve telefon bir kez daha çaldı.

“Genç insanlar tüm dünyayı istediklerini sanıyorlar.”

Beni İsveç mobilyasından kurtar.

Beni akılcı sanattan kurtar.

Ve telefon bir kez daha çaldı ve Tyler telefonu açtı.

“Eğer ne istediğini bilmiyorsan” dedi kapıcı, “kendini istemediğin bir sürü şeyi satın almış olarak bulursun.”

Bir daha asla tam olmayayım.

Bir daha asla hoşnut olmayayım.

Bir daha asla mükemmel olmayayım.

Tam ve mükemmel olmaktan kuru beni Tyler.

Tyler’la bir barda buluşmaya karar verdik.

Kapıcı, polisin bana ulaşabileceği bir numara bırakmamı istedi. Hala yağmur yağıyordu. Audi’im hala park yerindeydi ama ön cama Dakapo marka halojen lambası bir meşale gibi saplanmıştı.

Tyler ve ben buluştuk ve bir sürü bira içtik ve Tyler ona taşınabileceğimi söyledi ama onun için bir kıyak yapacaktım.

Bir gün sonra, içinde altı adet gömlek ve altı adet iç çamaşırı olan minimum bavulum gelecekti.

Bizi kimsenin izlemediği ve umursamadığı o barda sarhoş vaziyette otururken Tyler’a benden istediği kıyağın ne olduğunu sordum.

Tyler “Bana bütün gücünle vurmanı istiyorum.” dedi.

Microsoft için hazırlamış olduğum demoyu göstermeme iki ekran kala kanın tadını alıyorum ve yutmaya çalışıyorum. Patronum içeriğin ne olduğunu bilmiyor ama bir gözüm mor ve yanağımın içindeki dikişler yüzünden yüzümün bir yarısı şiş vaziyetteyken demoyu göstermeme izin vermiyor. Dikişler gevşemiş ve dilimle onları hissedebiliyorum. Kumsalda dolaşmış balık ağlarını düşünün. Dikişlerimi bir köpeğin üstündeki siyah dikişler olarak hayal edebiliyorum ve kan yutmaya devam

ediyorum. Patronum benim yazmış olduğum notlardan prezentasyon yapıyor ve ben de odanın karanlık bir köşesinde projektörü çalıştırıyorum.

Kanı yalamaya çalıştıkça dudaklarım iyice yapış yapış oluyor ve ışıklar açıldığında, danışmanlar Ellen ve Walter ve Microsoft temsilcileri Norbert ve Linda'ya dönüp, katıldığınız için teşekkürler diyeceğim ama dudaklarım kandan dolayı parlıyor ve kan dişlerimin arasındaki çatlaklardan sızıyor.

Bayılmadan önce insan yarım litre kan yutabilir.

Dövüş kulübü yarın ve ben dövüş kulübünü kaçırmayacağım.

Prezentasyondan önce Microsoft'tan Walter, barbekü edilmiş patates kızartması rengindeki, buharlı ekskavatör çenesini, bir pazarlama aleti gibi açarak gülümsüyor. Parmağında mühür yüzüğü olan elini uzatıp, elimi sıkıyor ve elim onun pürüzsüz ve yumuşak elindeyken, "Diğer herife ne olduğunu görmek istemem" diyor.

Dövüş kulübünün ilk kuralı, dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır.

Walter'a düştüğümü söylüyorum.

Bunu kendime ben yaptım.

Prezentasyondan önce, patronumun karşısına oturup, konuşmanın neresinde hangi slaytın gireceğini ve video gösterisini hangi arada yapmak istediğimi anlatırken, patronum "Sen her hafta sonu kendine ne yapıyorsun böyle?" diye soruyor.

Birkaç yara almadan ölmek istemediğimi ve artık pırıl pırıl bir vücuda sahip olmanın önemi olmadığını söylüyorum. Şu orijinal kırmızı arabaları görüyor musun, 1955'te ilk satılmaya hazırlandıkları günkü gibiler, ne yazık.

Dövüş kulübünün ikinci kuralı, dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır.

Öğle yemeğinde garson masanıza gelir ve geçen haftaki dövüş kulübünden dolayı gözleri dev bir pandanunki gibi simsiyahtır. Çünkü onu geçen hafta gördüğümüzde kafası betonla, markette çalışan iki yüz pound'luk bir çocuğun dizi arasındaydı ve çocuk garsonun burnuna art arda, tüm çığlıkların içinde kolayca duyulabilecek düz ve sert sesler çıkaran yumruklar atıyordu, ta ki garson dur diyebilecek kadar nefes alıp, ağzından kan püskürtene kadar.

Garsona hiç bir şey söyleyemezsiniz, çünkü dövüş kulübü sadece dövüş kulübünün başladığı ve bittiği saatler arasında vardır.

Fotokopi dükkanında çalışan çocuğu bir ay önce görmüşsünüzdür ama ya fotokopilere üçlü delik delmeyi yada kopyaların arasına renkli seperatör koymayı unutan bu çocuk, dövüş kulübünde kendinden iki kat büyük olan bir muhasebecinin ciğerlerindeki havayı boşaltıp, onu yumruklarıyla bayıltırken, on dakikalığına da olsa, bin tanrıydı. Dövüş kulübünün üçüncü kuralı, biri dur dediğinde veya bayıldığında, bayılmış numarası yapıyor olsa bile, dövüşün bitmesidir. Bu çocuğu her gördüğünde, ona ne kadar muhteşem bir dövüş çıkardığını söyleyemezsin.

Bir dövüşte sadece iki kişi olur. Bir seferde sadece tek dövüş yapılır. Dövüş girerken tişört ve ayakkabılar çıkarılır. Dövüş sürmesi gerektiği kadar sürer. Bunlar dövüş kulübünün diğer kurallarıdır.

Dövüş kulübündeki herifler gerçek hayattaki herifler değildirler. Fotokopi dükkanındaki çocuğa çok iyi bir dövüş çıkardığını söyleseniz bile, aynı adama konuşuyor olmazsınız.

Benim dövüş kulübündeki halimi, patronum tanımıyor.

Dövüş kulübünde geçen bir geceden sonra, gerçek dünyadaki her şeyin sesi kısılır. Seni hiç bir şey kızdırmaz. Sözün kanundur ve diğer insanlar bu kanunu ihlal etse veya seni sorgulasa bile, yine de kızmazsın.

Gerçek hayatta ben, gömlek giyen ve kravat takan bir kampanya koordinatörüyüm, ağzım kan içinde karanlıkta oturmuş, patronum Microsoft yetkililerine bir ikon için seçtiği soluk mavi rengi anlatırken, slaytları değiştiriyorum.

Dövüş kulübünün ilk üyeleri Tyler ve bendik.

Beş yıllık planımın hayatımla örtüşmediğini fark edip, eve sinirli bir şekilde geldiğimde, evimi veya arabamı temizlemek bana yeterdi. Günün birinde hiç yara almadan ölüp gidecektim ve geride güzel bir ev ve araba bırakacaktım. Ta ki pislik veya yeni sahibi yerleşene kadar. Hiç bir şey durağan değildir. *Mona Lisa* bile dökülüyor. Dövüş kulübüne kadar ağızımdaki dişlerin yarısını oynatabilirim.

Kendini geliştirmek belki de çözüm değildir.

Tyler hiç bir zaman babasını tanımamıştı.

Belki çözüm kendini yok etmektir.

Hala Tyler'la birlikte dövüş kulübüne gidiyoruz. Dövüş kulübü artık bir barın bodrumunda, Cumartesi geceleri bar kapandıktan sonra yapılıyor. Ve her hafta katılan heriflerin sayısı artıyor.

Tyler kara betondan yapılmış olan bodrumun tek lambasının altına geçiyor ve o ışığın karanlığın içindeki yüz çift gözde parladığını görüyor. Tyler'ın ilk söylediği şey "Dövüş kulübünün ilk kuralı, dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır" oluyor.

Tyler bağırma devam ediyor "Dövüş kulübünün ikinci kuralı, dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır."

Ben babamı altı yıldır tanıyordum ama onunla ilgili hiç bir şey hatırlamıyorum. Babam, her altı yılda bir farmıl bir kasabada, yeni bir aile kurar. Bu bir aile kurmaktan çok, acente açmaya benzer.

Dövüş kulübünde gördüğünüz şey, kadınlar tarafından yetiştirilmiş bir erkekler jenerasyonudur.

Erkeklerle dolu bir bodrumun gece yarısı karanlığında, tek lambanın altında duran Tyler diğer kuralları sayıyor: her dövüş için iki erkek, bir seferde bir dövüş, ayakkabı yok, tişört yok, dövüşler sürmesi gerektiği kadar sürer.

"Ve yedinci kural" diye bağırıyor Tyler, "bu sizin dövüş kulübündeki ilk gecenizse, dövüşmek zorundasınız."

Dövüş kulübü, televizyondaki futbol maçı değildir. Dövüş kulübünde, dünyanın dört bir yanından gelen tanımadığınız adamların birbirini, iki dakikalık gecikme ile uydu yayınından dövdüğünü izlemezsiniz, her on dakikada bir bira reklamı çıkmaz, ve istasyon aramak için beklemek zorunda değilsinizdir. Dövüş kulübüne gittikten sonra televizyonda futbol izlemek, muhteşem seks yapmak varken, porno izlemeye benzer.

Dövüş kulübü, spor salonuna gitmek, saçınızı ve tırnaklarınızı kestirmek için sebebiniz olmaya başlar. Gittiğiniz spor salonu, erkek gibi görünmeye çalışan heriflerle doludur, sanki erkek gibi görünmeye çalışmak bir heykeltıraş veya art direktörün söylediği şekilde görünmekmiş gibi.

Tyler'ın da dediği gibi, sufle bile şişirilmiş görünür.

Babam hiçbir zaman üniversiteye gitmediği için, benim üniversiteye gitmem gerçekten çok önemliydi. Üniversiteden sonra, onu şehirlerarası aradım ve şimdi ne olacak diye sordum.

Babam bilmiyordu.

Kendime bir iş bulup, yirmi beş yaşıma girdiğimde, yine şehirlerarası aradım ve şimdi ne olacak diye sordum. Babam yine bilmiyordu, ve evlenmemi söyledi.

Otuz yaşında bir erkeğim ve gerçekten çözümün bir kadın olup olmadığını merak ediyorum.

Dövüş kulübünde olanlar, kelimelerle anlatılmaz. Bazı heriflerin her hafta dövüşmeye ihtiyacı vardır. Bu hafta, Tyler kapıdan giren ilk elli kişinin içeri alınacağını söylüyor. O kadar.

Geçen hafta, omzunu sıvazladığım bir herifle dövüşmek için listeye yazıldık. Herif kötü bir hafta geçirmiş olmalı ki, künde pozisyonunda ellerimi kafamın arkasına bağladı ve dişlerim yanağımda bir delik açıp, gözüm tamamen kapanıp, kanayana kadar suratımı betona vurdu, ve ben ancak dur dedikten sonra yere bakıp, suratımın yarısının kanla çizilmiş resmini görebildim.

Tyler'la beraber yerde ağzımın çizmiş olduğu kanlı büyük O harfine ve yerden bize bakan gözümün kısık şekline bakıyorduk, Tyler "Çok iyi." dedi.

Adamın elini sıkıp, iyi dövüştü dedim.

"Gelecek haftaya ne dersin?" diye sordu.

Suratımın tüm şişkinliğine rağmen gülümsemeye çalışıp, şu halime bak dedim. Gelecek aya ne dersin?

Hiçbir yerde, dövüş kulübünde olduğunuz kadar canlı olamazsınız. Hele bütün gözler üzerinizdeyken, diğer herifle birlikte o tek lambanın altına geçtiğiniz zaman. Dövüş kulübü kazanmak veya kaybetmekle ilgili değildir. Dövüş kulübü kelimelerle anlatılamaz. Dövüş kulübüne ilk kez gelen bir herifin kışının beyaz ekmek dilimi gibi olduğunu görürsünüz. Aynı adamı altı ay sonra gördüğünüzde, tahtadan oyulmuş gibi durur. Bu adam artık her işi yapabilecek kadar güvenmektedir kendine. Dövüş kulübünde de, spor salonlarında olduğu gibi homurtular ve gürültüler vardır ama dövüş kulübü iyi görünmek için değildir. Kiliselerde olduğu gibi histerik bağırımlar gelir ve Pazar sabahı uyandıığınızda kendinizi kurtarılmış hissedersiniz.

Son dövüşten sonra beni döven adam yerleri silerken, ben de sigorta şirketimi arayıp, acile gitmek için ön onay talep ettim. Hastanede Tyler düştüğümü söyledi.

Tyler bazen benim adıma konuşur.

Bunu kendime ben yaptım.

Dışarıda, güneş doğuyordu.

Dövüş kulübü hakkında konuşmazsınız, çünkü Pazar sabahı saat iki ile yedi arası hariç, dövüş kulübü diye bir şey yoktur.

Dövüş kulübünü ilk bulduğumuzda ne Tyler ne de ben hiç kavga etmemiştik. Eğer hiç kavga etmediyseniz, merak edersiniz. Canınızın nasıl yandığını, başka bir adam karşısında neler yapabileceğinizi merak edersiniz. Tyler'ın soracak kadar güven duyduğu ilk kişi bendim, ikimizde sarhoştuk ve kimsenin umurunda olmayacak bir bardaydık, Tyler "Bana bir iyilik yapmanı istiyorum. Bana olanca gücünle vurmanı istiyorum." dedi.

Ben böyle bir şey yapmak istemiyordum ama Tyler tek bir yara bile almadan ölmek istemediğini, sadece profesyonellerin dövüşünü izlemekten sıkıldığını ve kendi hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istediğini söyledi.

Kendi kendine zarar vermekten bahsetti.

O zamanlar hayatım tastamam görünüyordu, ve belki de içimizden daha iyisini çıkarabilmek için her şeyi kırmak gerekiyordu.

Etrafıma baktım ve tamam dedim. Tamam ama dışarıdaki parkta yapacağız.

Dışarı çıktık ve Tyler'a yumruğu suratına mı yoksa midesine mi istediğini sordum.

Tyler "Şaşırt beni" dedi.

Daha önce hayatımda hiç kimseye vurmadığımı söyledim.

Tyler "O zaman çıldır, be adam" dedi.

Gözlerini kapamasını söyledim.

Tyler "Hayır" dedi.

Her erkeğin dövüş kulübündeki ilk gecesinde olduğu gibi nefesimi tuttum ve bütün kovboy filmlerinde görmeye alışık olduğumuz şekilde yumruğumu Tyler'ın çenesine salladım ve yumruğum Tyler'ın boynunun kenarına girdi.

Kahretsin dedim, bu sayılmaz. Bir daha denemek istiyorum.

Tyler "Kesinlikle sayıldı." dedi ve Cumartesi sabahları yayınlanan çizgi filmlerdeki karton boks eldiveni gibi göğsümün ortasına bam diye geçirdi ve ben bir arabanın üstüne uçtum. Orada öylece durduk, Tyler boğazının kenarını ovuştururken, ben de göğsümü tutuyordum ve daha önce hiç gitmediğimiz bir yere gittiğimizi biliyorduk, dahası çizgi filmlerdeki kedi ve fare gibi hala hayattaydık, ve bunu nereye kadar ilerletip, hala hayatta kalabileceğimizi merak ediyorduk.

"Çok iyi" dedi Tyler.

Tekrar vur bana dedim.

Tyler "Hayır, sen bana vur" dedi.

Ben de vurdum, bir kız gibi yumruğumu sallayıp, tam kulağının altına indirdim ve Tyler karşılık verdi, pabucunun topuğunu mideme geçirdi. Ondan sonra ve daha sonra olanlar kelimelerle tarif edilemez ama bar kapandı, insanlar dışarı çıktı ve etrafımıza toplanıp, bağırmaya başladılar.

Tyler'ın yerine ben dünyada yolunda gitmeyen her şeye el atmaya hazır hissettim kendimi, kırılan yaka düğmeleri ile nükseden temizlik takıntım, yüzlerce dolar içerde olduğumu söyleyen bankam, bilgisayarımı açıp, DOS işletim komutlarını karıştıran patronum ve işim. Ve, destek gruplarını benden çalan Marla Singer.

İlk kavga bittiğinde hiçbir problem çözülmüş değildi, ama hiçbir şeyin de önemi yoktu.

İlk kavga ettiğimiz gece bir Pazar gecesiydi ve Tyler tüm hafta sonu tıraş olmamıştı. Tyler'ın iki günlük sakalları yüzünden parmaklarımin boğumları yanıyordu. Park yerinde sırt üstü yatıp, sokak ışıklarının arasından görünen tek yıldıza bakarken Tyler'a ne ile dövüştüğünü sordum.

Tyler babası ile dövüştüğünü söyledi.

Kendimizi tamamlamak için bir babaya ihtiyacımız yoktu belki. Dövüş kulübünde kiminle dövüştüğünüzün hiçbir kişisel yanı yoktur. Dövüşmek için dövüşürsünüz. Dövüş kulübü hakkında konuşmamanız gerekir ama biz konuştuk ve

sonraki birkaç hafta boyunca bar kapandıktan sonra park yerinde buluştuk. Havalar soğuduktan sonra, başka bir bar bodrumunu kullanabileceğimizi söyledi.

Dövüş kulübü buluştuğunda Tyler birlikte kararlaştırmış olduğumuz kuralları açıklar. Erkeklerle dolu zeminin bodrum katının ortasında ki ışık huzmesinin altında Tyler bağıyor, “Çoğunuz, birileri kuralları bozduğu için buradasınız. Birileri size dövüş kulübünden bahsetti.”

“Ya dövüş kulübü hakkında konuşmaktan vazgeçin, ya da başka bir dövüş kulübü kurun, çünkü gelecek hafta buraya geldiğinizde adınızı listeye ekleyeceksiniz ve sadece listedeki ilk elli kişi içeri girebilecek. Eğer içeri girebilerseniz, ve eğer dövüşmek isterseniz, hemen dövüşe başlayacaksınız. Eğer dövüşmek istemiyorsanız, evinizde oturun, çünkü dövüşmek isteyenler var.” diyor Tyler.

“Eğer bu dövüş kulübünde ilk gecenizse,” Tyler bağıyor, “dövüşmek zorundasınız.”

Birçok erkek dövüş kulübüne gelir çünkü dövüşmekten çok korktuğu bir şey vardır. Birkaç dövüşten sonra korku oldukça hafifler.

Bir sürü yakın arkadaş dövüş kulübünde ilk kez karşılaşır. Artık toplantılara veya konferanslara gittiğimde, konferans masalarında yüzler görüyorum, muhasebeciler, yöneticiler yada avukatlar bandajların altındaki kırık burunları veya gözlerinin altındaki kırık dikişler veya sımsıkı tutturulmuş çeneleriyle her yerde bitiveriyorlar. Bunlar, karar verme zamanı gelene kadar dinleyen sessiz genç adamlar. Başlarımızı eğerek selamlıyoruz.

Sonra patronum bana bu kadar çok adamı nasıl tanıyabildiğimi soruyor.

Patronum, iş camiasında gün geçtikçe daha az centilmen kaldığını ve eşkıyaların arttığını söylüyor.

Demo dönmeye devam ediyor.

Microsoft’tan Walter’la göz göze geliyoruz. İşte, mükemmel dişleri, tertemiz bir cildi ve sahip olabilmek için alumni dergisine yazacağınız türden işe sahip olan genç bir adam. Onun herhangi bir savaşa katılamayacak kadar genç olduğunu ve eğer ailesi boşanmamış olsa, babasının asla eve gelmeyeceğini bilirsiniz, ve o orada durmuş, yarısı tıraşlı, yarısı karanlıkta saklı ve kuşkulu çürüklerle dolu suratına bakıyor. Dudaklarımdaki kan parlıyor. Ve belki de Walter geçen hafta sonu katıldığı etsiz, acısız yemeği düşünüyor yada ozon tabakasındaki deliği, veya hayvanlar üstünde acımasızca yapılan ürün testlerinin durdurulması gerektiğini, ama muhtemelen bunları düşünmüyor.

Bir sabah tuvaletin içinde ölü deniz anası gibi görünen kullanılmış bir prezervatif görüyorum.

Tyler ile Marla’nın tanışması.

İşemek için tuvalete gidiyorum ve tuvaletin içindeki, mağara resimlerine benzeyen pisliğin içinde prezervatif duruyor. Spermin ne düşündüğünü merak ediyorum.

Bu?

Vajina dedikleri mekan bu mu?

Burada neler oluyor?

Bütün gece rüyamda Marla Singer'ı becerdiğimi görüyorum. Marla Singer sigarasını içiyor. Marla Singer gözlerini yuvarlarında döndürüp duruyor. Yatağımda tek başıma uyanıyorum ve Tyler'ın odasının kapısı kapalı. Tyler'ın odasının kapısı asla kapalı olmaz. Bütün gece yağmur yağdı. Çatıda su kabarcıkları toplanıyor, eğriliyor, bükülüyor ve yağmur çatıdan geçip, tavandaki alçının üstünde birikiyor ve elektrik teçhizatından yere damlıyor.

Yağmur yağdığı zaman, şalterleri kapatmak zorunda kalıyoruz. Elektrikleri açmaya cesaret bile edemezsin. Tyler'ın kiralamış olduğu ev üç katlı ve bir de bodrum katı var. Elimizde mumlarla geziyoruz. Evin kilerleri, paravana ile ayrılmış uyuma bölümleri ve merdiven sahanlığında renkli camlı pencereleri var. Salonda, içinde oturabileceğiniz genişlikte pencereleri olan cumbalar var. Süpürgelik pervazları oymalarla süslenmiş, cilalanmış ve onsekiz inç yüksekliğinde.

Yağmur evin her yerinden içeri damlıyor. Tahta olan her şey şişiyor ve çekiyor, yerlerdeki, süpürgeliklerdeki ve pencere kasalarındaki çiviler dışarı fırlıyor ve paslanıyor.

Her yerde rahatça üstüne basabileceğiniz veya kolunuzu geçirebileceğiniz paslı çiviler var. Yedi yatak odasına sadece bir banyo düşüyor ve şimdi o banyoda bir prezervatif duruyor.

Ev bir şeyin olmasını bekliyor sanki, büyük bir değişiklik veya bir denemeden geçmek istiyor, sonra yıkılıp gidecek. Tyler'a ne kadar zamandır burada oturduğunu sorduğumda, sadece altı hafta demişti. Zamanın şafağı bile sökmeden önce, evin *National Geographic* ve *Reader's Digest* yığınları biriktiren bir sahibi varmış. Her yağmur yağduğunda daha da uzayan büyük magazin yığınları. Tyler son kiracının, parlak magazin sayfalarını kokain zarfı olarak kullandığını söylemişti. Polis veya her kimse kapıyı kırdığından beri ön kapıda kilit yok. Yemek odasının duvarlarındaki dokuz kat duvar kağıdı şişmiş, çiçeklerin altından çizgiler, onun altından yine çiçekler, onun altından kuşlar ve onun altından yeşillik görünüyor.

Tek komşumuz kapanmış olan bir makine dükkanı ve tam karşımızda bir blok uzunluğundaki depo. Evde, damasko kumaşından yapılmış masa bezlerinin bir daha asla buruşmaması için kullanılan yedi fitlik silindirlerin durduğu bir klozet var. Yünlüleri güveden korumak için sedir ağacından yapılmış soğutmalı bir sandık var. Banyo duvarlarındaki çinilerde küçük çiçekler var, bir çok kişinin düğünündeki porselen takımından daha güzel ve şimdi tuvaletin içinde kullanılmış bir prezervatif duruyor.

Yaklaşık bir aydır Tyler'la birlikte yaşıyorum.

Tyler kahvaltıya iniyor, bütün göğsü ve boynu morluklarla kaplı, ve ben eski bir *Reader's Digest* magazini okuyorum. Bu ev uyuşturucu ticareti yapmak için mükemmel bir yer. Hiç komşu yok. Depolar ve değirmenler dışında Paper Sokağında hiç bir şey yok. Kağıt değirmeninden gelen osuruk kokusu ve değirmenin etrafında portakal renkli piramitler oluşturmuş tahta talaşından gelen hamster yuvası tarzındaki kokuyu da unutmamak gerekir. Bu ev uyuşturucu ticareti yapmak için en mükemmel yer çünkü gündüzleri Paper Sokağından milyonlarca kamyon geçmesine rağmen, geceleri Tyler ve ben her yöne yarım mil uzaklığında yapayalnızız.

Bodrumda yığımlarca *Reader's Digest* dergisi buldum ve artık her odada *Reader's Digest* birikintileri var.

Amerika Birleşik Devletlerinde Yaşam.

Kahkaha En İyi İlaçtır.

Evdeki tek mobilya bu mağazin yığımları.

En eski dergilerde, insan vücudundaki organların birinci tekil şahıs olarak birbirleri arasındaki konuşmalarını veren bir makale dizisi var: Ben Jane'in Rahmiyim.

Ben Joe'nun Prostatıyım.

Dalga geçmiyorum, ve Tyler yarı çıplak vaziyette ve belden yukarısı morluklar içinde mutfığa gelip car, car, car konuşuyor, dün gece Marla Singer ile tanıştığını ve seks yaptıklarını anlatıyor.

Bunu duyunca kesinlikle Joe'nun Safra Kesesi oluveriyorum. Bunların hepsi benim hatam. Bazen bir şey yaparsınız ve tamamen zıvanadan çıkarsınız. Bazen sizin yapmadığınız şeyler sizi zıvanadan çıkarır.

Dün gece Marla'yı aradım. Bir sistem oturttuk, eğer bir destek grubuna gitmek istersem, Marla'yı arıyorum ve ne yapmayı planladığını öğreniyorum. Dün Melanoma grubu vardı ve kendimi biraz kötü hissediyordum.

Marla Regent Otelinde yaşıyor. Regent Oteli kahverengi tuğlaların özensiz bir şekilde bir araya getirildiği, tüm çarşafaların kaygan plastik örtülerin içine konduğu bir yer ve insanların çoğu oraya ölmek için gidiyorlar. Yatağın yanlış tarafına oturursan, hem sen, hem çarşaf, hem de battaniye doğrudan yere kayıyorsunuz.

Melanoma grubuna gidip gitmeyeceğini öğrenmek için, Marla'yı Regent otelinden aradım.

Marla telefona ağır çekimde cevap verdi. Bunun gerçek bir intihar değil, muhtemelen yardım-için-çağrı türü şeylerden biri olduğunu söyledi, ama bir sürü Xanax yutmuştu.

Beni, Marla'nın Regent Oteldeki pis odasında düşünün, Marla "ben ölüyorum. Ölüyorum. Ben ölüyorum. Ölüm. Ölü-yorum. Ölüyorum." diyerek odanın içinde dolanırken onu izlediğimi düşünün.

Bu saatlerce sürebilir.

Öyleyse bu gece evdeydi, değil mi?

Büyük ölüm olayını gerçekleştirdiğini söyledi. Eğer izlemek istiyorsam, hemen yetişmeliydim.

Teşekkür ederim dedim, başka planlarım var.

Peki öyleyse dedi Marla, televizyon izleyerek de ölebilirim. İzlemeye geçecek birşeyler olmasını umuyordu.

Koşturarak Melanoma grubuna gittim. Eve erken geldim. Uyudum.

Ve işte bir sonraki sabah kahvaltıda Tyler morluklar içinde karşımda oturmuş, Marla'nın çılgın bir orospu olduğunu ama bundan çok hoşlandığını söylüyor.

Dün gece ki Melanoma grubundan sonra, eve geldim ve yatağa gidip, uyudum. Ve rüyamda Marla Singer'ı becerip durduğumu gördüm.

Ve bu sabah Tyler'ı dinlerken, *Reader's Digest* okuyormuş gibi yapıyorum. Çılgın bir orospu, bana sorsaydın ben bunu sana söylerdim. *Reader's Digest*. Uniformalı Eğlence.

Ben Joe'nun Safrasındaki Salgı Beziyim.

Tyler, Marla'nın dün gece kendisine anlatmış olduğu şeyleri söylüyor. Hiçbir kız onunla bu şekilde konuşmamış.

Ben Joe'nun Bilenmiş Dişiyim.

Ben Joe'nun Alev Almış Burun Delikleriyim.

Tyler'la Marla on kez seks yaptıktan sonra Marla, hamile kalmak istediğini söylemiş. Tyler'dan bebek aldırma istiyormuş.

Ben Joe'nun Beyaz Muştasıyım.

Tyler böyle bir şeye nasıl kanardı? Sanki geçen gece tek başına oturup, *Pamuk Prenses* çizgi filmine cinsel organları ekleyen o değildi.

Tyler'ın dikkatini çekmek için nasıl rekabet edebilirdim?

Ben Joe'nun Öfkelenmiş, Alev Almış Reddetme Duygusuyum.

En kötüsü de, bunun benim hatam olması. Ben dün gece uykuya daldıktan sonra, Tyler garson olarak çalıştığı vardiyadan gelmiş ve Marla Regent Otelinden tekrar aramış. "İşte bu" demiş Marla. Tünel, ona tünelde yol gösteren ışık. Ölüm tecrübesi öyle güzeldi ki, ruhu bedeninden kalkıp, havada asılı kaldığı sırada Marla bunu bana telefonda anlatmak istemişti.

Marla ruhunun telefon açıp açamayacağını bilmiyordu ama en azından birinin onun son nefes alışını duymasını istiyordu.

Ama maalesef telefonu Tyler açmıştı ve bütün olayı yanlış anlamıştı.

Hiç karşılaşmadıkları için Tyler, Marla'nın ölmek üzere olmasını kötü bir şey sanmıştı.

Olacak iş değil.

Hiç Tyler'a göre olmamasına rağmen, polisi arayıp, hemen Regent oteline doğru yola çıkmıştı.

Bu durumda, hepimizin televizyondan bildiği eski Çin geleneğine göre, Tyler sonsuza kadar Marla'dan sorumlu olacak, çünkü Tyler Marla'nın hayatını kurtardı.

Eğer sadece birkaç dakikamı ziyan edip, Marla'nın ölümünü izlemeye gitmiş olsaydım, bunların hiçbiri olmayacaktı.

Tyler, Marla'nın Regent Otelinin en üst katında, sekiz katlık merdiven ve kapılardan televizyon gürültüsünün taşıdığı uzun ve gürültülü bir koridorun sonunda, 8G numaralı odada yaşadığını söylüyor. Her iki saniyede bir, ya bir aktristin bağırdığı, ya da bir kurşun yağmurunda bir aktörün bağırarak can verdiği bir koridor. Tyler koridorun sonuna varıyor ve daha kapıya dokunmadan, incecik, beyaz bir kol 8G'nin kapısından sapan gibi çıkıp, Tyler'ı göğsünden yakalayıp, içeri çekiyor.

Bir Reader's Digest dergisine gömülüyorum.

Marla Tyler'ı içeri çeker çekmez, Tyler Regent otelinin önündeki fren ve siren seslerini duyuyor. Sonra şifoniyerin üstünde, barbie bebeklerin yapıldığı yumuşak pembe plastikten yapılmış bir vibratör dikkatini çekiyor, ve bir dakikalığına Tyler, milyonlarca bebeğin, barbie'nin ve vibratörün Tayvan'daki bir montaj fabrikasında eritilip, hazırlandığını gözünün önüne getiriyor.

Marla, Tyler'ın vibratörüne baktığını fark ediyor, ve "Korkma. Sana bir zararı olmaz." diyor.

Marla Tyler'ı bu defada koridora sürüklüyor ve üzgün olduğunu ancak polisi aramaması gerektiğini, ve aşağıdan gelen seslerin muhtemelen polis olduğunu söylüyor.

8G'nin kapısını kilitliyor ve Tyler'a merdivenlere doğru yürümesini işaret ediyor. Merdivenlerde, Marla ve Tyler duvara yapışıyorlar çünkü polisler ve ellerinde oksijen maskeleri ile doktorlar yukarı koşuşturuyorlar. Bu arada 8G'nin hangi oda olduğunu soruyorlar.

Marla koridorun sonundaki oda olduğunu söylüyor.

Marla polise 8G'de yaşayan kızın bir zamanlar tatlı, çekici bir kız olduğunu ama artık bir canavara dönüştüğünü söylüyor. Kız bulaşıcı bir insan artığı ve kafası karışmış, yanlış şeyi yapmaya cesareti yok, o yüzden intihar falan etmiş olamaz.

"8G'deki kızın kendine inancı yok," diye bağıyor Marla, "ve yaşlandıkça, seçeneklerinin azalacağından korkuyor."

"İyi şanslar" diye bağıyor Marla polislerin arkasından.

Polisler 8G'nin kilitli kapısının önüne yığılıyorlar, Marla ve Tyler lobiye koşuşturuyorlar. Arkalarından bir polisin kapıya bağıışı geliyor:

"Bırakın size yardım edelim Bayan Singer! Yaşamak için bir sürü sebebiniz var! İçeri girmemize izin ver Marla, ki sana problemlerinde yardımcı olabilelim."

Böylece Marla ve Tyler sokağa çıkmıştı. Tyler Marla'yı bir taksiye bindirirken, otelin sekizinci katında, Marla'nın odasının penceresinin önünde gölgelerin ileri geri hareket ettiklerini görmüştü.

Bir sürü ışık, araba ve ucu bucağı görünmeyen altı şeritlik trafiğin olduğu otobana çıktıklarında, Marla Tyler'dan kendisini sabaha kadar ayakta tutmasını istemişti. Çünkü Marla uyursa, ölecekti.

Marla bir sürü insanın kendisinin ölmesini istediğini söylemişti. Bu insanlar çoğu zaten ölmüş ve öte tarafa gitmişti ve geceleri ona telefon açıyorlardı. Marla barlara gidiyordu ve barmenin ismini seslendiğini duyuyordu. Ve telefona cevap verdiğinde, hattın kesilmiş olduğunu anlıyordu.

Tyler ve Marla, yanındaki odada sabaha kadar uyanıktı. Tyler daha sonra uyandığında, Marla Regent Otelindeki odasına dönmüştü bile.

Tyler'a Marla'nın bir sevgiliye değil, bir sosyal danışmana ihtiyacı olduğunu söyledim.

Tyler "Buna aşk deme" dedi.

Uzun lafın kısıası, Marla şimdide hayatımın başka bir parçasını mahvetmeye hazırlanıyordu. Üniversiteden beri arkadaşlar ediniyorum. Evleniyorlar. Onları kaybediyorum.

Pekala.

Temiz iş, diyorum.

Tyler bunun benim için problem olup olmayacağını soruyor.

Ben Joe'nun Birbirine Geçmiş Bağlısıklarıyım.

Hayır, diyorum, sorun yok.

Kafama bir silah dayayın ve duvarları beynimle boyayın.

Harika diyorum. Gerçekten harika.

Pantolonumdaki kurumuş kanlar yüzünden patronum beni eve yolladı, korkunç bir keyif aldım.

Çeneme açılmış olan delik bir türlü iyileşmiyor. İşe gidiyorum ve yumruklanmış göz oyuklarım, görebilmek için bıraktığım ufak deliklerin etrafında şişik esmer ekmek gibi duruyor. Bugüne kadar bu derece ortada olan bir Zen Ustası haline gelmek ve kimse tarafından fark edilmemek beni delirtirdi. Ama hala küçük FAKS olayını yapıyorum. Küçük HAIKU'lar yazıyorum ve herkese FAKSLİYORUM. İş yerinde insanlar yanımdan geçiyor ve herkesin düşmanca YÜZÜNDE tamamen ZEN oluyorum.

İşçi arılar ayrılabilir
Hatta erkek arılar bile uçup gidebilir
Kraliçe arı onların kölesidir

Tüm dünya nimetlerinden ve arabandan vazgeçip, şehrin toksik atığı bir köşesinde, gecenin bir vakti Marla ve Tyler'ı, Tyler'ın odasında birbirlerine insanın kıç mendili dediklerini duyduğunuz kiralık bir evde yaşamaya başlıyorsunuz.

Al şunu, insanın kıç mendili.

Yap şunu, kıç mendili.

Tut şunu. Yükselmesine izin verme bebek.

Ters olmasına rağmen, bu beni dünyanın sakin, küçük merkezi yapıyor.

Şişmiş gözlerim, pantolonumdaki siyah, kurumuş kan lekeleri ile ben, iş yerindeki herkese MERHABA diyorum. MERHABA! Bana bakın. MERHABA. Fazlasıyla ZEN'im. Bu KAN. Bu HİÇBİR ŞEY'dir. Merhaba. Hiçbir şeyin anlamı yok ve AYDINLANMIŞ olmak çok kıyak. Benim gibi.

Göz at.

Bak. Pencerede. Bir kuş.

Patronum pantolonumdaki kanın benim kanım olup olmadığını sordu.

Kuş rüzgarla uçup gidiyor. Kafamda küçük bir haiku yazıyorum.

Bir yuvası bile olmadan
Bir kuş dünyaya evim diyebilir
Hayat senin kariyerindir

Parmaklarımla sayıyorum: beş, yedi, beş.

Kan benim mi?

Evet, diyorum. En azından bir kısmı.

Bu yanlış bir cevap.

Bu büyük bir olay. İki tane siyah pantolonum vardı. Altı tane beyaz gömlek. Altı tane iç çamaşırı. En asgari. Dövüş kulübüne gidiyorum. Bunlar olağan şeyler.

Patronum, "Eve git," diyor. "Üstünü değiştir."

Tyler'la Marla'nın aynı insan olduğundan şüphelenmeye başlıyorum. Her gece Marla'nın odasında tepişmeleri hariç.

Yapıyorlar.

Yapıyorlar.

Yapıyorlar.

Tyler'la Marla hiçbir zaman aynı odada olmuyorlar. Onları hiç yan yana görmüyorum.

Aslına bakarsanız, beni de kimse Zsa Zsa Gabor'la birlikte görmüyor ve bu aynı insan olduğumuz anlamına gelmiyor. Sadece, Marla etrafta olunca Tyler hiç dışarı çıkmıyor.

Artık pantolonları yıkayabileceğim, nasıl sabun yapıldığını Tyler'ın bana göstermesi gerek. Tyler yukarıda ve mutfağı baharat ile yanık saç kokusu kaplamış. Marla mutfak masasında oturmuş, kolunun iç kısmını baharat kokulu bir sigara ile yakarken, kendine insan kıcı mendili diyor.

Marla sigarasının ucundaki vişne görünümlü yaraya "Kendi içimdeki hastalıklı ve iltihaplı pisliği kucaklıyorum" diyor. Sigarasını, kolunun yumuşak ve beyaz etinde döndürürken, "Yan cadı, yan." diye bağıyor.

Tyler yukarıda benim odamda, benim aynamda dişlerine bakarken, bana part time garsonluk işi bulduğunu söylüyor.

"İş Pressman Otelinde, eğer gece çalışmak istersen" diyor Tyler, "bu iş senin sınıf nefretini kabartacak."

Tamam, diyorum, her neyse.

"Büyük, siyah bir papyon takman gerekiyor. Orda çalışmak için sadece beyaz bir gömleğe ve siyah pantolona ihtiyacın var."

Tyler sabun, sabuna ihtiyacımız var diyorum. Sabun yapmamız gerekiyor. Pantolonlarımı yıkamam lazım.

Tyler her günkü iki yüz mekiğini çekerken, bacaklarını tutuyorum.

"Sabun yapmak için, önce yağ bulmamız gerek" diyor. Tyler bir sürü faydalı bilgi ile dolu.

Tepişmeleri dışında, Tyler'la Marla asla aynı odada olmuyorlar. Tyler etrafta olduğu zaman, Marla onu görmezlikten geliyor. Her zamanki durum. Bu aynen annemle babamın birbirlerine karşı görünmez olmalarına benziyor. Sonra babam başka bir ortaklık başlatmak için gitti.

Babam her zaman "Seks sıkıcı olmaya başlamadan evlen, yoksa hiçbir zaman evlenemezsin" derdi.

Annem "Asla naylon fermuarlı bir şey alma" derdi.

Ailem asla bir yastığın üstüne işlemek isteyeceğiniz türden sözler etmedi.

Tyler yüz doksan sekizinci mekiğini çekiyor. Yüz doksan dokuz. İki yüz.

Tyler'ın üstünde sakız gibi bir faniladan yapılmış bornoz ve eşofman var. "Marla'yı evden çıkar. Kül suyu alması için onu dükkana yolla. Pullu olandan alsın. Kristalli olandan değil. Gönder onu. Bir şeyler yap, kurtul ondan." diyor Tyler.

Kendimi, annemle babam arasındaki mesajları taşıyan altı yaşındaki ben gibi hissediyorum. Bundan altı yaşındayken nefret ederdim. Şimdi de ediyorum.

Tyler bacaklarını çalıştırırken, Marla'ya pullu kül suyu almasını söylemek için aşağıya iniyorum. Ona on dolar ve otobüs pasomu veriyorum. Marla hala mutfak masasında otururken, parmaklarının arasında duran sigarayı çekip alıyorum. Kolay ve yavaş. Mutfak bezlerinden biriyle, kanamaya başlamış olan sigara yanıklarının üstündeki külleri temizliyorum kolundan. Sonra yüksek topuklu ayakkabılarını giydiriyorum ayağına.

Ben Çekici Prens rolünde ayakkabısını giydirirken Marla bana bakıyor ve “İçeri kendim girdim. Evde kimse olduğunu düşünmemiştim. Ön kapıda kilit yok.” diyor.

Hiçbir şey söylemiyorum.

“Biliyorsun ki, prezervatif bizim jenerasyonumuzun camdan terliği. Bir yabancı ile tanıştığında, geçiriveriyorsun onu. Bütün gece dans ediyorsun, sonra da atıveriyorsun. Prezervatifi kastediyorum, yabancıyı değil.”

Marla ile konuşmuyorum. Destek gruplarına ve Tyler’a burnunu sokabilir ama benimle hiçbir şekilde arkadaş olamaz.

“Sabahtan beri burada seni bekliyorum.”

Çiçekler açar ve solar
Rüzgar kelebekleri yada karı getirir
Bir taş bunun farkında bile olmaz

Marla mutfak masasından kalkıyor, üstünde parlak bir malzemedan yapılmış, kolsuz, mavi bir elbise var. İç kısımdaki dikiş yerlerini görebilmem için eteğinin ucunu tutup, yukarı kaldırıyor. İç çamaşırı giymemiş. Göz kırıyor.

“Sana yeni elbisemi göstermek istedim. Bu bir nedimenin elbisesi ve tamamen elde yapılmış. Beğendin mi? İyi Niyet Tasarruf derneği bir dolara sattı. Bu çirkin mi çirkin elbiseyi yapmak için birileri bu küçücük dikişlerle uğraşmış” diyor Marla, “İnanabiliyor musun?”

Eteğin bir ucu diğer ucundan daha uzun ve elbisenin beli Marla’nın kalçasında dönüyor.

Dükkana gitmeden önce, Marla eteklerinin ucunu kaldırıyor ve mutfak masasının etrafında dans ediyor, poposu eteğinin içinde uçuyor sanki. Marla, insanların deli gibi sevdiği şeyleri, bir saat veya bir gün sonra atıvermelerine bayıldığını söylüyor. İlgi odağı olan Noel ağaçlarının, Noelden sonra otoban kenarlarına süsleriyle birlikte atılmaları gibi. Bu ağaçları görünce insanın aklına yol kenarındaki hayvan cesetleri veya iç çamaşırları paramparça olmuş ve elektrik bandıyla sarılmış seks kurbanları geliyormuş.

Onun buradan gitmesini istiyorum.

“Hayvan Kontrol Merkezi gidilecek en iyi yer,” diyor Marla. “İnsanların sevip, sonra da atıverdikleri küçük köpekçiklerin, kedi yavrularının, hatta yaşlı hayvanların ilgini çekmek için hoplayıp zıpladıkları bir yer, çünkü üç gün sonra aşırı dozda sodyum fenobarbital verilip, büyük hayvan fırınına gidecekler.

“Büyük uyku, ‘Köpekler Vadisi’ sitilinde.

“Birileri seni, hayatını kurtaracak kadar sevse bile, yine de kısırlaştırılmaktan kurtulamazsın.” Marla yüzüme, sanki onu beceren benmişim gibi bakıyor, ve “Seni kazanmam mümkün değil, değil mi?” diyor.

Sonra da o iğrenç “Köpekler Vadisi” şarkısını söyleyerek, arka kapıdan çıkıp gidiyor.

Onun gidişine bakıyorum.

Marla’nın tamamı odadan çıktıktan sonra, bir, iki, üç dakikalık bir sessizlik oluyor.

Arkamı dönüyorum ve Tyler beliriveriyor.

“Ondan kurtuldun mu?” diyor.

Ne bir ses, ne bir koku ve Tyler ortaya çıkıyor.

Mutfağın kapısından bir hamleyle buzluğun içine dalıyor ve “Önce biraz yağ bulmamız gerekiyor” diyor.

Tyler, eğer patronuma gerçekten kızdıysam, bir postaneye gidip, adres değişikliği formu doldurmamı ve tüm mektuplarımla Kuzey Dakota’daki Rugby’e gönderilmesini sağlamam gerektiğini söylüyor.

İçinde beyaz donmuş bir maddenin bulunduğu sandviç torbalarını buzluğundan çıkarıp, lavaboya boşaltıyor. Benim büyük bir tencereyi ocağa koymam ve tencerenin yarısından fazlasını su ile doldurmam gerekiyor. Su az olursa, donyağından ayrıldığı için yağ kararır.

“Bu yağın içinde çok fazla tuz var, o yüzden ne kadar çok su olursa, o kadar iyi” diyor Tyler.

Yağı suya koy ve suyun kaynamasını bekle.

Tyler sandviç torbalarındaki beyaz şeyi suyun içine akıtıyor, sonra da boş torbaları çöpün dibine gömüyor.

“Biraz hayal gücünü kullan. İzci kamplarında sana öğretilen bütün o öncü saçmalıklarını hatırla. Lisede aldığın kimya derslerini hatırla.” diyor Tyler.

Tyler’ı izci olarak hayal etmek çok zor.

Tyler yapabileceğim diğer şeyin, bir gece patronumun evine gitmek ve bahçedeki bir musluğa hortum takmak olabileceğini söylüyor. Hortumu bir el pompasına takmalı ve evin tesisatına endüstriyel boya doldurmalıyım. Kırmızı, mavi veya yeşil, ve ertesi gün patronumun nasıl görüneceğine bakmak için beklemeliyim. Yada çalılıkların arasında oturup, evin tesisatının basıncı 110 psi’ye çıkana kadar el pompasını pompalayabilmişim. Böylece evdeki herhangi biri tuvaletin sifonunu çektiğinde, tuvaletteki su tankı patlamış. Basınç 150 psi’yi bulduğunda, biri duşu açarsa, su basıncı duş başlığını uçurur, vidaları söker ve duş, ölümcül bir yere dönüşürmüş.

Tyler bunları, kendimi daha iyi hissetmem için anlatıyor. Gerçek şu ki, ben patronumu seviyorum. Ayrıca, ben artık aydınlandım. Bilirsiniz işte, sadece Buda tarzı bir yaşam stilim var. Camdan krizantemler. Pırlantadan Sutra ve Mavi Kanyon Plakları. Hari Rama, hani şu Krişna, Krişna. Aydınlanma, işte canım.

“Kıçına tüy takmış olman, seni tavuk yapmaz” diyor Tyler.

Yağ eridikçe, donyağı kaynayan suyun üstüne çıkacak.

Ne yani, diyorum, ben kıçıma tüy mü takmışım?

Sigara yanığı ile dolu kollarını sallayıp duran Tyler, sanki kurtulmuş bir ruh da, kalkmış bana bunu söylüyor. Bay ve Bayan İnsan Kıç Mendili. Yüzümü sakinleştirip, havayollarının acil durum kartlarındaki, mezbahaya giden Hintliler gibi duruyorum.

Ocağın ateşini kıs.

Kaynayan suyu karıştırıyorum.

Suyun üstünde sedefli gökkuşağı gibi bir katman oluşana kadar, sürekli donyağı çıkar. Bu katmanı alıp, bir kenara ayırmak için büyük bir kaşık kullanırsın.

Söyle bakalım, Marla nasıl diyorum.

Tyler “Marla en azından dibe vurmak için çaba sarf ediyor” diyor.

Suyu karıştırmaya devam ediyorum.

Donyağı çıkmayacak hale gelene kadar, yağı alıp kenara ayırmaya devam edin. Sudan aldığınız sadece donyağı. İyi ve temiz donyağı.

Tyler, dibe vurmanın yakınından bile geçmediğimi söylüyor. Ve eğer sonuna kadar düşmezsem, kurtarılamazmışım. İsa bu dibe vurma olayını çarmıha gerilerek halletmiş. Sadece para, mülk ve bilgiden vazgeçerek bir yere varamazmışım. Bu sadece, hafta sonu inzivasına yararmış. Kendimi geliştirmekten kaçmalı ve felakete doğru koşmalıymışım. Daha fazla emniyete alamazmışım.

Bu bir seminer değilmiş.

“Eğer dibe vurmadan cesaretini kaybedersen, gerçekten başarmış olmayacaksın” diyor Tyler.

Sadece felaketten sonra yeniden dirilebilirmişiz.

“Ancak her şeyini kaybettikten sonra, gerçekten özgür olursun” diyor Tyler.

Hissettiğim prematüre bir aydınlanmamış.

“Ve karıştırmaya devam et” diye de ekliyor.

Yağ yeterince kaynayıp, don yağı çıkmaz olunca, kaynar suyu dökersin. Tencereyi yıkayıp, temiz su ile doldurursun.

Dibe vurmaya yakın bir yerde olup olmadığımı soruyorum.

“Şu anda olduğun noktadan, dibe vurmanın nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemezsin” diyor Tyler.

Aynı işlemleri kenara ayırdığın don yağı ile tekrarlıyorsun. Don yağın suda kaynatırsın. Yukarı çıkan katmanı ayırırsın. “Kullandığımız yağda çok fazla tuz var” diyor Tyler. “Çok fazla tuz olursa, sabun sertleşmez.” Kaynat ve katmanları kenara ayırmaya devam et.

Kaynat ve ayır.

Marla döndü.

Marla dış kapıyı açar açmaz, Tyler gidiyor, kayboluyor, odadan kaçıyor, uçuveriyor.

Ya yukarda yada aşağıda, bodrumda.

Püf. Yok.

Marla elinde bir kutu kül suyu ile arka kapıdan giriyor.

“Markette yüzde yüz dönüştürülmüş tuvalet kağıdı var” diyor. “Dünyadaki en berbat iş kullanılmış tuvalet kağıtlarını dönüştürmek olsa gerek.”

Elindeki kutuyu alıp, masaya koyuyorum. Tek kelime bile etmiyorum.

“Bu gece burada kalabilir miyim?” diyor.

Cevap vermiyorum. Kafamda sayıyorum: beş hece, yedi, beş.

Bir kaplan gülümseyebilir
Yılan seni sevdiğini söyleyebilir
Yalanlar bizi şeytan yapar

Marla “Ne pişiriyorsun?” diye soruyor.

Ben Joe’nun Kaynama Noktasıyım.

Git, diyorum, sadece çık ve git. Tamam mı? Daha şimdiden hayatımın büyük bir bölümünü almadın mı zaten?

Kolumu yakaladığı gibi, beni kenara sıkıştırıyor ve yanağımda bir öpücük konduruyor. “Lütfen ara beni,” diyor. “Lütfen. Konuşmamız gerekiyor.”

Tabi, tabi, tabi, tabi, tabi diyorum.

Marla kapıdan çıktığı anda, Tyler tekrar odada beliriveriyor.

Bir hokkabazın hilesi kadar çabuk. Ailem bu hileyi beş sene boyunca yaptı.

Tyler buzlukta yer açarken, ben kaynatıp, ayırmaya devam ediyorum. Odayı buhar kaplıyor ve tavandan su damlamaya başlıyor. Buzdolabının arkasında saklanmış olan kırk vatlık ampul, boş ketçap şişelerinin, turşu veya mayonez kavanozlarının arkasından parlak ve ince bir ışık hüzmeleri yayıyor ve Tyler'ın profilini çiziyor.

Kaynat ve ayır. Kaynat ve ayır. Ayırdığın don yağın ağzı tamamen açık olan süt kutularına doldur.

Buzdolabının kapısını açık tutmak için koyduğu sandalyede oturan Tyler, don yağının soğumasını izliyor. Mutfağın sıcaklığında, soğuk duman bulutları buzdolabının içinden taşıyor ve Tyler'ın ayağının etrafında birikiyor.

Ben süt kutularını doldurdukça, Tyler onları buzdolabına yerleştiriyor.

Buzdolabının önünde çömelmek için Tyler'ın yanına gidiyorum ve Tyler ellerimi açıp, bana gösteriyor. Hayat çizgisi. Aşk çizgisi. Venüs ile Mars kümecikleri. Soğuk duman etrafımızda toplanıyor, yüzümüze açık ve parlak bir ışık vuruyor.

“Benim için bir iyilik daha yapmanı istiyorum” diyor Tyler.

Marla ile ilgili, değil mi diyorum.

“Onunla asla benim hakkımda bir şey konuşma. Arkamdan benim hakkımda konuşma. Söz veriyor musun?” diyor Tyler.

Söz veriyorum.

“Eğer O'na benden bir kere bile benden bahsedersen, beni bir daha asla göremezsin. Söz veriyor musun?”

Söz veriyorum.

“Söz mü?”

Söz.

“Ve şimdi unutma ki, bana tamı tamına üç kez söz verdin.” diyor Tyler.

Dolaptaki don yağının üstünde kalın ve temiz bir katman oluşmaya başlıyor.

Don yağ ayırmaya başladı diyorum.

“Meraklanma,” diyor Tyler. “Temiz olan katman gliserin. Sabun yaparken gliserini tekrar katabilirsin. Yada gliserini ayırıp, atabilirsin.”

Tyler dudaklarını yalıyor ve avuç içim sakız gibi olmuş bornozuna bakacak şekilde elimi dizinin üstüne yerleştiriyor.

“Gliserini nitrik asit ile karıştırırsan, nitrogliserin elde edersin” diyor Tyler.

Suluk verip, nitrogliserin diyorum.

Tyler tekrar dudaklarını yalayıp, iyice ıslatıyor ve elimin üstünü öpüyor.

“Dinamit yapmak için, nitrogliserini, sodyum nitrat ve talaş ile karıştırırsın” diyor.

Öptüğü yer, beyaz elimin üstünde ıslak ıslak parlıyor.

Dinamit derken, topuklarımın üstüne oturuyorum.

Kül suyu kutusunun kapağını açıyor. “Köprüleri havaya uçurabilirsin.”

“Jelatin patlayıcılar elde etmek için, nitrogliserini, daha fazla nitrik asit ve parafin ile karıştırırsın.” diyor Tyler.

“Böylece bir binayı kolayca yıkabilirsin” diyor Tyler.

Kül suyunun kutusunu, elimin üstündeki parlak ve ıslak öpücüğün bir inç üstünden elime doğru eğiyor.

“Bu kimyasal bir yanık” diyor Tyler, “şimdiye kadar hissettiğin tüm yanık acılarından daha fazla canını yakacak. Yüz tane sigaradan beter.”

Elimin üstündeki öpücük parlıyor.

“Bir yaran olacak” diyor Tyler.

“Yeterince sabun ile tüm dünyayı havayı uçurabilirsin. Şimdi verdiğin sözü hatırla” diyor Tyler.

Ve kül suyunu elime döküyor.

9

Tyler’ın salyası iki işe yaradı. Kül suyu elimi yakarken, elimin üstündeki ıslak öpücük elimi biraz olsun korudu. Bu ilk göreviydi. İkincisi ise, kül suyu sadece su ile karıştığında yakıcı oluyordu. Ya da salya ile.

“Bu kimyasal bir yanık” diyordu Tyler, “ve şimdiye kadar hissettiğin tüm yanıklardan daha çok acıyacak.”

Kül suyunu, tıkanmış kanalları açmak için kullanabilirsiniz.

Gözlerini kapa.

Birazcık kül suyu macunu ve su ile alüminyum bir tavayı delebilirsiniz.

Kül suyu solüsyonunda tahta bir kaşığı eritebilirsiniz.

Su ile birleştğinde kül suyunun ısısı iki yüz derecenin üstüne çıkıyordu ve ısındıkça elimin içine işliyordu. Tyler elleriyle elimi bastırırken, ellerimiz kan lekeli pantolonumun üstünde buluşuyor ve Tyler dikkatimi elime vermemi çünkü bunun hayatımdaki en önemli an olduğunu söylüyordu.

“Çünkü şu andan önce olmuş olan her şey bir hikayeden ibaret” diyordu Tyler, “bu andan sonra olacak olan her şey de hikaye olacak.”

Bu hayatımızın en önemli anı.

Tam olarak Tyler’ın öpücüğünün şeklini olan kül suyu, bir meşale, kızgın bir ütü veya benden çok uzakta hayal ettiğim bir yolun sonunda elimde eriyen atomik bir yığın halini alıyordu. Tyler kendime gelip, onunla kalmamı söylüyordu. Elim, yolun sonundaki ufuk çizgisinde veda ediyordu.

Yanan ateşi hayal edin ama şu anda ateş ufuk çizgisinin ötesinde. Gün batımı gibi.

“Acıya dön” diyor Tyler.

Bu, destek gruplarında kullanılan rehberli meditasyon gibi.

Acı kelimesini asla düşünme.

Rehberli meditasyon kansere faydalı olabiliyorsa, buna da olmalı.

“Eline bak” diyor Tyler.

Dağlamak veya ten veya yara veya kavrulmak kelimelerini düşünme.

Ağladığını duyma.

Rehberli meditasyon.

İrlanda’dasın. Gözlerini kapa.

Üniversiteden ayrıldıktan sonra ki yaz İrlanda'dasın ve hergün otobüsler dolusu İngiliz ve Amerikan turistin Blarney taşını öpmek için geldiği kalenin yanındaki pub'da içki içiyorsun.

“Buna son verme” diyor Tyler. “Sabun ve insanların kurban edilişi el ele.”

İnsan kalabalığı içinde pub'dan çıkar, henüz yağın yağmurdan ıslanmış sokaklardaki sessiz araba sıraları içinde yürürsün. Blarney taşının bulunduğu kaleye varana kadar gece olur.

Kaledeki yerler çürümüştür ve her adım atışta etraftaki karanlığın derinleştiği taş merdivenleri tırmanırsın. Herkes tırmanışa ve bu küçük asilik hareketinin geleneğine karşı sessizdir.

“Beni dinle” diyor Tyler. “Aç gözlerini.”

“Eski tarihte, insanlar bir nehrin yukarısındaki tepede kurban edilirdi. Binlerce insan. Dinle beni. Kurban edilme işlemi yapılır ve kurban edilen cesetler bir odun yığınının üstünde yakılırdı.

“Ağlayabilirsin” diyor Tyler, “Lavaboya koşup, elini suyun altına sokabilirsin ama öncelikle aptal olduğunu ve öleceğini bilmelisin. Bana bak!

“Bir gün” diyor Tyler, “öleceksin, ve bunu belleyene kadar benim için beş para etmezsin!”.

İrlanda'dasın.

“Ağlayabilirsin,” diyor Tyler “ama elinin üstüne düşecek her damla, elinde bir sigara yanığı yarası açacaktır.”

Rehberli meditasyon. Üniversiteden ayrıldığın yaz İrlanda'dasın ve belki de burası ilk kez anarşi istediğin yer. Tyler Durden'la tanışmadan yıllar önce, ilk kremalı tatlıya işmeden önce, küçük asilikler öğrenmiştin.

İrlanda'da.

Kaledeki merdivenlerin sonundaki platformun üstünde duruyorsun.

“Yanmayı nötrale etmek için, sirke kullanabilirsin,” diyor Tyler, “ama önce vazgeçmen gerekiyor.”

Yüzlerce insan kurban edilip, yakıldıktan sonra, diye devam ediyor Tyler, kurban taşından aşağıya nehre beyaz kalın bir sıvı akar.

Öncelikle dibe vurmalsın.

İrlanda'da ki bir kalenin platformunda dipsiz bir karanlığın içinde durursun ve bir metre ötede, karşında kayadan bir duvar vardır.

“Yağmur” diyor Tyler, “yıllar boyu yanan kurban taşını yıkar ve her yıl insanlar yakılır ve kurban taşından akan su, odunların küllerinin arasından sızarak, kül suyu solüsyonu oluşturur ve kül suyu, yanan kurbanların eriyen yağları ile karıştığında, kurban taşının altından, nehre doğru kalın ve beyaz sabun akardı.”

Ve karanlıktaki isyankar tavırları ile etrafındaki İrlandalılar platformun ucuna yürüyüp, dipsiz karanlığın ucunda durup, işerler.

Ve sana dönüp, haydi durma, aşırı vitaminden sararmış, zengin Amerikan çişini boşalt derler.

“Bu hayatının en önemli anı” diyor Tyler, “ve sen bunu kaçırıyorsun.”

İrlanda'dasın.

Ah evet, yaparsın. Oh, evet. Amonyak ve günlük olarak alınan B vitaminlerinin kokusunu duyarsın.

Sabunun suya karıştığı yerde, diyor Tyler, insanların öldürülmesinden binlerce yıl sonra, insanlar elbiselerini o noktada yıkadıklarında, elbiselerinin daha temiz olduğunu keşfettiler.

Blarney taşına işiyorum.

“Tanrım” diyor Tyler.

Üstünde, patronumun midesinin kaldırmadığı kan lekeleri olan siyah pantolonuma işiyorum.

Paper sokağında kiralık bir evdesin.

“Bunun bir anlamı var,” diyor Tyler.

“Bu bir işaret,” diyor. Tyler bir sürü yararlı bilgi ile dolu. Sabunu olmayan toplumlar, diyor Tyler, elbiselerini ve saçlarını yıkamak için kendilerinin ve köpeklerinin çişini kullanırlardı.

Uzayıp giden yolun sonunda sirke ve elindeki yanığın kokusu var.

Sinüslerinin kıvrımlı şeklini haşlayan kül suyunun kokusu ve hastanelerin kusturan çiş ve sirke kokusu var.

“Bütün o insanları kurban etmek doğrudur” diyor Tyler.

Elimin arkası, aynen Tyler’ın öpücüğünün şeklinde bir dudak gibi kırmızı ve parlak. Öpücüğün etrafında, ağlayan birinin gözyaşlarının açtığı sigara yanığı izleri var.

“Aç gözlerini” diyor Tyler ve yüzü yaşlardan dolayı parlıyor. “Tebrikler,” diyor Tyler. “Dibe vurmaya bir adım daha yaklaştın.”

“İlk sabunun kahramanlardan yapıldığını görmelisin” diyor Tyler.

Ürün testlerinde kullanılan hayvanları düşün.

Uzaya yollanan maymunları düşün.

“Onların ölümü, hissettiği acılar, kurban edilmeleri olmasa,” diyor Tyler, “elimizde hiçbir şey olmazdı.”

Tyler kemerini çözerken, asansörü kat arasında durduruyorum. Asansör durunca, çorba kaselerinin şangırdaması da duruyor. Tyler büyük çorba kasesinin kapağını açınca, çorbanın dumanı mantar şeklini alıp, asansörün tavanına doğru yükseliyor.

Tyler kendininkini dışarı çıkarırken, “Bana bakma. Bakarsan yapamam.” diyor.

Kasede istiridyeli domates çorbası var. İkisinin kokusu varken, kimse içine koyacağımız bir şeyin kokusunu alamaz.

Çabuk ol diyorum ve omzumun üzerinden bakınca, Tyler’ın son santiminin de çorbaya girmek üzere olduğunu görüyorum. Gerçekten çok komik görünüyor, sanki garson gömleği giymiş ve papyon takmış uzun boylu bir fil hortumuyla çorba içiyormuş gibi.

Tyler “Bakma’ dedim” diyor.

Asansörde, servis koridoruna bakan küçük bir pencere var. Asansör kat arasında durduğu için, görüntüm, yeşil muşambanın üstünde duran bir hamamböceği gibi ve hamamböceği seviyesinden yeşil koridor, kaybolma noktasına kadar uzanıyor ve yarı açılan kapılardan titanlar ve onların dev karıları görünüyor, fıçılarla şampanya içiyorlar ve hissettiğimden daha büyük elmaslar içinde birbirlerine böğürüyorlar.

Geçen hafta Empire State Avukatları'nın Noel partisinde, şeyimi hepsinin portakallı kremasına soktuğumu söylüyorum Tyler'a.

Geçen hafta Junior Ligi'nin çayında, asansörü durdurup, Boccone Tatlısının üstüne osurduğunu söylüyor Tyler.

Tyler kremaların kokuyu nasıl emdiğini çok iyi biliyor.

Hamamböceği seviyesinden, titanlar kuzu pirezolalarından, domuz büyüklüğünde ısırıklar alırken, her birinin ağzı parçalayan fil dişleri gibi görünüyor ve tutsak olmuş bir harpçi, titanlara müzik yapıyor.

Hadi bitir artık şunu diyorum.

“Yapamıyorum” diyor Tyler.

Çorba soğursa, geri gönderirler.

Gerçi titanlar herhangi bir yemeği ortada hiçbir sebep olmadan da mutfağa geri gönderirler. Verdikleri para karşılığında seni ortalıkta koşuştururken görmek hoşlarına gider. Böyle yemeklerde ve resmi ziyafetlerde bahşişin zaten faturaya eklendiğini bildikleri için garsonlara pislik muamelesi yaparlar. Geri gönderdikleri yemekleri gerçekten geri götürdüğümüz yoktu. Pommes Parisienne'i ve Asperges Hollandaise'leri tabakta düzeltip, başkasına veriyorduk ve hiçbir sorun çıkmıyordu.

Niagara Şelalesi diyorum. Nil Nehri. Okul zamanında, uyuyan birinin elini sıcak su dolu kaseye sokunca, yatağı ıslatacağını bilirdik.

“Ohhh” diyor Tyler. Arkamdan Tyler'ın “Ohhh, evet. Ohhh, yapıyorum. Ohh, evet. Evet” sesleri geliyor.

Servis koridorunun sonundaki açılır kapanır kapının ardındaki balo salonunda, eski Broadway Tiyatrosu'nun altın sarısı kadifeden perdesi kadar uzun, sarı, siyah, kırmızı etekler salınıyor. Ön camın yerinde ayakkabı bağcıkları olan, siyah deri kaplı sedan Cadillac'lar geliyor sürekli. Arabaların üstünde, kırmızı kemerli ofis kuleleri ile dolu bir şehir var.

Çok fazla işeme, diyorum.

Tyler'la, servis endüstrisinin gerilla teröristleri olduk. Parti sabotajcıları. Otel, yemek davetlerine yemek temin ediyordu ve birileri yiyecek istediği zaman otel, şarap, Çin porselenleri, bardak takımları ve garson da yolluyordu. Bunların hepsi bir faturada toplanıyordu. Seni bahşişle tehdit edemeyeceklerini bildikleri için, onların gözünde bir hamamböceğinden öteye gidemiyordun.

Tyler, bir seferinde bir ziyafet partisinde çalışmıştı. Bu, Tyler'ın hain garsona dönüştüğü partiydi. Bu ilk ziyafet partisinde Tyler, bir yamaca çelik bacaklarla tutturulmuş ve şehrin üzerinde yüzüyormuş gibi görünen bu beyaz ve camdan bulut tarzı evde balık servisi yapıyordu. Balığın bitmesine yakın, Tyler makarna servisinden kalan kirli tabakları yıkarken, ev sahibesi elinde bayrak gibi sallanan bir kağıt parçasıyla mutfağa girmişti, elleri o denli titriyordu. Birbirine kenetlenmiş olan dişlerinin arasından, garsonların, evin yatak odası bölümüne giden koridorda

misafirlerden herhangi birini görüp görmediğini soruyordu. Özellikle kadın misafirlerden birini. Ya da ev sahibini.

Mutfakta, tabakları temizleyip, yerleştiren ve yemek hazırlayan Tyler, Albert, Len ve Jerry, ve ayrıca karides ve salyangoz ile doldurulmuş enginar göbeklerine sarımsaklı yağ süren Leslie vardı.

“Evin o bölümüne gitmemize müsaade edilmiyor” diyordu Tyler.

“Garajdan giriyoruz. Görebildiğimiz yerler garaj, mutfak ve yemek odası.”

Ev sahibi karısının ardından mutfağa girip, titreyen elindeki kağıt parçasını çekip almıştı. Herşey yoluna girecek” diyordu.

“Bunu kimin yaptığını öğrenemezsem, o insanların suratına nasıl bakarım?” diyordu Madam.

Ev sahibi, Madamın evin rengi ile uyumlu olan beyaz parti elbisesinin sırtına elini koyuyordu ve Madam birden dikleşip, omuzlarını kaldırıp, sessizleşiyordu. “Onlar bizim misafirlerimiz” diyordu adam, “ve bu parti çok önemli.”

Bu durum, bir vantroloğun kuklasını canlandırması gibi görünüyordu ve gerçekten komikti. Madam kocasına bakmış ve biraz yardım ile kocası onu yemek odasına geri götürmüştü. Not yere düşmüş ve mutfağın açılır kapanır kapısının salınımı ile Tyler’ın ayağına gelmişti.

Albert “Ne yazıyor?” demişti.

Len balık servisini toplamak için çıkmıştı.

Leslie enginar göbeklerinin olduğu tepsiyi fırına sürerken, “Ne yazıyor?” diye sormuştu.

Tyler notu eline bile almadan, direk Leslie’ye bakarak, “Seçkin parfümlerinizden en az bir tanesinin içine bir miktar ürün koydum’ yazıyor” demişti.

Albert gülümsüyordu. “Parfümüne mi işedin?”.

Hayır demişti Tyler. Notu şişelerin arasına bırakmıştı. Banyodaki etajerin üstünde yaklaşık olarak yüze yakın şişe vardı.

Leslie gülüyordu. “Gerçekten yapmadın yani, öyle mi?”.

Hayır demişti Tyler, “ama O bunu bilmiyor.”

Gökyüzündeki beyaz ve camdan partinin olduğu o gecenin geri kalanı boyunca Tyler, soğuk enginar,soğuk Pommes Duchesse ile servis edilen soğuk dana eti ve soğuk Choufleur a la Polonaise tabaklarını temizlemeye ve Madamın şarap bardağını doldurmaya devam etmişti. Madam bütün gece kadın misafirlerinin yemek yiyişini gözlemişti ve sorbe tabaklarının temizlenmesi ile kayısı tatlısının servisi arasında, Madam’ın masanın başında bulunan yeri aniden boşalmıştı.

Misafirler gittikten sonra, bulaşıkları yıkayıp, soğutucuları ve Çin porselenleri otelin kamyonetine yüklerken ev sahibi mutfağa gelerek, Albert’tan ağır bir şeyin taşınmasında yardımcı olmasını rica etti.

Leslie, Tyler’ın belki de biraz fazla ileri gittiğini söylüyordu.

Hızlı ve yüksek bir sesle Tyler, bir mili litresinin altından fazla para ettiği o parfümü yapmak için balinaları katlettiklerini söylemişti. Pek çok insan hayatında hiç balina görmemişti. Leslie’nin, bir otobanın yanındaki apartmanda yaşayan iki tane çocuğu vardı ve ev sahibi Madam’ın, onun bir yılda çalışıp da kazanacağı paradan daha fazlası, banyodaki etajerin üstünde, şişelerde duruyordu.

Albert ev sahibine yardım edip döndükten sonra, 9-1-1’i aramıştı. Ahizeyi eliyle kapatıp, tanrım, Tyler o notu bırakmamalıydın demişti.

Tyler “O zaman gidip durumu yiyecek m¼d¼r¼ne anlatın. Kovdurun beni. Bu boktan işle evli değilim” demişti.

Herkes yere bakıyordu.

“Kovulmak” diyordu Tyler, “ başımıza gelebilecek en iyi şey. En azından suyun üstünde kalmaya çabalamaktan vazgeçip, hayatlarımız için bir şeyler yaparız.”

Albert telefona adresi söyleyip, bir ambulans çağırmişti. Hatta beklerken, ev sahibesinin şu anda gerçekten berbat bir halde olduğunu söylemişti. Albert onu tuvaletin yanından kaldırmak zorunda kalmıştı. Bu işi ev sahibi yapamamıştı, çünkü Madam parfüm şişelerine işeyenin o olduğuna emindi, gelen misafirlerden biriyle ilişkisi olduğunu ve asıl amacının kendisini delirtmek olduğunu söylemişti. Yorulmuştu, arkadaşları olarak kabul ettikleri bütün insanlardan yorulmuştu.

Ev sahibi Madam’ı kaldıramamıştı çünkü beyaz elbisesi ile düştüğü yerden elindeki kırık parfüm şişesini sallıyordu. Ve eğer dokunmaya kalkarsa, adamın boğazını keseceğini söylüyordu.

Tyler “Şahane.” diyordu.

Ve Albert kokuyordu. Leslie “Aybert, tatlım, sen kokuyorsun” diyordu.

O banyodan kokmadan çıkmanın imkanı yok diyordu Albert. Tüm parfüm şişeleri kırılmış vaziyette yerdeydi ve bir kısmı da tuvalete atılmıştı. Buz gibi görünüyorlar diyordu Albert, otelde yapılan en iyi partilerde klozete doldurduğumuz buzlar gibi. Banyo kokuyordu ve yerler erimeyecek olan buz parçacıklarıyla doluydu. Albert, beyaz elbisesi sarı lekeler içinde kalan Madam’ı kaldırmaya çalışırken, Madam elindeki kırık şişeyi ev sahibine doğru sallamış, ıslak ve cam kırığı içindeki zeminde kayıp, ellerinin üstüne düşmüştü.

Tuvalete doğru bükülmüş vaziyette duruyordu, elleri kanıyor ve ağlıyordu. Kokuyor diyordu. “Ah, Walter, kokuyor. Çok kötü kokuyor.” diyordu Madam.

Parfüm, elindeki kesiklerden sızan ölü balinalar, kokuyordu.

Ev sahibi Madam’ı ayağa kaldırmıştı, Madam dua eder gibi ellerini havada açmıştı, ama kan avuç içlerinden bileklerine ilerliyor, elmas bir bileziğin üzerinden dirseklerine akıyor ve yere damlıyordu.

Ev sahibi “Her şey yoluna girecek Nina” diyordu.

“Ellerim, Walter” diyordu Madam.

“Her şey yoluna girecek.”

“Bunu bana kim yapmış olabilir? Kim benden bu kadar nefret ediyor olabilir?” diyordu Madam.

Ev sahibi Albert’a “Bir ambulans çağırır mısınız?” demişti.

Servis endüstrisinin teröristi olarak bu Tyler’in ilk göreviydi. Gerilla garson. Asgari maaş soyguncusu. Tyler bunu yıllardır yapıyordu ama bu tür faaliyetler paylaşıldığında daha eğlenceli olur diyordu.

Albert’ın anlattığı hikayenin sonunda Tyler gülümseyip, “Çok iyi!” demişti.

Kat arasındaki asansörün içinde Tyler’a, dermatolojistlerin konvensiyonunda garnitürlü alabalığa hapsurduğumu ve üç kişinin yemeği çok tuzlu bulunduğunu ve bir kişinin çok lezzetli dediğini söylüyorum.

Tyler şeyini çorbadan çıkarıp sallarken, hiç çişinin kalmadığını söylüyor. Bunu soğuk çorba veya şefin taze olarak hazırladığı gazpacho ile yapmak çok daha kolay. Ama içinde erimiş peynirli ekmek kırıntıları bulunan soğan çorbası ile yapmak

imkansız. Eğer burada yemek yiyecek olsaydım, sipariş edeceğim tek şey soğan çorbası olurdu.

Tyler’le fikir sıkıntısı çekmeye başlamıştık. Yemeklere bu tür şeyler yapmak sıkıcı olmaya başlamıştı. Sonra ben bir doktordan, yada avukattan, her neyse, hepatit böceğinin paslanmaz çelikte altı ay yaşayabildiğini duydum. Bu böceğin Romlu Kremalı Pastada ne kadar uzun yaşayacağını tahmin bile edemezsiniz.

Ya da yumurtalı som balığında.

Doktora bu hepatit böceklerinden nerede bulabileceğimi sordum. Gülecek kadar sarhoştum.

Her şey tıbbi atık çöplüğüne atılıyor demişti.

Ve gülmüştü.

Her şey..

Tıbbi atık çöplüğü, dibe vurmak gibi geliyordu kulağa.

Tek elim asansörün düğmelerinde, Tyler’a hazır olup olmadığını soruyorum. Elimin üstündeki yara, Tyler’ın öpücüğünün şeklindeki bir dudak gibi kırmızı ve parlak.

“Bir saniye” diyor Tyler.

Domates çorbası hala sıcak olmalı çünkü Tyler’ın pantolonuna tıktığı şey, jumbo karides gibi kaynamaktan pembe olmuş.

Güney Amerikanın büyüğü topraklarında, küçük balıkların Tyler’in idrar yoluna kaçtığı bir nehirde yürüyor olabiliriz. Balıkların yayılıp toparlanan çengelli kılçığı olduğundan, Tyler’ın içine bir kez girdiklerinde, yuvalarını yapıp, yumurtalarını bırakmak için hazırlanırlar. Geçirmekte olduğumuz Cumartesi gecesi, bir çok yönden çok daha beter olabilirdi.

“Marla’nın annesine yaptığımız şey” diyor Tyler, “çok daha kötü olabilirdi.”

Kapa çeneni diyorum.

Tyler, Fransız hükümeti bizi Paris’in dışındaki bir yeraltı kompleksine götürebilir ve aerosol güneş yağının toksik testinin bir parçası olarak göz kapaklarımızı kesmek üzere bırak cerrahları, yarı eğitilmiş teknisyenler yollayabilirdi diyor.

“Böyle şeyler oluyor” diyor Tyler. “Gazetelere bak.”

İşin kötüsü Tyler’ın Marla’nın annesine ne yaptığını biliyorum ve onu tanıdığımdan beri ilk kez elinde doğru düzgün para var. Tyler gerçekten iyi para yapıyordu. Nordstrom arayıp, Noel’den önce teslim edilmek üzere Tyler’ın esmer şekerli yüz sabunundan iki yüz adet sipariş etmişti. Tavsiye edilen satış ücreti olan sabun başına yirmi dolardan hesapladığımızda, Cumartesi gecesi dışarı çıkacak kadar paramız vardı. Gaz hattındaki sızıntıyı tamir etmeye yetecek kadar para. Dans etmeye yetecek kadar. Para için endişe etmeme gerek kalmadığına göre, belki işimden de istifa edebilirim.

Tyler artık kendine Paper Sokağı Sabun Şirketi diyor. İnsanlar onun yaptığı sabunun en iyisi olduğu söylüyorlar.

“Daha da kötüsü” diyor Tyler, “ Marla’nın annesini yemiş olabilirdin.”

Ağzım Kung Pao Tavuğu ile doluyken, lanet olası çenesini kapamasını söylüyorum.

Bu Cumartesi akşamı kullanılmış araba alanının ön sırasında, lastikleri patlamış 1968 model bir Impala’nın ön koltuğunda oturuyoruz. Tyler ve ben, konuşuyoruz, kutu bira içiyoruz ve bu Impala’nın ön koltuğu bir çok insanın kanepesinden daha büyük. Bulvarın bu kısmında arabalar sürekli bir aşağı bir yukarı geçip duruyor, endüstride bu alanlara Avanta Alanı deniyor, çünkü gün içinde buradaki arabaların hepsi iki yüz dolar civarında ve buraları işleten çingeneler kontrplak ofislerinin içinde gezinip, ince, uzun sigaralar içiyorlar.

Arabalar çocukların lisede kullandığı türden: Gremlin’ler ve Pacer’lar, Maverick’ler ve Hornet’ler, Pinto’lar, Harvester pikaplar, alçaltılmış Camaro’lar, Duster’lar ve Impala’lar. İnsanların bir zamanlar sevmiş olduğu ve sonra da kaldırıp attığı arabalar. Belediyelerin topladığı başıboş hayvanlar. İyi Niyet Tasarruf Derneği’ndeki nedime elbiseleri. Darbeli, cilası gri, kırmızı veya siyah kaportalar ve keskin kavisli kaportalar, ve kimsenin kumlamaya yanaşmadığı kireç yığınları. Plastik tahta ve plastik deri ve plastik krom iç paneller. Geceleri çingeneler bu arabaların kapılarını bile kilitlemezler.

Bulvardan geçen arabaların farları, Impala’nın büyük sinemaskop ön camında boyanmış olan fiyat listesinin arkasından parlıyor. A.B.D.’yi görün. Arabanın fiyatı doksan sekiz dolar. İçeriden seksen dokuz sent gibi görünüyor. Sıfır, sıfır, ondalık nokta, sekiz, dokuz. Amerika aramanızı istiyor.

Buradaki arabaların çoğu yüz dolar ve hepsinin camında “OLDUĞU GİBİ” satış anlaşması asılı.

Impala’yı seçtik çünkü eğer Cumartesi gecesi arabada uyumamız gerekirse, en büyük koltuklar bu arabada.

Eve gidemediğimiz için Çin yemeği yiyoruz. Ya burada uyuyacak yada bir dans kulübüne gidip bütün gece ayakta kalacaktık. Biz dans kulüplerine gitmeyiz. Tyler müziğin, özellikle de basın çok yüksek olduğunu ve bioritmini deştiğini söylüyor. En son dışarı çıktığımızda Tyler yüksek sesli müziğin kendisini kabız ettiğini söylemişti. Kulübün gürültüsü konuşmaya da engel olduğu için, bir kaç bardak içkiden sonra, herkes ilginin merkezi olduğunu sanıyor ama başka biri ile herhangi bir paylaşıma girmekten tamamen uzaklaşıyor insan.

İngiliz cinayet romanlarındaki cesetler gibiyiz.

Bu gece bir arabada uyuyoruz çünkü Marla eve gelip, polisi aramakla ve beni annesini pişirdiğim için tutuklatmakla tehdit etti, daha sonra kapıları çarptı, benim bir gulyabani ve yamyam olduğumu söyledi, *Reader’s Digest* ve *National Geographic* yığınlarına tekmeler attı, ben de onu bırakıp çıktım. Onu bir ceviz kabuğunun içinde bırakıp çıktım.

Regent Otelindeki maksatlı kaza süsü verilmiş Xanax intiharından sonra, Marla’nın polisi arayacağını sanmıyorum ama Tyler bu geceyi dışarıda geçirmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyor. Ne olur, ne olmaz.

Hani olurda Marla evi yakarsa.

Hani olurda Marla çıkıp, bir silahla geri dönerse.

Hani olurda Marla hala evdeyse.

Ne olur, ne olmaz.

Konsantre olmaya çalışıyorum:

Beyaz ayın yüzünü izlerken
Yıldızlar asla öfke duymazlar
Falan, filan, son

Bulvardan arabalar geçerken, ben Impala'nın soğuk ve sert bakalitten yapılmış ve yarı çapı neredeyse üç fit olan direksiyonuna dayanmış vaziyette bira içiyorum ve arabanın çarpılmış vinil döşemeleri, kotumdan geçip, kıcıımı çimdikliyor ve Tyler "Bir kez daha. Bana tam olarak ne olduğunu anlat." diyor.

Haftalardır Tyler'in ne işler çevirdiğini göz ardı ettim. Bir seferinde birlikte Western Union ofisine gittik ve onun Marla'nın annesine bir telgraf çekişini izledim.

KORKUNÇ KIRIŞTIM (nokta) LÜTFEN BANA YARDIM ET! (son)

Tyler memura Marla'nın kütüphane kartını gösterip, telgraf talimatını Marla adına imzaladı ve, evet, ne var bunda, Marla bazen erkek ismi de olabiliyor işte, diye bağırdı, ve memurun umurunda bile olmadı.

Western Union'dan ayrılırken Tyler, eğer onu seviyorsam, ona güvenmem gerektiğini söyledi. Tyler bunun bilmem gereken bir şey olmadığını söyledikten sonra humus yemek için beni Garbonzo'nun yerine götürdü.

Beni korkutan telgraf değil, Tyler'la dışarıda yemek yiyor olmamızdı. Asla, hayır Tyler asla herhangi bir şey için nakit para ödemezdi. Giysi için Tyler jimnastik salonlarına ve otellere gidip, kayıp eşya bölümünden giysi alırdı. Tabii Tyler'ın durumu, umumi çamaşırhanelere gidip, kurutuculardan kot çalan ve bunları kullanılmış kot alan yerlere on iki dolara satan Marla'dan daha iyiydi. Tyler asla restoranlarda yemek yemezdi ve Marla kırışmamıştı.

Herhangi bir sebep olmadan Tyler, Marla'nın annesine bir kutu çikolata yollamıştı.

Impala'nın içinde Tyler bu Cumartesi gecesinin kahverengi örümcek sayesinde daha da beter olabileceğini söylüyor. Isırdığı zaman, sadece zehrini akıtmakla kalmıyor, ısırdığı yerde ki deriyi eriten bir asit salgıyormuş, yani kolunu, veya bacağına veya yüzünü eritiyormuş.

Bütün bunlar olmaya başladığında, o gece Tyler saklanıyordu. Marla çıkıp eve geldi. Kapıyı bile çalmadan, ön kapıdan içeri uzandı ve "Tak,tak" dedi.

Mutfakta *Reader's Digest* okuyordum. Tamamen şaşkına dönmüştüm.

Marla "Tyler. İçeri girebilir miyim? Evde misin?" diye seslendi.

Tyler evde değil diye bağırdım.

Marla bağırarak cevap verdi "Saçmalama!".

Hemen ön kapıya gittim. Marla elinde bir FedEx zarfıyla sundurmada duruyordu. "Buzluğuna bir şey koymam gerekiyor" dedi.

Mutfağa doğru adımlarını takip ederken, hayır diyorum.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Yoo hayır, çöplerini bu evde tutmaya başlayamazdı.

"Ama balkabağım," diyordu Marla, "otelde buzluğum yok ve sen bana bunu kullanabileceğimi söylemiştin."

Hayır söylememiştim. İsteyebileceğim en son şey, Marla'nın en ufak bir çöp parçasını bu eve taşıması olur.

Marla FedEx zarfını mutfak masasının üstünde yırtarak açtıktan sonra köpük kutunun içinden beyaz bir şey çıkarıyor ve suratıma doğru sallıyordu. "Bu çer çöp değil" diyordu. "Burada bahsettiğimiz şey annem, o yüzden siktir git!"

Marla'nın paketin içinden çıkardığı şey, Tyler'ın sabun yapmak için sandviç torbalarına doldurduğu beyaz şeyin aynısıydı.

"Her şey daha da kötü olabilir di" diyor Tyler, "mesela o sandviç torbalarının içindekileri yanlışlıkla yemiş olabilirdin. Gecenin bir yarısı kalkıp, o yapışkan beyaz maddeyi sıkıp, üstüne Kaliforniya usulü soğan çorbası karışımını ekleyip, patates kızartmasının yanında dip olarak yiyebilirdin. Yada brokolinin yanında."

Marla ile birlikte mutfakta dikilirken, dünyada en son isteyeceğim şey Marla'nın buzluğu açması olmuştu.

O beyaz şeyle ne yapacağını sordum.

"Paris dudakları" dedi Marla. "Yaşlandıkça insanın dudakları ağzının içine doğru çekiliyor. Kolajen dudak enjeksiyonu için biriktiriyorum. Buzluđunuzda neredeyse otuz poundluk kolajenim var."

Ne büyüklükte dudaklar istediğini sordum.

Marla, aslında korktuğu şeyin ameliyatın kendisi olduğunu söyledi.

Tyler'a Impala'nın içinde anlatmaya devam ediyorum, FedEx zarfının içindeki maddenin, bizim sabun yaptığımız madde ile aynı olduğunu söylüyorum. Silikonun zararlı olduğu keşfedildiğinden beri, kolajen, kırışıklıkları gidermek, ince dudakları veya çeneleri doldurmak için bulunmaz hint kumaşı oluverdi. Marla'nın açıklamalarına göre, bulabileceğin ucuz kolajenler, sterilize edilmiş ve işlem den geçirilmiş inek yağıymış, ama bu tür ucuz kolajenler vücutta çok uzun süre kalmıyormuş. Nerene enjekte ettirirsen, diyelim ki dudaklarına, vücut bu maddeyi reddedip, dışarı atmaya başlıyormuş. Altı ay sonra dudakların yine eski haline dönüyormuş.

Marla'ya göre en iyi kolajen insanın kendi yağıymış. Kalçadan emilen yağlar işlem den geçirilip, temizlenip, dudaklara enjekte ediliyormuş. Yada nereye istersen. Bu tür kolajen uzun süreli olarak dayanıyormuş.

Evdeki dolabın içinde bulunan madde, Marla'nın kolajen yatırım fonuymuş. Annesi ne zaman biraz yağlansa, emdirip, paketletiyormuş. Bu işleme *hasat toplamak* deniyormuş. Eğer annesinin aldırđı yağlara ihtiyacı yoksa, paketleri Marla'ya gönderiyormuş. Marla hiç kendi yağın kullanmamış ve annesi ucuz inek yağın kullanmasındansa, aileden birinin yağın kullanmasının daha iyi olacağını belirtmiş.

Sokak lambalarının ışığı, arabanın camında asılı olan satış anlaşmasının içinden geçip, Tyler'ın yanağına "OLDUĞU GİBİ" yazısını yansıtıyor.

"Örümcekler" diyor Tyler, "yumurtalarını bırakır ve larvalar derinin içinden tünel açarlar. İşte hayat bazen bu kadar kötü olabiliyor."

Yemekte olduğum sıcak ve kremalı soslu tavuk, Marla'nın annesinin kalçalarından emilmiş olan yağ gibi bir tat vermeye başlıyor.

İşte o anda Marla'yla mutfağın ortasında dikilirken, Tyler'ın ne yapmış olduğunu anladım.

KORKUNÇ KIRIŞTIM.

Ve Marla'nın annesine neden çikolata gönderdiğini de anladım.

LÜTFEN YARDIM ET.

Marla, dedim, buzluğa bakmamalısın.

Marla "Ne yapmalıyım peki?" dedi.

"Hiç kırmızı et yemiyoruz" diyor Tyler Impala'nın içinde, ve tavuk yağı sabunu sertleştirmez. "O zımbırtı" diyor Tyler, "bizi zengin ediyor. Kirayı o yağ sayesinde ödedik."

Bunu Marla'ya söylemeliydin diyorum. Şimdi benim yaptığımı sanıyor.

"Ayrıştırma işlemi" diyor Tyler, "iyi sabun yapmak için ihtiyacın olan kimyasal reaksiyondur. Tavuk yağı işe yaramaz, ya da çok tuzlu herhangi bir şeyin yağı."

"Dinle," diyor Tyler, "teslim etmemiz gereken bir siparişimiz var. Yapacağımız şey şu, Marla'nın annesine biraz çikolata göndereceğiz ve belki de biraz kek."

Bunun artık işe yarayacağını zannetmiyorum.

Uzun lafın kisası, Marla buzluğa baktı. Tamam, başta biraz patırtı koptu. Onu durdurmaya çalıştım, elinde tuttuğu torba yere düştü ve içindekiler yerlere saçıldı. İkimizde kayıp yere düştük ve öğürerek ayağa kalktık. Marla'yı arkasından beline sarılıp tuttum, saçları yüzümü dövüyordu, kolları yanlarına sıkıca yapışmıştı ve tekrar tekrar bunu ben yapmadım diyordum. Ben değildim.

Ben yapmadım.

"Annem! Annemi kaynatıyorsun!"

Suratım arkasından kulağına yapışmış vaziyette, sabun yapmamız gerekiyordu diyorum. Pantolonlarımı yıkamamız gerekiyordu, kirayı ödememiz, gaz hattındaki sızıntıyı tamir etmemiz gerekiyordu. Ben değildim.

Tyler'dı.

Marla avazı çıktığı kadar bağıyordu "Sen neden bahsediyorsun?" ve eteğinin içinde çırpınıp duruyordu. Kollarımda Marla'nın Hindistan işi baskılı eteği, kaygan zeminden kalkmaya çalışıyorum ve Marla altında donu, ayağında dolgu topuklu pabuçları ve üstünde köylü gömleği ile dolabın buzluğunu açmayı başarıyor ve içeride kolajen yatırım fonunun olmadığını görüyor.

Buzlukta iki adet eski pil var, hepsi bu.

"Nerede o?"

Geri geri emeklemeye başlıyorum, ellerim kayıyor, ayakkabılarım kayıyor ve kırım yağla kaplı yer muşambasının üstünde, Marla ile buzdolabının önünden ileriye doğru temiz bir patika açıyor. Eteği yüzüme tutuyorum, böylece ona söylerken Marla'nın yüzünü görmüyor olacağım.

Gerçeği.

Sabun yaptık. Ondan. Marla'nın annesinden.

"Sabun mu?"

Sabun. Yağı kaynatırsın. Kül suyu ile karıştırırsın. Sabun elde edersin.

Marla bağırmaya başlayınca, eteği suratına fırlatıp, kaçıyorum. Kayıyorum. Kaçıyorum.

Birinci katın çevresinde, peşimde Marla koşturup duruyoruz, köşelerde kayıyoruz, dengemizi bulabilmek için pencerelerin kasalarına tutunuyoruz. Kayıyoruz.

Duvar kağıtlarındaki çiçeklerin üstünde yağlı pis el izlerimizi ve yerin kirini bırakıyoruz. Yerdeki tahta kaplamanın üstüne düşüyoruz, kayıyoruz, sonra tekrar ayağa kalkıp, koşmaya devam ediyoruz.

Marla “Annemi kaydattın!” diye bağıyor.

Annesini Tyler kaydattı.

Marla sürekli bağıyor ve tırnakları sürekli olarak sırtıma darbe yapıyor.

Annesini Tyler kaydattı.

“Sen annemi kaydattın!”

Ön kapı hala açıktı.

Sonra ön kapıdan fırladım, Marla hala arkamda bağıyordu. Ayaklarım beton zeminde kaymıyordu ve koşmaya devam ettim. Ta ki Tyler’ı, yada Tyler beni bulana kadar ve ona olanları anlattım.

Elimizde biralar Tyler’la arabanın içine yayılıyor, Tyler arka koltuğa geçiyor, ben önde kalıyorum. Şu anda Marla hala evde duvarlara magazinleri fırlatıp, benim ne kadar aşağılık ve canavar ruhlu, iki yüzlü, kapitalist kıcı yalayan bir piç olduğumu bağıyor olabilir. Marla ile aramda ki gecenin uzunluğu bana böcekleri, melanomaları ve et yiyen virüsleri takdim ediyor. Ama şu anda bulunduğum yer o kadar da kötü değil.

“Bir insana yıldırım çarptığında” diyor Tyler, “kafası için için yanan bir beysbol topuna dönüşür ve fermuarı kaynaklanmış gibi bir daha açılmamak üzere kapanır.”

Bu gece dibe vurduk mu diye soruyorum.

Tyler geriye yaslanıp soruyor “ Eğer Marilyn Monroe yaşıyor olsaydı, ne yapıyor olurdu?”

İyi geceler diyorum.

Başlık ince şeritler halinde tavandan sarkıyor ve Tyler “kefenin başlığını yırtmaya çalışıyor olurdu” diyor.

Patronum, dudakları kenetlenmiş ve incelmış, yüzündeki küçük gülümseme ile masama oldukça yakın bir mesafede durmuş, kasıkları dirseğime değiyor. Yazmakta olduğum bir geri alım kampanyasının kapak sayfasından başımı kaldırıp bakıyorum. Bu yazılar hep aynı şekilde başlar:

“Bu ihtar size Ulusal Motorlu Araçlar Güvenlik Kanununun gereklerine bağlı olarak gönderilmiştir. Aracınızda bir hata meydana geldiğini tespit etmiş bulunuyoruz....”

Bu hafta yükümlülük formülünü uyguladığım zaman, ilk kez A çarpı B çarpı C, geri alım maliyetinden yüksek çıktı.

Bu hafta, sileceklerin ucundaki kauçuğu tutan plastik klips hatalıydı. Basit bir durum. Sadece iki yüz araç etkilenmişti. İşçi giderlerinin yanında neredeyse hiçbir şey.

Geçen hafta durum daha tipikti. Geçen hafta konu, derinin bilinen ucubik bir madde, sentetik bir Nirret veya hala üçüncü dünya ülkelerinde güneş yağı olarak kullanılan yasal olmayan herhangi bir madde ile sertleştirilmesi söz konusu idi. Öyle güçlü bir maddeydi ki, hamile bir kadının cenininde doğum hatalarına yol açabilirdi. Ama geçen hafta Ulaştırma Bakanlığını arayan hiç kimse olmadı. Hiç kimse geri alım kampanyası talebinde bulunmadı.

Bu yeni deri, işçi giderleriyle çarpılıp, sonrada idari giderlerle çarpıldığında, ilk çeyrek dönem karımızın üstünde bir rakama tekabül etmekteydi. Eğer herhangi bir kimse hatamızın farkına varsa, bir çok ızdırap çeken aileye gerekli parayı öderdik, ve buna rağmen altı bin beş yüz aracın deri iç kaplamalarını yenilemek için gerekli olacak maliyetin yanına bile yaklaşamazdık.

Ama bu hafta, bir geri alım kampanyası yapıyorduk. Ve bu hafta uykusuzluk hastalığım geri gelmişti. Uykusuzluk, ve bütün dünya durup, mezarımın üstünde boşalmaya karar vermişti.

Patronum gri kravatını takmış, bugün günlerden Salı olmalı.

Patronum masama bir kağıt getirmişti ve bir şey arayıp aramadığımı soruyordu. Bu kağıt fotokopi makinesinde kalmış diyor ve okumaya başlıyor:

“Dövüş kulübünün ilk kuralı, dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır.”

Gözleri kağıdın bir ucundan diğer ucuna gidiyor ve kıkırdıyor.

“Dövüş kulübünün ikinci kuralı, dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır.”

Tyler’ın kelimelerinin patronumun ağzından çıkışını duyuyordum, orta yaşlı geçmiş, aile fotoğrafı masasının üstünde duran ve erken emeklilik ile Arizona çölünün bir yerinde karavan parkında geçirilecek kışları hayal eden Bay Patronum. Fazla beyazlatılmış gömlekleriyle, her Salı öğle yemeğinden sonra saçını kestirmek için randevusunu bekleyen patronum, bana bakıp, konuşmaya devam ediyor:

“Umarım bu kağıt senin değildir.”

Ben Joe’nun Kanı Kaynayan Öfkesiyim.

Tyler benden dövüş kulübü kurallarını bilgisayarda yazmamı ve onun için on kopya yapmamı istemişti. Dokuz değil, on bir değil. On tane demişti Tyler. Uykusuzluk başladığı için, üç günden beri uyuyabildiğim bir zaman hatırlamıyorum. Bu benim daktilo ettiğim orijinal olmalı. On kopya yaptım ve orijinali fotokopi makinesinde unuttum. Fotokopi makinesinin paparazzi flaşı suratımda patlıyor. Uykusuzluğun vermiş olduğu uzaklık, kopyanın, kopyasının, kopyası. Hiçbir şeye dokunamazsın, hiçbir şey de sana dokunamaz.

Patronum okumaya devam ediyor:

“Dövüş kulübünün üçüncü kuralı, bir dövüşte iki kişi karşılaşır.”

İkimizde gözlerimizi kırpmıyoruz.

Patronum devam ediyor:

“Bir seferde, sadece bir dövüş.”

Eğer şimdi uyumuyorsam, üç gündür hiç uyumadım. Patronum kağıdı burnumun altında sallıyor. Nedir bu diyor. Şirketin çalışma saatinde oynadığım minik bir oyun mu? Bana, dikkatimi tam olarak işime vermem için para ödeniyor,

küçük savaş oyunlarıyla vaktimi boşa harcamam için değil. Fotokopi makinesini boşa kullanmam için maaş vermiyorlar bana.

Nedir bu? Kağıdı burnumun altında sallıyor. Şirketin vaktini küçük bir fantezi dünyasında harcayan bir memur ile ne yapabileceğini bana soruyor. Eğer onun yerinde olsam, ben ne yapardım?

Ne yapardım?

Yanağımdaki delik, gözümün etrafındaki mavi-siyah şişlik ve elimin üstünde şişmiş bir yara olan Tyler'ın öpücüğü kopyanın, kopyasının, kopyası.

Spekülasyon.

Neden Tyler dövüş kulübü kurallarından on kopya istemişti?

Hint ineği.

Yapacağım şu olurdu, diyorum, bu kağıt ile ilgili kiminle konuştuğuma çok dikkat ederdim.

Bunu tehlikeli psikopat bir katil yazmış gibi görünüyor, ve bu bastırılmış şizofren çalışma gününün herhangi bir dakikasında sınırını aşip, elinde gaz ateşlemeli, yarı otomatik Armelite AR-180 tüfekle ofis ofis dolaşıyor olabilir.

Patronum sadece bana bakıyor.

Herif, diyorum, incecik dosyası ile her gece muhtemelen evinde oturup, listesini yaptığı etrafındaki herkesin yanına bir çarpı işareti koyuyordur. Böylelikle bir sabah işe gelip de, dırdırcı, etkisiz, işe yaramaz, zırlayan, yalaka ve yumuşak kıçlı patronuna nişan aldığı anda ve o atış, domdom kurşununun içinde çiçek açtırması gibi, kokuşmuş bağırsaklarından girip, omurgana bir yol açabilir.

Patronum kağıdı burnumun dibinden çekiyor.

Durma diyorum, okumaya devam et.

Gerçekten çok etkileyici diyorum. Tamamen hasta bir beynin işi bu.

Gülümsüyorum. Yanağımdaki kış deliği görünümlü deliğin etrafı, köpeklerin dişeti gibi mavi-siyah görünüyor. Gözlerimin etrafındaki şişlikten dolayı cildim gerilmiş durumda ve cılganmış gibi duruyor.

Patronum bakıyor öylece.

Sana yardım edeyim diyorum.

Dövüş kulübünün dördüncü kuralı bir kerede bir dövüş olmasıdır diyorum.

Patronum bir kağıda, bir bana bakıyor.

Beşinci kural dövüşlerde ayakkabı ve gömlek olmaması diyorum.

Patronum bir kağıda, bir bana bakıyor.

Belki de bu ruh hastası manyak bir Eagle Apache tüfeği kullanıyordur diyorum, çünkü bu silahın otuz atışlık haznesi vardır ve sadece dört kilo ağırlığındadır. Armelite tüfek sadece beş kez atış yapar. Otuz atışla ruh hastası manyak kahramanımız sadece maun sıra uzunluğunda bir mesafe kat edip, bütün başkan yardımcılarını gebertir, her bir direktör için de bir fişek arttırır.

Tyler'ın sözleri ağızımdan dökülüyor. Bir zamanlar çok iyi bir insandım.

Patronuma sadece bakıyorum. Patronumun mavi, açık mavi peygamber çiçeği renginde gözleri var.

J&R yarı otomatik tüfeğin de otuz atışlık haznesi var ve sadece üç kilo ağırlığında.

Patronum bana bakıyor.

Bu korkunç diyorum. Belki de yıllardır tanıdığı biri. Belki de bu herif, patronumla ilgili her şeyi biliyor, nerede yaşadığını, karısının nerede çalıştığını ve çocuklarının okulunu.

Bu çok heyecanlandırıcı, ve aniden çok, gerçekten çok sıkıcı oluveriyor.

Peki ama Tyler neden Dövüş Kulübü kurallarının on kopyasını istemişti?

Doğum hatalarına sebep olan deri iç döşemeleri bildiğimi söylemek zorunda değilim. Satın alan aracı firmayı kandıracak kadar iyi görünen ama iki bin milden sonra bozulan sahte fren balatalarını biliyorum.

Fazla ısındığı için torpido gözündeki haritaları ateşe veren havalandırma reostası hakkında her şeyi biliyorum. Yakıt enjeksiyonunun geri ateşleme yapması yüzünden kaç kişinin canlı canlı yandığını biliyorum. Turbo şarjörler patladığı ve pervanesi radyatörden geçip, yolcu bölümüne fırladığı için bacakları dizden kopan insanlar gördüm. Olay mahalline gidip, yanmış arabaları ve BOZULMA SEBEBİ'nin "bilinmiyor" olarak kaydedildiği raporları gördüm.

Hayır, diyorum, o kağıt bana ait değil. Kağıdı iki parmağımın arasına alıp, elinden çekiyorum. Kağıdın kenarı elini kesmiş olmalı ki, elini hemen ağzına götürüyor, parmağını deli gibi emiyor, gözleri kocaman açılmış. Kağıdı top yapıp, masamın yanındaki çöp kutusuna fırlatıyorum.

Belki de, diyorum, bulduğun her küçük çöp parçasını bana getirmemelisin.

Pazar akşamı, Arta Kalan Erkekler Topluluğuna gidiyorum ve Trinity Piskoposluğu neredeyse bomboş. Sadece Koca Bob var ve ben her bir kasım içten ve dıştan çürümüş bir vaziyette olaya dahil oluyorum ama kalbim hala koşuşturuyor ve düşünceler kafamda kasırgalar gibi. Buna insomnia deniyor. Bütün gece düşünceler yayındaydı.

Bütün gece, düşünürsün: Uyuyor muyum? Uyudum mu?

Koca Bob'un kaslarla doldurulmuş ve sertlikten parlayan kolları tişörtünden uzanıyor. Gülüyor, beni gördüğüne çok sevinmiş.

Öldüğümü düşünmüş.

Evet, diyorum, ben de öyle sandım.

"İyi haberlerim var" diyor Koca Bob.

Millet nerede?

"İyi haber bu işte" diyor Koca Bob. "Grup dağıtıldı. Ben de uğrayan olursa durumu anlatmak için geliyorum buraya."

Ucuzluk mağazalarından alınmış kanepelerden birine çöküyorum, gözlerim kapalı.

"Bir diğer iyi haber ise," diyor Koca Bob, "artık yeni bir grup var, ama bu yeni grubun ilk kuralı, grup hakkında konuşmamak."

Oh.

Koca Bob devam ediyor "İkinci kural ise, grup hakkında konuşmamak."

Boku yedik. Gözlerimi açıyorum.

Sıçtık.

"Grubun adı dövüş kulübü," diyor Koca Bob, "ve grup her Cuma gecesi şehirdeki kapalı bir garajda buluşuyor. Perşembe akşamları daha yakın bir garajda toplanan başka bir dövüş kulübü daha var."

Bahsettiği bu iki yeri de bilmiyorum.

“Dövüş kulübünün ilk kuralı” diyor Koca Bob, “dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır.”

Çarşamba, Perşembe ve Cuma akşamları Tyler makinistlik yapıyor. Geçen hafta ödeme koçanını gördüm.

“Dövüş kulübünün ikinci kuralı,” diyor Koca Bob, “dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır.”

Cumartesi akşamı Tyler benimle dövüş kulübüne geliyor.

“Her dövüş için sadece iki kişi.”

Pazar sabahı dövülmüş vaziyette eve gelip, bütün öğleden sonra uyuyoruz.

“Her seferinde sadece bir dövüş,” diyor Koca Bob.

Pazar ve Pazartesi akşamı, Tyler garsonluk yapıyor.

“Tişört ve ayakkabılar olmadan dövüşmek zorundasın”

Salı akşamı Tyler evde sabun yapıp, paketleyip, kargoya veriyor. Paper Sokağı Sabun Şirketi.

“Dövüşler devam etmesi gerektiği kadar sürer. Bu kurallar dövüş kulübünü icat eden adam tarafından konuldu.” diyor Koca Bob.

“Onu tanıyor musun?” diye soruyor Koca Bob.

“Ben hiç görmedim,” diyor Bob “ama herifin adı Tyler Durden.”

Paper Sokağı Sabun Şirketi.

Onu tanıyor muyum?

Bilmiyorum, diyorum.

Belki.

Regent Oteline vardığımda Marla, bornozla lobide bekliyordu. Beni işten arayıp, jimnastik, kütüphane, çamaşır yada iş çıkışı için ne halt planlıyorsam ekip, kendisini ziyaret etmemi istedi.

Marla'nın aramasının sebebi bu, çünkü benden nefret ediyor.

Kolajen yatırım fonuyla ilgili hiçbir şey söylemiyor.

Marla'nın söylemeye çalıştığı şey, ona bir kıyak yapıp yapamayacağımla ilgili. Öğleden sonra yatakta yatıyormuş. Marla, Meals on Wheels'in Marla'nın ölü komşularına teslim ettiği yemeklerle yaşıyor; Marla yemekleri komşularının yerine teslim alıyor ve onların uyuduğunu söylüyor. Uzun lafın kisası, bugün öğleden sonra Marla yatakta yatıp, Meals on Wheels'in öğle vakti ile saat iki arası yapacağı teslimatı bekliyormuş. Marla'nın birkaç yıldır sağlık sigortası yokmuş, o yüzden vücuduna bakmayı bırakmış, fakat bu sabah vücuduna baktığında koltuk altında bir yumru keşfetmiş ve yumrunun etrafındaki şişlikler sert ve aynı zamanda da hassasmış ve sevdiği insanları korkutmak istemediği için onlara söyleyememiş ve eğer bu yumru önemli bir şey değilse doktora verecek parası da yokmuş ama biriyle konuşma ihtiyacı hissetmiş ve bu kişinin de koltuk altına bakması gerekiyormuş.

Marla'nın kahverengi gözlerinin tonu, ocakta ısıtılıp, sonra da soğuk suya atılan bir hayvan gibi. Buna volkanize, galvanize veya tavlanmış diyorlar.

Eğer yardım edip bakarsam, kolajen olayını affedeceğini söylüyor Marla.

Tyler'ı aramadığı, çünkü onu korkutmak istemediği gözümden kaçmıyor. Onun kitabında ben nötrüm, ona borçluyum.

Yukarı odasına çıkıyoruz ve Marla bana tabiatta yaşlı hayvanlar görmediğimizi çünkü yaşları ilerleyince hayvanların öldüğünü söylüyor. Hastalanırsa veya yavaşlarsa, daha güçlü hayvanlar onları öldürüyormuş. Hayvanlar yaşlanmıyorlarmış.

Yatağına uzanıyor, bornozunun kuşağını çözerken, kültürümüzün ölümü yanlış bir şey haline getirdiğini söylüyor. Yaşlanmış hayvanlar doğal olmayan istisnalar olmalı diyor.

Hilkat garibeleri.

Kolejdeyken bir siğilimin olduğunu söylüyorum, bu arada Marla'nın bedeni soğuk ama terliyor. Penisimin üstünde, ama ona yarak diyorum. Aldırmak için tıp fakültesine gittiğimi söylüyorum. Siğili. Daha sonra olayı babama anlatmıştım. Babam gülüp, salak olduğumu çünkü bu tür siğillerin, doğanın Fransız usulü gıdıklaması olduğunu söylemişti. Kadınlar bunlara bayılmış ve Tanrı bana kıyak yapıyormuş.

Ellerim dışarı yüzünden hala soğuk vaziyette Marla'nın yanına çöküp, Marla'nın soğuk tenini hissederken, parmaklarımın arasında Marla'nın her bir santimini ovuştururken, Marla Tanrının Fransız usulü gıdıklaması olan bu siğillerin, kadınlarda rahim kanserine yol açtığını söylüyor.

Tıp fakültesindeki muayenehanede bir tıp fakültesi öğrencisi aletime bir kutu sıvı nitrojen sıkıyordu ve diğer sekiz tıp öğrencisi de bunu izlemişti. Eğer özel sağlık sigortanız yoksa, başınıza gelecek olan budur. Onlar sadece yarağa, penis diyorlardı ve siz ne dersiniz deyin, sıvı nitrojen sıkıldığında, kül suyu ile yakılmış gibi çok acıyordu.

Parmaklarımla gezinmeyi durdurana kadar Marla buna gülüyor. Bir şey bulduğumu düşünüyor olmalı.

Nefes almayı bırakıyor ve midesi davul gibi geriliyor ve kalbi, iyice gerilmiş davul derisinin altından atar gibi çarpıyor. Ama hayır, sadece konuştuğum için durdum, durdum çünkü bir dakikalığına ikimizde Marla'nın odasında değildik. Yıllar önceki tıp fakültesinin muayenehanesindeydik, yapışkan kağıdın üstünde oturuyorduk ve aletim sıvı nitrojen yüzünden alev almışken, bir tıp öğrencisi çıplak ayaklarıma bakıp, odayı iki büyük adımda terk etmişti. Öğrenci, üç gerçek doktorla birlikte geri geldi ve doktorlar adamı sıvı nitrojen ile birlikte bir tarafa ittiler.

Gerçek doktorlardan bir tanesi çıplak sağ ayağımı yakaladı ve diğer gerçek doktorların yüzüne doğru kaldırdı. Üçü ayağımı evirip çevirip, Polaroid resimlerini çektiler ve Tanrının bir lütfü olarak yarısı donmuş ve yarı giyinik olan bedenim hiç varolmamış gibi görünüyordu resimlerde. Sadece ayağım vardı ve geri kalan tıp öğrencileri görebilmek için yaklaştılar.

"Bu kırmızı leke ne kadar zamandır ayağınızda var?" diye sordu bir doktor.

Doğum lekemi kastediyordu. Sağ ayağımda bir doğum lekesi vardı ve babam lekenin koyu kırmızı Avustralya ve yanında küçük Yeni Zelanda gibi göründüğünü söylediler. Onlara bunu söyledim ve bütün heyecan söndü. Aletim eriyordu. Nitrojenli öğrenci hariç herkes dışarı çıktı, muhtemelen o da dışarı çıkacaktı ama hayal kırıklığına uğramıştı ve aleti kafasından tutup, kendine doğru çekerken hiç gözlerime bakmadı. Siğilden geriye kalan şeyin üstüne biraz daha sprey püskürttü.

Gözlerinizi kapayıp, aletinizin yüzlerce mil uzakta olduğunu hayal etseniz bile, hala acı veren bir histi bu.

Marla elime ve Tyler'ın öpücüğünün bıraktığı yara izine baktı.

Tıp öğrencisine, buralarda pek fazla doğum lekesi görmüyor olmalısınız dedim.

Konu bu değildi. Öğrenci, herkesin o lekeyi kanser sandığını söyledi. Genç erkeklerde görülen yeni bir kanser türü varmış. Ayaklarda veya bileklerde kırmızı lekeler ortaya çıkıyormuş. Lekeler kaybolmadığı gibi, bir süre sonra tüm vücudu sarıp, öldürüyormuş.

Öğrenci, doktorların ve diğerlerinin çok heyecanlandığını çünkü bende bu yeni kanserden olduğunu sandıklarını söyledi. Henüz çok az insanda vardı ama hızla yayılıyordu.

Bu yıllar önceydi.

Marla'ya kanserin böyle bir şey olduğunu söylüyorum. Hatalar olacaktı ve belki de önemli olan vücudun küçük bir bölümünün arıza yapma olasılığı yüzünden, bir insanın kendini tamamen unutmaması gerektiği idi.

“Olasılık.” diyordu Marla.

Nitrojenli öğrenci işini bitirdikten sonra bana siğilin birkaç gün içinde düşeceğini söyledi. Yapışkanlı kağıdın üstünde, çıplak kırımın yanında, kimsenin istemediği çıplak ayağımın Polaroid resmi duruyordu. Resmi alabilir miyim diye sordum.

Resim hala odamda, bin aynanın köşesine sıkıştırılmış vaziyette duruyor. Her sabah işe gitmeden önce aynanın önünde saçlarımı tarıyorum ve bir zamanlar on dakikalığına nasıl kanser olduğumu hatırlıyorum, kanserden de beterdi.

Marla'ya buzun neredeyse altı inç kalınlıkta olmasına rağmen, büyükbabamla ilk kez kayak yapmadığımız Şükran Gününü anlatıyorum. Büyükannem ömrü boyunca sahip olduğu şu kötü görünümlü lekeleri örtmek için alnına yada kollarına hep yuvarlak bandajlar yapıştırırdı. Ya püsküllü kenarlarıyla bandajlar kaplı olurdu vücudu yada lekelerin kahverengiden, mavi viye siyaha dönüşünü görürdük.

Büyükannem son kez hastaneden çıktığında büyükbabam onun bavulunu taşıyordu ve bavul öyle ağırdı ki, vücudunun orantısının bozulduğunu hissettiğinden dert yanıyordu. Fransız-Kanada asıllı büyükannem öylesine namusluydu ki, insan içine mayo ile asla çıkmaz, banyoda çıkardığı seslerin duyulmaması için her zaman küvet musluğunu açardı. Göğsü alındıktan sonra Lourdesimizin Leydisi Hastanesinden taburcu olurken büyükannem, büyükbabama sormuştu: “Vücudunun orantısının bozulduğunu mu hissediyorsun?”

Hayatının hikayesini özetleyen büyükbabama göre hayat, büyükannem, kanser, evlilikleri ve benim hayatımdı. Bunu her söyleyişinde gülerdi.

Ama Marla gülmüyordu. Onu ısıtabilmek için güldürmeye çalışıyordum. Kolajen olayı için beni affetmesini istiyordum. Benim bulabileceğim bir şey olmadığını söylemek istiyordum Marla'ya. Bu sabah bir şey bulduysa bile, bu bir hataydı. Bir doğum lekesi gibi.

Marla'nın elinin üstünde Tyler'ın öpücüğünün yarası var.

Marla'yı güldürmek istiyorum çünkü ona, Chloe'ye son sarılışımı anlatmak istemiyorum, saçsız Chloe, sarı cilaya batırılmış bir iskelet olan Chloe, kabak kafasına ipek bir eşarp bağlamış. Sonsuza kadar ortadan yok olmadan önce Chloe'ye

son bir kez sarılmıştım. Ona korsana benzediğini söylemişim, o da gülmüştü. Bense, plaja gittiğimde, sağ ayağımı altına alıp öyle oturuyordum. Veya Avustralya ve Yeni Zelanda'yı kuma gömüyordum. İnsanların ayağımı göreceğinden ve onların beyinlerine ölmeye başlayacağımdan korkuyordum. Bende olmayan kanser şimdi her yerde. Tabi bunu Marla'ya söylemiyorum.

Sevdiğimiz insanlar hakkında bilmek istemeyeceğimiz o kadar çok şey var ki..

Onu ısıtmak için, güldürebilmek için, Marla'ya yakışıklı ve başarılı bir morgcuyla evlenen Dear Abby'deki³³ kadını anlatıyorum. Gerdek gecesinde adam kadını, derisi donana kadar buz dolu bir küvete yatırmış, sonra da yatakta hiç kıımıldamadan yatmasını sağlamış ve kadının soğuk, hareketsiz vücuduyla cinsel ilişkiye girmiş.

İşin komik olan tarafı ise, kadının bunu on sene boyunca yapmış olması ve on seneden sonra Dear Abby'e yazıp bunda bir gariplik olup olmadığını sormasıydı.

14

Destek gruplarını sevmemin sebebi buydu işte, insanlar senin ölüyor olduğunu bildiklerinde, dikkatlerini tam olarak veriyorlardı.

Bu seni görebilecekleri son seferse eğer, gerçekten bakıyorlardı. Çek defterlerinin bakiyesi, radyo şarkıları ve kuş yuvası gibi saçları ile ilgili tüm düşünceler pencereden uçup gidiyordu.

Bütün dikkatlerini sana veriyorlardı.

Konuşma sırasının kendilerine gelmesini beklemek yerine dinliyorlardı.

Ve konuştuklarında hikaye anlatmıyorlardı. İki kişi konuştuğunda, bir şey inşa ediliyordu, ve sonrasında iki kişi de öncesine göre değişmiş oluyordu.

Marla ilk yumruyu bulduktan sonra destek gruplarına katılmaya başlamıştı.

İkinci yumruyu bulduğumuz günün ertesi sabahı Marla, iki bacağı bir çorabın içinde mutfığa daldı ve "Bak, ben denizkızıyım" dedi.

"Bunun , erkelerin tuvalete ters oturup, motosiklete biniyormuş gibi yapmalarıyla hiç ilgisi yok, bu son derece özgün bir kaza." diye devam etti.

İlk yumru Marla ile Arta Kalan Erkekler Topluluğunda karşılaşmamızdan önce çıkmıştı, şimdi de ikincisi peydahlanmıştı.

Bilmeniz gereken şey şu; Marla hala hayatta. Bana söylediğine göre Marla'nın hayat felsefesi, her an ölebilecek olması. Hayatının trajedisi ise ölmüyor olması.

Marla ilk yumruyu bulunca, kucaklarına kıvrılmış veya ayaklarının dibinde yatan, yumuşak oyuncak bebek görünümlü çocuklarıyla bekleme odasının üç kenarına sıralanmış olan koltuklara çöreklenmiş bostan korkuluğu annelerle dolu bir kliniğe gitmişti. Çocukların gözleri, bayatlayıp bozulmuş portakal veya muz gibi çökmüş ve mordu ve anneleri onların, kafa derisinin mayalanıp enfeksiyon kapması sonucu oluşmuş kepekli, karmakarışık saçlarını kaşıyordu. Klinikteki herkesin dişleri ince suratlarında öyle büyük duruyordu ki, dişlerin, her şeyi öğütebilmek için insanın derisinden çıkan kemik parçaları olduğu görülüyordu.

Sağlık sigortan yoksa, kendini böyle yerlerde buluverirsin.

Bir sürü ibne çocuk sahibi olmak istemişti ve şimdi çocuklar hastaydı ve anneler ölüyordu, babalar ölmüştü bile, çiş ve sirke yüzünden kusmuk kokan hastanede otururken, hemşire her anneye ne kadar süredir hasta olduğunu, kaç kilo kaybettiğini, çocuğunun yaşayan bir aile ferdi veya velisi olup olmadığını soruyordu ve kimse daha fazlasını bilmiyorken Marla karar verdi.

Eğer ölecekse bunu bilmek istemiyordu.

Kliniğin köşesinden, şehir çamaşırhanesine yürüdü ve kurutuculardaki bütün kot pantolonları çaldı ve kot başına on beş papel ödeyen bir satıcıya gitti. Sonra da kendine kaçmayan cinsten iyi bir külotlu çorap aldı.

“Şu iyi cins olan çoraplar” diyordu Marla, “kaçmasa bile tüyleniyorlar.”

Hiçbir şey kalıcı değil. Her şey yıkılıyor.

Diğer insan kış mendillerinin etrafında olmak daha kolay olduğu için, destek gruplarına gitmeye başlamıştı Marla. Herkesin yanlış olan bir durumu vardı. Ve bir süreliğine, kalbi atmıyormuş gibi olmuştu.

Marla, ücreti önceden ödenmiş cenaze töreni planları yapan bir cenaze evinde iş bulmuştu. Cenaze evinin sergi salonundan bazen şişko adamlar ama çoğunlukla şişko kadınlar ellerinde yumurtalık büyüklüğünde krematoryum kavanozuyla çıkarlardı ve Marla girişteki masasında siyah ve toplu saçları, tüylenmiş ince çorabı, göğsündeki yumru ve kaderiyle oturur, “Bayan, kendinizi kandırmayın. O elinizdeki küçücük kavanoza sizin yanmış kafanızın küllerini bile sığdıramayız. Lütfen gidip bowling topu büyüklüğünde bir kavanoz alın.” derdi.

Marla'nın kalbi benim yüzüm gibiydi. Dünyanın artığı ve çöpü. Kimsenin tekrar dönüştürerek kullanılabilir hale getirmek için uğraşmayacağı tüketim sonrası insan kışı mendili.

Marla'nın anlattığına göre destek grupları ile klinik arasında ölmüş olan bir sürü insanla tanışmıştı. Bu insanlar ölmüş ve öte tarafa geçmişlerdi ve geceleri Marla'ya telefon ediyorlardı. Marla barlara gidiyordu, barmenin adını seslendiğini duyuyordu ama telefonu kulağına götürdüğünde hat kapanmış oluyordu.

Zamanında bunun dibe vuruş olduğunu sanmıştı.

“İnsan yirmi dört yaşındayken” diyordu, “daha ne kadar düşebileceğini tahmin bile edemiyor. Ama ben çabuk öğrendim.”

Marla ilk kez krematoryum kavanozu doldururken maske takmamıştı ve sonra burnunu temizlerken, Bay Bilmemkimin siyah kalıntıları mendilin üstüne yapışmıştı.

Paper Sokağındaki evde telefon bir kere çaldığında cevap verince hat kesilmiş oluyordu ve arayanın Marla'ya ulaşmaya çalışan biri olduğunu biliyorduk. Bu olay tahmin edebileceğinizden çok daha fazla tekrarlanmıştı.

Apartman dairemin havaya uçması ile ilgili olarak bir dedektif Paper Sokağındaki evi aramaya başlamıştı ve Tyler göğsünü omzuma dayamış vaziyette kulağıma fısıldıyordu, telefonu öbür kulağıma koymuştum ve dedektif ev yapımı dinamit yapabilecek birini tanıyıp tanımadığımı soruyordu.

“Trajedi ve ölüm karşısında” Tyler kulağıma fısıldıyordu, “felaketler benim gelişmemin doğal bir parçasıdır.”

Dairemi havaya uçuran şeyin buzdolabı olduğunu söyledim dedektife.

“Fiziksel güç ve mal varlığı ile bağlarımı koparıyorum” Tyler fısıldamaya devam ediyordu “çünkü ancak kendimi yok edersem, ruhumun daha büyük gücünü keşfedebilirim.”

Dedektif dinamitin saf olmadığını, dairede amonyum oksalat ve potasyum perklorür artıkları bulunduğunu, ki bunun bombanın ev yapımı olduğu anlamına gelebileceğini, ve ön kapıdaki kilit dilinin kırıldığını söyledi.

O gece Washington D.C.’deydim dedim.

Dedektif telefonda, birilerinin kapının kilidine bir kutu Freon spreyi sıktığını, sonra da silindiri kırmak için soğuk keski ile kilide vurduklarını anlattı. Suçlular bisikletleri de böyle çalıyorlardı.

“Sahip olduklarımı yok eden kurtarıcı, ruhumu korumak için savaşıyor. Önüme çıkan servetleri temizleyen öğretici beni özgürlüğe kavuşturacak” dedi Tyler.

Dedektif, ev yapımı dinamiti koyan kişinin, patlamadan günler önce gazı açıp, fırındaki pilot çakmakları da kapatmış olabileceğini söyledi. Gaz sadece olayı tetiklemişti. Buzdolabının altındaki kompresöre ulaşım, kompresörün elektrik motorunun patlamayı ateşlemesinden önce, gazın bütün daireyi doldurması için günler geçmiş olmalıydı.

Tyler “Ona, evet ben yaptım de. Her şeyi ben patlattım. Duymak istediği şey bu.” dedi.

Dedektife, hayır dedim, gazı açık bırakmadım ve sonra da şehri terk ettim. Hayatımı seviyordum. O daireyi seviyordum. Bütün mobilyaları seviyordum. Benim bütün hayatım buydu. Her şey, lambalar, koltuklar, halılar bendim. Evdeki bitkiler bendim. Televizyon bendim. Havaya uçuran bendim. Bunu görmediniz mi?

Dedektif şehirden ayrılmamamı söyledi.

Bay Majesteleri, bay ulusal birleşmiş makinistler ve bağımsız sinema işletmecileri birliğinin yerel bölümü başkanı henüz oturmuştu.

İnsanoğlunun istismar ettiği her şeyin altında, arkasında ve içinde korkunç bir şey geliyordu.

Hiçbir şey kalıcı değil.

Her şey yıkılıyor.

Bunu biliyorum, çünkü Tyler bunu biliyor.

Tyler üç yıldır bir sinemalar zinciri için film kesme ve yapıştırma işi yapıyordu. Bir film, metal bir kasanın içinde altı veya yedi küçük makaralar halinde seyahat eder. Tyler’ın görevi, bu küçük makaraları, kendinden dişli ve geri sarmalı projektörlere uygun hale getirmek için birleştirip, tek bir makara yapmaktı. Üç yıldan sonra Tyler, her birinde en az üç salon olan yedi sinemada her hafta yeni filmler için yüzlerce makara kesip biçmişti.

Ama ne yazık ki birlik, daha fazla kendinden dişli ve geri sarmalı projektör alıp, Tyler’a olan ihtiyacı ortadan kaldırmıştı. Bay bölüm başkanı küçük bir görüşme için Tyler’ı aramak durumunda kalmıştı.

İş sıkıcıydı ve maaş baktandı, ve birleşmiş bağımsız makinistler birliği ve birleşmiş sinemalar birliği başkanı, bölümün ona attığı bu diplomatik kazığın aslında Tyler'a yaptığı bir iyilik olduğunu söylüyordu.

Bunu bir reddediş olarak düşünmemeliydi. Daha çok küçülme olarak düşünmeliydi.

Bay bölüm başkanı "Başarımızdaki katkını takdir ediyoruz" derken kışından sallıyordu.

Hiç sorun değil diyordu Tyler ve sırtıyordu. Birlik her ay maaş çekini yolladığı sürece, çenesini kapayabilirdi.

"Bunu erken emeklilik olarak düşün, tabi emekli maaşı ile birlikte" dedi Tyler.

Tyler yüzlerce fimle uğraşmıştı.

Filmler gösterildikten sonra dağıtımçı firmaya geri dönüyordu. Sonra tekrar yayınlananlar oluyordu. Komedi. Drama. Müzikal. Duygusal. Macera.

Tyler'ın tek karelik pornografik görüntüleriyle birleştirilmiş filmler.

Sapıklık. Ağza alma. Oral seks. Kölelik.

Tyler'ın kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

Tyler kimsenin önemsemediği bir piyondü, onun bunun artığıydı.

Tyler'ın, Pressman Oteli'nin müdürüne söylemem için bana prova ettirdiği şey de buydu.

Pressman Otelindeki diğer işinde de Tyler önemli biri değildi. Ölü veya diri olması kimsenin umurunda değildi ve bu his kesinlikle karşılıklıydı. Güvenlik görevlileri kapının dışında beklerken, otel müdürünün odasında benden söylememi istediği şey buydu.

Tyler'la o gece geç saate kadar oturup, her şey sona erdikten sonra hikayelerimizi anlatmıştık.

Tyler makinistler birliğine gittikten hemen sonra, beni de Pressman otelinin müdürüne gitmek ve onunla yüzleşmek zorunda bırakmıştı.

Gün geçtikçe Tyler'la ikiz kardeşler gibi birbirimize benzemeye başlamıştık. İkimizin de elmacık kemikleri çürümüş, tenimiz hafızasını kaybetmişti ve dayak yedikten sonra nereye geri dönmemiz gerektiğini unutmuştuk.

Benim yaralarım dövüş kulübünden kalmaydı, Tyler'ın yüzünüyse makinistler birliği başkanı yamultmuştu. Tyler birliğin ofisinden emekleyerek çıkarken, ben de Pressman Otelinin müdürünü görmeye gitmiştim.

Pressman Otelinin müdürünün odasında oturdum.

Ben Joe'nun Sırtan İntikamıyım.

Otel müdürünün ilk söylediği şey sadece üç dakikamın olduğuydu. İlk otuz saniye, çorbaların içine işediğimi, creme brulees'lerin üstüne osurduğumu, hindiba sotesine sümkürdüğümü ve bundan sonra ortalama haftalık maaşım artı bahşişlerime denk gelen miktarda bir çekin her hafta tarafıma gönderilmesini istediğimi söyledim. Karşılığında, bundan sonra işe gelmeyeceğimi ve gazetelere veya kamu sağlığı yetkililerine gidip, karmakarışık, gözü yaşlı itiraflarda bulunmayacağımı söyledim.

Manşetler:

Üzgün Garson Yemeklere Pislik Karıştırdığını Kabul Etti.

Kesinlikle hapse girme ihtimalim de var dedim. Beni asıp, taşaklarımı ezip, sokaklarda sürükleyip, derimi yüzüp, kül suyu ile yakabilirler, ama Pressman Oteli de bundan böyle dünyanın en zengin insanların çış yediğı otel olarak bilinir.

Tyler'ın sözleri ağzımdan dökölüyordu.

Bir zamanlar işte öyle iyi bir insandım ben.

Makinistler birliğinin ofisinde Tyler, birlik başkanı suratını yamulttuktan sonra gülmüştü. Adamın attığı yumruk Tyler'ı oturduğu yerden fırlatıp, duvara yapıştırmıştı ve Tyler oturduğu yerde gülüyordu.

“Devam et, ama beni öldüremezsin” derken Tyler gülüyordu. “Seni sikilmiş geri zekalı. Bayıltana kadar döv beni ama beni öldüremezsin.”

Kaybedecek çok şeyin var.

Benim ise hiçbir şeyim yok.

Senin her şeyin var.

Durma, mideme çalış. Suratıma bir yumruk daha at. Dişlerimi dök ama o maaş çeklerini göndermeye devam et. Kaburgalarımı kır, ama eğer bir haftalık çekimi unutursan, her şeyi açıklarım, ve birliğinle birlikte bütün sinema sahiplerinin, film dağıtım şirketlerinin ve *Bambi* çizgi filminde sertleşmiş bir alet gören çocuğun annesinin açtığı davalara koşar durursunuz.

“Ben önemsizim” demişti Tyler. “Sana ve bu sikilmiş dünyaya göre ben bir hiçim, bokum, deliyim.” demişti Tyler birlik başkanına. “Nerede yaşadığım veya neler hissettiğim senin umurunda değil. Yada ne yediğim, çocuklarımı nasıl beslediğim, hastalandığım zaman doktora nasıl para ödediğim senin umurunda değil, ve evet ben aptalım, sıkıldım ve güçsüzüm, ama kesinlikle hala senin sorumluluğum.”

Pressman Oteline otururken, dövüş kulübünden kalma dudaklarım hala on parçaya bölünmüş vaziyetteydi. Pressman Otelinin müdürüne bakan yanağımdaki göt deliğı gayet ikna ediciydi.

Temel olarak, Tyler'ın söylediğı sözlerin aynısını söyledim.

Birlik başkanı Tyler'ı yere indirdikten sonra, bay başkan Tyler'ın karşılık vermediğini görmüşdü, hiç bir zaman ihtiyacı olmayacak kadar büyük Cadillac-vari saygıdeğer vücuduyla gerileyip, saygıdeğer tamponunu Tyler'ın kaburgalarına indirmişti ve Tyler gülüyordu. Tyler top gibi yuvarlandıktan sonra, majesteleri bu defa tamponunu Tyler'ın karaciğerine indirmişti ama Tyler hala gülüyordu.

“Çıkar onu dışarı” demişti Tyler. “Güven bana. Kendini çok daha iyi hissedeceksin. Harika hissedeceksin.”

Pressman Otelinin ofisinde, otel müdürüne telefonu kullanabilir miyim dedim ve bir gazetenin şehir masasını aradım. Otel müdürü beni izlerken, şöyle dedim:

Merhaba, politik bir protestonun parçası olarak insanlığa karşı korkunç bir suç işledim. Hizmet endüstrisi işçilerinin sömürülmesini protesto ediyordum.

Hapse girersem, çorbayla vakit harcayan dengesiz bir amele olmayacaktım. Bunun kahramanca bir tarafı olacaktı.

Robin Hood Garson Şampiyonluk Fukarası.

Bu sadece bir otel ve bir garsondan ibaret bir olaydan çok daha fazlası olacaktı.

Pressman Otelinin müdürü gayet nazik bir şekilde ahizeyi elimden aldı. Benim artık burada çalışmamı istemediğini söyledi, en azından bu görünüşle.

Müdürün masasının başında dikiliyordum, ve “ne?” dedim.

Bu fikri beğenmedin mi yoksa?

Hiç geri çekilmeden, müdüre bakmaya devam ederken, yumruğumu sıkıp, kolumun ucundaki merkezkaç kuvvetiyle sallıyorum ve burnumun içindeki çatlamış yaralardan kan fışkırıyor.

Hiç sebep yokken, Tyler’la ilk dövüşümüzü yaptığımız geceyi hatırlıyorum. *Bana bütün gücünle vurmanı istiyorum.*

Gerçi bu o kadar da sert bir yumruk değil. Kendime tekrar vuruyorum. Akan kan iyi görünüyor ama bununla yetinmeyip kendimi duvara çarpıyorum, bir gürültü patlıyor ve duvarda asılı duran tablo kırılıyor.

Kırılan cam, çerçeve, çiçek resmi ve kan benimle birlikte yere saçılıyor. Yaptıklarım fazlasıyla ahmakça görünüyor. Kan halıya dökülmeye başlıyor ve uzanıp otel müdürünün masasına kanlı dev el izlerimi bırakıyorum ve lütfen diyorum, lütfen bana yardım et, ama kıkırdamaya başlıyorum.

Bana yardım et, lütfen.

Lütfen bana bir daha vurma.

Kendimi yere atıyorum ve halı kanımla boyanıyor. Söyleyeceğim ilk kelime *lütfen*. Dudaklarımı kilitliyorum. Canavar, oryantal kilimin tatlı buketleri ve çelenkleri üstünde sürünüyor. Kan burnumdan boğazıma ve ağızıma akıyor, sıcak. Canavar kilimin bir ucundan öbür ucuna sürünüyor ve pençelerinin üstündeki kana yapışan iplik ve toz parçalarını topluyor. Ve Pressman Otelinin müdürünün ince çizgili bileğini yakalayacak kadar yaklaşıp, söylüyor.

Lütfen.

Söylüyor.

Lütfen kelimesi kan kabarcığıyla birlikte çıkıyor.

Söylüyor.

Lütfen.

Ve kabarcık her yere kan saçıyor.

Böylece Tyler haftanın yedi gecesi dövüş kulübü açacak kadar özgür olmuştu. Daha sonra yedi tane daha dövüş kulübü açılmıştı, sonra on beş tane daha ve sonra yirmi üç dövüş kulübü daha ve Tyler daha fazlasını istiyordu. Para akışı hiç kesilmiyordu.

Lütfen diyorum Pressman Otelinin müdürüne, bana istediğim parayı ver. Ve tekrar kıkırdıyorum.

Lütfen.

Lütfen bana bir daha vurma.

Sen bir sürü şeye sahipsin, benim hiçbir şeyim yok. Arkasındaki pencere eşiğine yaslanan Pressman Oteli müdürünün ince çizgili bacaklarına kanımı bulaştırarak tırmanmaya başlıyorum ve müdürün ince dudakları dişlerinden çekiliyor.

Canavar kanlı pençesini müdürün pantolonunun beline takıp, beyaz kolalı gömleğini kavramak için kendini yukarı çekiyor ve kanlı ellerini müdürün narin bileklerine doluyor.

Lütfen. Dudaklarımı ayıracak kadar kocaman bir gülümseme kaplıyor yüzümü.

Müdür bağırarak benden, kanımdan, kırılmış burnumdan ve ikimizin üstündeki kana yapışan pislikten kurtulmaya çabalıyor ve işte o zaman, tam en mükemmel anımızda güvenlik görevlileri içeri girmeye karar veriyorlar.

16

Bugün gazetede birilerinin Hein Tower'ın onuncu ile on beşinci katlarına girerek, pencerelerden sarkıp, binanın güney cephesine beş kat büyüklüğünde öfkeli bir maske çizdiklerini ve maskenin dev gözlerinin merkezinde bulunan pencereleri ateşe verdiklerini ve yanan dev gözlerin, gün batımında şehrin üzerinde alev alev, canlı ve kaçınılmaz görüldüğünü yazıyor.

Gazetenin ilk sayfasında maskenin bir resmi var, kızgın bir balkabağı, şeytan bakışlı bir Samuray, gökyüzünde asılı hırs sembolü ejder gibi duruyor ve tüten duman bir cadının kaşları veya şeytanın boynuzları gibi görünüyor. Ve resimdeki insanlar bakmamaya çalışarak, ağlıyorlar.

Bunun anlamı ne?

Ve böyle bir şeyi kim yapmış olabilir? Alevler söndükten sonra bile, yüz hala oradaydı ve daha da kötü görünüyordu. Boş gözler sokaktaki insanları izliyor gibiydi ama artık o gözlerde hayat yoktu.

Konu ile ilgili sayfalarca yazı vardı gazetede.

Elbette yazıları okuyunca insan bunun Kargaşa Projesinin bir parçası olup olmadığını bilmek istiyor.

Gazetede polisin elinde gerçek şüpheliler ile ilgili bilgi olmadığı yazıyor. Gençlik çeteleri veya uzaylılar, bunu yapan her kimse, siyah sprey boyalarla çıkıntılardan emekleyip, pencerelerden sarkarken düşüp ölmüş olabilirlerdi.

Yıkım Ekibi miydi bunu yapan, yoksa Kundaklama Ekibi mi? Dev surat belki de geçen hafta kendilerine verilen ev ödeviydi.

Tyler bilebilirdi ama Kargaşa Projesinin ilk kuralı, Kargaşa Projesi ile ilgili soru sormamaktı.

Bu hafta Tyler Kargaşa Projesinin Saldırı Ekibindeki herkese silahla ateş etmeyi göstermişti. Bir silahın bütün yaptığı, bir yöne doğru patlama için odaklanmaktı.

Saldırı Ekibinin son toplantısında Tyler bir adet silah ve altın rehber getirmişti. Cumartesi günü dövüş kulübünün bulunduğu zemin katta toplanıyorlardı. Her ekibin ayrı bir toplanma günü vardı:

Kundakçılar Pazartesi günleri toplanıyordu.

Saldırı ekibi Salı'ları.

Yıkımcılar Çarşamba günleri toplanıyordu.

Ve Yanlış Bilgilendirme Ekibi Perşembeleri toplanıyordu.

Organize Karmaşa. Anarşi Bürokrasisi. Gerisini siz düşünün işte.
Destek grupları. Gibi.

Salı akşamları Saldırı Ekibi bir sonraki hafta için eylem planları hazırlardı ve Tyler gelen önerileri okuyup, ekibe ödevini verirdi.

Gelecek hafta Salı gününe kadar Saldırı Komitesindeki herkes bir kavga başlatacak ve sonunda yenilecekti. Ve bu dövüş kulübünde olmayacaktı. Bu görüldüğünden daha zordu aslında. Sokaktaki adam kavga etmemek için her şeyi yapardı.

Yapılması düşünülen şey, sokaktan geçen ve hiçbir kavgaya karışmamış bir Joe'yu tutup, düzeltmekti. Ona hayatında ilk kez kazanmanın tadını yaşatmaktı. Patlamasını sağlamak. Sizin canınızı çıkarmazı için izin vermek.

Yapabilirsiniz. Kazanırsanız, her şeyi berbat etmiş olursunuz.

Tyler komiteye "Arkadaşlar, yapmamız gereken, o heriflere hala sahip oldukları gücün nasıl bir şey olduğunu hatırlatmak" dedi.

Bu Tyler'ın moral verici kısa konuşmasıydı. Sonra da önünde duran karton kutudaki bütün katlanmış kağıtları açtı. Tüm ekipler bir sonraki hafta yapmayı istedikleri eylemleri böyle sunarlar. Eylemi ekip bloknotuna yaz. Sayfayı kopar, katla ve kutuya at. Tyler teklifleri kontrol eder, beğenmediği eylem fikirlerini atar.

Attığı her kağıdın yerine, kutuya boş bir kağıt koyar.

Sonra ekipteki herkes kutudan bir kağıt çeker. Tyler'ın anlattığına göre boş kağıdı çeken sadece içinde bulunduğu haftanın ödevini yapar.

Teklifleri çekenlerden biri, hafta sonu yapılacak ithal bira festivaline gidip, adamın birini kimyasal tuvalete iter. Bunu yaparken dayak yerse, artı puan kazanır. Bir başkası alışveriş merkezinin atriumunda yapılan moda gösterisine katılıp, ara kattan çilek jölesi atar.

Yakalananlar ekipten atılır. Gülenler ekipten atılır.

Kimse kimin ne teklif çektiğini bilmez. Tyler hariç hiç kimse tekliflerin içeriğini, hangilerinin kabul edilip, hangilerinin çöpe atıldığını bilmez. O hafta içi gazeteden kimliği belirlenemeyen bir kişinin, şehirde bir Jaguar'ın şoförünü arabadan atıp, arabayı bir süs havuzuna yönlendirdiğini okuyabilirsiniz.

Ve düşünürsünüz. Bu da çekilmiş olan bir ekip teklifi miydi acaba?

Bir sonraki Salı gecesi, karanlık dövüş kulübü bodrumunun tek ışığı altında toplanmış olan Saldırı Ekibinin arasında dolanırken, hala Jaguarı kimin havuza sokuğunu düşünüyor olursunuz.

Yada kimin sanat müzesinin çatısına çıkıp, resepsiyonun bulunduğu heykelli avluya boya dolu balonlarla nişan aldığını?

Hein Tower'daki yanan şeytan maskesini kimin boyadığını?

Hein Tower görevinin gerçekleştirildiği gece, mahkeme katipleri, muhasebeciler veya kuryelerden oluşan bir ekibin, normalde her gün çalışmak için gittikleri ofislere gizlice girdiklerini gözünüzün önüne getirin. Kargaşa Projesinin kurallarına aykırı olmasına rağmen belki biraz içmişlerdi ve ana anahtarları kullanarak, Freon sprey kutularıyla kilit silindirlerini kırmış, binanın tuğla yüzeyine iplerle sarkıp, ipleri tutanlara güvenerek sallanıp, her gün hayatlarının bir noktada sona ereceğini düşündükleri ofislerinde hızlı ölüm riskini göze almışlardı.

Ertesi sabah aynı katipler ve muhasebe temsilci yardımcıları, düzgünce taranmış saçları, dik kafaları, uykusuzluktan acayip ama ayık ve kravatlı halde

kalabalığa karışmış olurlardı ve kalabalığın, bunu kim yapmış olabilir tarzı konuşmalarını dinlerken, iki dev dumanlı gözün merkezinden sular boşalmaya başladığı esnada, polis herkesin geri çekilmesi için bağıyordu.

Tyler bana gizlice hiç bir toplantıda dörtten fazla iyi teklifin olmadığını, bu yüzden boş bir kağıt değil de, iyi bir teklif çekme şansının onda bir olduğunu söyledi. Tyler'la birlikte Saldırı Ekibinde yirmi beş kişi vardı. Herkes ödevini alıyordu: halk içinde bir dövüş kaybetmek; ve her üye bir teklif çekiyordu.

Bu hafta Tyler onlara gidip bir silah satın almalarını söyledi.

Tyler ekipteki heriflerden birine altın rehberi verdi ve oradan bir ilan yırtmasını istedi. Ve rehberi bir sonrakine geçirmesini. Böylece iki kişi silah almak veya ateş etmek için aynı dükkana gitmemiş olacaktı.

Silahı ceketinin cebinden çıkarırken “Bu bir silah, ve iki hafta içinde hepinizin toplantıya getirmek üzere bu boyda bir silahı olacak” dedi.

“Parasını nakit olarak ödeminizi tavsiye ederim. Haftaya hepiniz silahlarını değiş tokuş edeceksiniz ve satın aldığınız silahın çalındığını kayıtlara geçirteceksiniz.”

Kimse bir şey sormadı. Kargaşa Projesindeki ilk kural soru sormamaktır.

Tyler silahı elden ele dolaştırdı. O kadar küçük bir şey için oldukça ağırdı. Sanki bir dağ ve güneş birleşip, bunu oluşturmak için birlikte erimişlerdi. Ekipteki herifler silahı iki parmaklarıyla tutuyorlardı. Her biri silahın dolu olup olmadığını sormak istiyordu ama Kargaşa Projesinin ikinci kuralı soru sormamaktır.

Belki doluydu, belki de değildi. Belki de her zaman en kötüsünü düşünmeliydik.

Tyler “Bir silah basit ve mükemmeldir. Sadece tetiği geri çekersiniz” dedi.

Kargaşa Projesinin üçüncü kuralı mazeretlerin kabul edilmemesidir.

Tyler “Tetik, çekici serbest bırakır ve çekiç barutu sıkıştırır” dedi.

Dördüncü kural yalan söylememektir.

Tyler “Patlama merminin sonundaki metal kısmı parçalar ve silahın namlusu patlayan barutla fırlayan metal kısmı odaklar. Toptan çıkan bir adam gibi, silodan çıkan roket gibi, dölünüz gibi bir yöne gider.” dedi.

Tyler Kargaşa Projesini icat ettiğinde Kargaşa Projesinin diğer insanlarla hiçbir ilgisi olmadığını söylemişti. Başka insanların yaralanıp yaralanmaması umurunda değildi. Amaç, projedeki herkese tarihi kontrol edebilme gücüne sahip olduğunu öğretmekti. Biz, her birimiz dünyayı kontrolümüz altına alabilirdik.

Tyler Kargaşa Projesini dövüş kulübünde icat etmişti.

Bir akşam dövüş kulübünde dövüşmek için bir çaylağı seçtim. O Cumartesi akşamı melek yüzlü genç bir herif ilk kez dövüş kulübüne geliyordu ve ben de onu seçmiştim. Kural böyle. Eğer dövüş kulübünde ilk gecenizse dövüşmek zorundasınız. Bunu bildiğim için onu seçtim çünkü şu uykusuzluk geri gelmişti ve güzel olan bir şeyi yok etme modundaydım.

Yüzümün büyük bölümü iyileşmeye fırsat bulamadığı için, görünüş bakımından kaybedecek bir şeyim yoktu. Bir gün iş yerinde patronum, çenemdeki hiç iyileşmeyen delik için ne yaptığımı sordu. Kahve içerken sızmasın diye iki parmağımla deliği tıkıyorum dedim.

Uygulandığında, rakibin sadece kendinden geçmeyecek kadar hava almasına izin veren bir boyun kilidi var ve o gece dövüş kulübünde bizim çaylağa vurdum ve

bay güzel melek yüze balyoz gibi bir yumruk çaktım, önce yumruğumun kemikli muştasıyla vurdum, dudaklarına batan dişlerinin parmaklarımın derisini sıyrmasından sonra yumruğumun kenetlenmiş sıkı dibiyle vurdum. Sonrada çocuk kollarımdan yere yığıldı.

Tyler daha sonra bana, şimdiye kadar benim hiçbir şeyi böylesine tamamen yok ettiğimi görmediğini söyledi. O gece Tyler dövüş kulübünü bir derece yükseltmek veya tamamen kapatmak gerektiğinin farkına varmıştı.

Ertesi sabah kahvaltı yaparken “Manyak gibi görünüyordun, Çatlak-Çocuk. Nereye gittin öyle?” dedi.

Kendimi bir pislik gibi hissettiğimi ve hiçte rahatlamadığımı söyledim. Alçaktan bile uçmamıştım. Belki de bir tür bir bağımlılık sahibi olmuştum. Dövüşmeye karşı toleransınız olabilir ve belki de benim daha büyük bir şeye ihtiyacım vardı.

İşte o sabah Tyler Kargaşa Projesini icat etti.

Bana gerçekte neyle dövuştüğümü sordu.

Tyler’ın tarihin çözü ve kölesi olmakla ilgili söylediği şeyler var ya, işte aynen öyle hissediyordum. Sahip olamadığım bütün güzellikleri yok etmek istiyordum. Amazon yağmur ormanlarını yakmak istiyordum. Ozonu yutacak kadar çok kloroflorokarbon pompalamak, dev çöp tankerlerinin kapaklarını açmak, karadaki petrol kuyularının boşaltmak istiyordum. Yiyemeyeceğim bütün balıkları öldürmek, hiç bir zaman göremeyeceğim Fransa sahillerini kirletmek istiyordum.

Bütün dünyanın dibe vurmasını istiyordum.

O çocuğu yumruklarken, neslini sürdürmek için cinsel ilişkiye girmeyecek olan bütün tehlike altındaki pandaların ve yaşamaktan vazgeçip, kendini karaya vuran bütün balina ve yunus balıklarının kafasının ortasına birer kurşun sıkmak istiyordum aslında.

Bunu nesillerin tükenmesi olarak almayın. Daha çok küçülme olarak düşünün.

Binlerce yıldır insanoğlu bu gezegenin içine etti, kirletti ve şimdi tarih benden herkesin pislüğünü temizlememi bekliyor. Çorba kutuların temizleyip, yassılaştırmam gerekiyor. Ve kullanılan benzinin her bir damlasının hesabını tutmamı bekliyor.

Ve nükleer atıkların, gömülen petrol tanklarının ve ben doğmadan önceki jenerasyonun boşalttığı araziler dolusu toksik atığın hesabını vermem gerekiyor.

Bay meleğin kafasını kolumun içinde bir bebek veya futbol topu gibi tutup, elimin muştasıyla yüzüne vurdum, dişleri dudaklarından fırlayana kadar vurdum. Sonrada, ayağımın yanına çuval gibi yığılana dek dirseğimle vurdum. Elmacık kemiklerinin üstündeki deri inceliyor, morarana kadar vurdum.

Duman solumak istiyordum.

Kuşlar ve geyikler gereksiz bir lükstür ve bütün balıklar ölmelidir.

Louvre müzesini yakmak istiyordum. Antik Yunan heykellerini çekiçle kırmak, kılıcımı *Mona Lisa*’ya silmek istiyordum. Artık bu benim dünyam.

Bu benim dünyam, benim dünyam ve o antik insanların hepsi öldü.

Tyler işte o sabah kahvaltıda Kargaşa Projesini icat etmişti.

Dünyayı tarihten kurtarmak istiyorduk.

Paper Sokağındaki evde kahvaltıda ediyorduk ve Tyler, kendini unutulmuş bir golf sahasının on beşinci yeşilliğinde turp yetiştirirken veya patates tohumu ekerken hayal et dedi.

Rockefeller Plaza'nın yıkıntılarının çevresinde nemli kanyon ormanlarında geyik avlayacak ve kırk beş derecelik açığa yatmış Uzay Mekiği iskeletinin etrafında istiridyeye arayacaksınız. Gökdelenlerin üstüne dev totem suratları ve gulyabani motifleri çizeceğiz ve geceleri kafeslerin dışında koşturup, bizi izleyen ayılar, büyük kediler ve kurtlardan korunmak için her gece insanoğlundan geriye kalanlar boş hayvanat bahçelerine gidip, kendilerini kafeslere kilitleyecek.

“Geri dönüşüm ve hız limitleri saçmalaktan başka bir bok değil.” dedi Tyler. “Ölüm döşesinde sigarayı bırakmak gibi bir şey.”

“Dünyayı kurtaracak olan Kargaşa Projesidir. Kültürel bir buz çağı. Prematüre bir karanlık çağ. Kargaşa Projesi, Dünyanın kendini iyileştirmesine yetecek kadar uzun bir süre insanlığı uyuşturacak veya vazgeçirecek.”

“Anarşiyi haklı çıkarmak gibi bir şey işte.” dedi Tyler.

Dövüş kulübünün memurlara ve kuryelere yaptığı gibi, Kargaşa Projesi de medeniyeti yok edecek ve böylece bizler de dünyayı daha iyi bir yer haline getireceğiz.

“Mağaza pencerelerinden geyik avladığımızı, çürüyen güzel elbiselerin ve smokinlerin raflarda kokuştüğünü düşün; seni hayatının sonuna kadar idare edecek deri kıyafetler giyeceksin ve Sears kulesini saran bilek kalınlığındaki asmalara tırmanacaksın. Jack ve fasulye sığıcı misali, nemli ormanın sayvanına tırmanacaksın ve hava öyle temiz olacak ki, mısır eken küçük şekiller ve sekiz şerit genişliğinde, Ağustos sıcağı gibi binlerce kilometre uzunluğundaki boşaltılmış süper bir otobanın emniyet şeridinde kurumaya bırakılmış geyik eti şeritleri göreceksin” dedi Tyler.

Tyler'a göre bu Kargaşa Projesinin amacıydı; medeniyetin tamamen ve doğrudan yok edilmesi.

Kargaşa Projesinde bir adım sonra neler olacağını Tyler hariç hiç kimse bilmiyor. İkinci kural, soru sormayacaksınız.

Tyler Saldırı Ekibine “Kurşun satın almayın dedi” dedi. “Böylece o endişeniz de ortadan kalkmış olacak, evet, birini öldürmek zorunda kalmakla ilgili endişeniz.”

Kundaklama. Saldırı. Yıkım ve Yanlış Bilgilendirme.

Soru yok. Soru yok. Mazeret yok. Yalan yok.

Kargaşa Projesinin beşinci kuralı, Tyler'a güvenmek zorunda olmanızdır.

Patronum masama başka bir kağıt parçası daha getiriyor ve dirseğimin hizasına yerleştiriyor. Artık kravat bile takmıyorum. Patronum mavi kravatını taktığına göre, bugün Perşembe olmalı. Patronun odasının kapısı sürekli kapalı ve fotokopi makinesinde dövüş kulübü kurallarını bulduğundan beri günde iki kelimeden fazla hiç konuşmadık ve belki de ben bir tüfekte onun bağırsaklarını dışarı çıkaracağımı ima ettim. Yine ortalıkta şebek gibi geziniyorum işte.

Yada Ulaştırma Bakanlığındaki Uyumluluk konusuyla ilgilenen insanları arayabilirim. Üretime girmeden önce hiçbir çarpışma testinde başarılı olamamış bir ön koltuk destek mekanizması var.

Nereye bakacağınızı bilerseniz, her yerde yanmış cesetler görebilirsiniz.

Günaydın diyorum

“Günaydın” diyor.

Dirseğimin yanında Tyler’ın benden yazıp, çoğaltmamı istediği önemli, şahsıma münhasır gizlilikte başka bir evrak duruyor. Bir hafta önce Tyler Paper Sokağındaki kiralık evin bodrumunu arşınıyordu. Uzunlamasına altmış beş adım, enlemesine kırk adım. Tyler sesli düşünüyordu. Sonra bana “Altı kere yedi kaç eder?” diye sordu.

Kırk iki.

“Peki üç kere kırk iki?”

Yüz yetmiş altı.

Sonra bana elde yazdığı bir not listesi verdi ve daktilo edip, yetmiş iki kopya yapmamı istedi.

Neden o kadar çok?

“Çünkü, eğer askeri tip üç katlı ranzalar koyarsak, bodrumda uyuyabilecek olan adamların sayısı bu” dedi.

Peki heriflerin eşyaları ne olacak diye sordum.

“Listede yazılandan başka bir şey getirmeyecekler ve getirdiklerinin hepsi de yatağın altına sığacak şeyler” dedi

Patronumun fotokopi makinesinde -makinenin sayacı hala yetmiş ikiye ayarlanmış olarak duruyordu- bulduğu listede,

“İstenen malzemeleri getirmeniz eğitime girmenizi garanti etmez ve aşağıda belirtilen malzemelerle birlikte, kişisel defin ücreti için tam olarak beş yüz dolar getirmeyenlerin başvurusu kabul edilmeyecektir” yazıyordu.

Tyler’ın söylediğine göre fakir bir cesedi yakmak en az üç yüz dolar tutuyormuş ve fiyat yükselebiliyormuş. Bu kadar parası olmayan bir ölü otopsi sınıfına giriyormuş.

Eğer ölürse Kargaşa Projesine dert çıkarmaması için bu para her zaman öğrencinin ayakkabısında bulunmalıydı.

Ayrıca başvuru yapanlar şunları da yanında getirmeliydi:

İki siyah tişört.

İki siyah pantolon.

Bir çift siyah bot.

İki çift siyah çorap ve iki çift sade iç çamaşırı.

Bir siyah kalın kaban.

Başvuranın üstündeki giysiler de bu listeye dahildi.

Bir beyaz havlu.

Bir adet yedek yatak çarşafı.

Bir tane beyaz plastik karıştırma kasesi.

Patron hala başımda dikiliyor, orijinal listeyi alıp, teşekkürler diyorum. Patron odasına dönüyor ve ben de bilgisayarda solitaire oynamak üzere işime dönüyorum.

İşten sonra Tyler'a kopyaları veriyorum ve günler geçip gidiyor. İşe gidiyorum.

Eve geliyorum.

İşe gidiyorum.

Eve geliyorum ve ön verandamızda bir herif duruyor. Ön kapımızda dikilen herifin ikinci tişörtü ve pantolonu kahverengi bir kese kağıdına sarılmış ve son üç malzeme, beyaz havlu, askeri çarşaf ve plastik kase verandanın tırabzanında duruyor. Yukarıdaki pencerelerden Tyler'la birlikte herifi kesiyoruz ve Tyler herifi yollamamı söylüyor.

“Çok genç” diyor Tyler.

Verandada duran herif, Tyler'ın Kargaşa Projesini icat ettiği gece yok etmeye çalıştığım bay melek yüz. Siyah gözlerine, askeri tıraşlı sarı saçlarına rağmen tatlı ve sert kaş çatışını, herhangi bir çizik veya yara olmaksızın görebiliyorsunuz. Elbise giydirip, güldürseniz, kadın olur. Bay meleğin ayak uçları ön kapıya karşı duruyor, elleri yanına yapışmış, direk karşıdaki tahta yığınlarına bakıyor, üstünde siyah tişört, siyah pantolon ve siyah botlar var.

“Ondan kurtul” diyor Tyler. “O çok genç.”

Çok genç olmak için ne kadar genç olmak gerekiyor ki diye soruyorum.

“Fark etmez “ diyor Tyler. “Eğer başvuran kişi gençse, ona çok genç olduğunu söyleriz. Şişmansa, çok şişman olduğunu. Yaşlıysa, çok yaşlı olduğunu. Zayıfsa, çok zayıf olduğunu. Beyaz ise, çok beyaz olduğunu. Siyahsa, çok siyah olduğunu.”

Tyler, Budist tapınaklarda eğitim almak isteyenleri böyle milyarlarca yıl geri göndererek test ettikleri söyledi. Başvurana gitmesini söylersiniz, ve üç gün boyunca yiyecek, barınak veya cesaret verilmeksizin kapıda bekleyecek kadar kararlaysa, işte ancak ondan sonra içeri girip eğitim almaya hak kazanır.

Ben de gidip bay meleğe çok genç olduğunu söyledim ama öğle yemeği vaktinde o hala oradaydı. Öğle yemeğinden sonra dışarı çıkıp, bay meleği süpürge sapıyla dövüyorum ve eşyalarının bulunduğu kese kağıdına tekme atıp, caddeye yolluyorum. Beyzbol sopasıyla topa vurur gibi süpürge sapını çocuğun kulağının üstüne geçiriyorum ve Tyler yukarıdan bizi izliyor. Çocuk hala dimdik duruyor, sonra da eşyalarını alıp oluğun içine atıyorum ve bağıriyorum.

Git buradan diye bağıriyorum. Duymadın mı? Çok gençsin. Asla başaramayacaksın diye bağıriyorum. Birkaç sene sonra gelip, tekrar başvur. Şimdi git. Verandamdan çık.

Ertesi gün herif hala orda, Tyler dışarı çıkıp “Üzgünüm” diyor. Kendisine eğitimden söz ettiğini, ama onun çok genç olduğunu ve lütfen burayı terk etmesini söylüyor.

İyi polis. Kötü polis.

Zavallı herife tekrar bağıriyorum. Altı saat sonra Tyler tekrar dışarı çıkıp üzgün olduğunu ama bu işin olmayacağını söylüyor. Herifin gitmesi gerektiğini söylüyor. Eğer gitmezse polisi arayacağını söylüyor.

Ve herif gitmiyor.

Giysileri hala olukta duruyor. Rüzgar parçalanmış kese kağıdını savurup götürüyor.

Ve herif gitmiyor.

Üçüncü gün kapıda başka biri daha var. Bay melek hala orada ve Tyler bay meleğe “İçeri gel. Eşyalarını topla sokaktan ve içeri gir” diyor.

Yeni herife dönüp, üzgün olduğunu çünkü bir hata yapılmış olduğunu söylüyor. Burada eğitim alamayacak kadar yaşlı olduğunu ve buradan gitmesini nazikçe söylüyor.

Her gün işe gidiyorum. Eve geliyorum ve her gün verandada bekleyen bir iki kişi oluyor. Bu yeni herifler göz temasından kaçınıyorlar. Kapıyı kapatıp, herifleri verandada bırakıyorum. Bu her gün oluyor ve bazen başvuranlar gidiyorlar ama çoğunlukla üçüncü güne kadar inat ediyorlar ve Tyler’la birlikte aldığımız ve bodruma kurduğumuz yetmiş iki ranzanın çoğu dolana kadar bekliyorlar.

Bir gün Tyler bana beş yüz dolar nakit verdi ve her zaman ayakkabımın içinde saklamamı söyledi. Bu benim gömülme param. Bu da eski Budist manastır geleneklerinden biri.

İşten eve geliyorum ve ev Tyler’ın kabul ettiği yabancılarla dolu. Hepsi çalışıyorlar. Birinci katın tamamı mutfak ve sabun fabrikasına çevrilmiş. Banyo hiç boşalmıyor. Ekipler bir iki günlüğüne ortadan kaybolup, ince, sulu yağla dolu kırmızı plastik torbalarla geri geliyorlar.

Bir gece Tyler saklandığım odama gelip “Onları rahatsız etme. Hepsi ne yapacaklarını biliyorlar. Bu Kargaşa Projesinin bir parçası. Hiç biri planın tamamından haberdar değil ama her biri yapması gereken basit işi mükemmel şekilde yerine getirmek için eğitildi” dedi.

Kargaşa Projesinde Tyler’a güvenmek zorundasın.

Ve sonra gitti.

Kargaşa Projesi ekiplerinde herifler bütün gün yağ kaynatıyorlar. Uyumuyorum. Bütün gece diğer ekiplerin kül suyu karıştırdıklarını, kalıplara böldüklerini, kalıpları çörek kağıtlarında pişirdiklerini, sonra da her bir sabun kalıbını kağıda sarıp, Paper Sokağı Sabun Şirketi etiketi yapıştırdıklarını duyuyorum. Benim dışımda herkes ne yaptığını biliyor ve Tyler artık eve hiç gelmiyor.

Duvarlara sarılıyorum, çünkü eğitilmiş maymunların enerjisine sahip bu sessiz adamların, saat gibi düzenli bir şekilde takımlar halinde yemek pişirmeleri, çalışmaları ve uyumaları arasında ben kendimi kapana kısılmış bir fare gibi hissediyorum. Kolu çek. Düğmeye bas. Uzay maymunlarından oluşan bir ekip bütün gün yemek pişiriyorlardı ve diğer uzay maymunları bütün gün yanlarında getirdikleri plastik kaptan yemek yiyorlardı.

Bir sabah işe gitmek için evden çıktım ve verandada siyah ayakkabıları, tişörtü ve pantolonuyla Koca Bob duruyordu. Ona son zamanlarda Tyler’ı gördün mü diye sordum. Onu buraya Tyler mı göndermişti?

Topukları bitişik, sırtı dimdik durarak “Kargaşa Projesinin ilk kuralı” dedi Bob “Kargaşa Projesi hakkında soru sormamaktır.”

Öyleyse Tyler’ın sana vermiş olduğu beyinsiz küçük şeref nedir diye sordum. İş bütün gün pirinç kaynatmak olan herifler var, veya yemek kaplarını yıkamak yada çöpleri atmak. Bütün bir gün. Günde on altı saat sabun paketlersen, aydınlanacağımı mı vaat etti Tyler sana?

Koca Bob tek kelime etmiyordu.

İşe gidiyorum. Eve geliyorum ve Koca Bob hala verandada duruyor. Bütün gece ve ertesi sabah uyumuyorum ve dışarı çıkınca Koca Bob'u bahçeyi çapalarken buluyorum.

İşe gitmeden önce Koca Bob'a onu içeri kimin aldığını soruyorum. Ona bu görevi kim vermişti? Tyler'ı görmüş müydü? Tyler dün gece burada mıydı?

Koca Bob "Kargaşa Projesinin ilk kuralı, Kargaşa Projesi hakkında---" derken sözünü kesip evet diyorum . Evet, evet, evet, evet, evet.

Ve ben isteyken uzay maymunları evin etrafındaki çamurlu araziye kazıp, asit oranını düşürmek için Epsom tuzu döküyorlar. Mezbahalardan getirdikleri öküz tezекlerini belliyorlar ve berber dükkanlarından aldıkları torbalar dolusu saç tokasıyla köstebekleri ve fareleri savuşturup, topraktaki proteini arttırıyorlar.

Gecenin bir köründe uzay maymunları ellerinde kanlı etlerle mezbahalardan geliyorlar. Kanlı etlerle toprağa demir, kemiklerle fosfor veriyorlar.

Uzay maymunları kaleydoskopvari bir motifte fesleğen, kekik, havuç, fındık, okaliptüs, portakal ve nane yetiştiriyorlar. Bahçe, yeşilin tüm tonlarının içinde bulunduğu yuvarlak vitraydan süs penceresi gibi görünüyor. Ve diğer ekipler geceleri çıkıp, ellerindeki mumlarla sümüklüböcekleri ve salyangozları öldürüyorlar. Başka bir uzay maymunu ekibi, doğal boya üretmek için sadece en mükemmel yaprakları ve ardıç yemişlerini topluyor. Karakafes topluyorlar çünkü doğal bir dezenfektandır. Menekşe yaprakları baş ağrısına iyi gelir, inceotu sabuna katıldığında yeni kesilmiş çimen kokusu verir.

Yarı şeffaf sardunya ve esmer şekerli veya parfümlü sabun yapmak için mutfakta 80-derecelik votka şişeleri duruyor. Bir şişe votka çalıyorum ve kişisel gömülme paramı sigaralara yatırıyorum. Bu arada Marla peydahlanıyor. Bitkiler hakkında konuşuyoruz. Bahçenin kaleydoskopik motiflerinin arasına tırmıkla açılmış çakıllı patikalarda yürüyüp içki ve sigara içiyoruz. Onun göğüsleri hakkında konuşuyoruz. Tyler Durden hariç herşey hakkında konuşuyoruz.

Ve bir gün gazetede siyah giyinmiş bir takım adamların, daha zengin bir semte girerek lüks bir galerideki arabaların tamponlarına beyzbol sopalarıyla vurduklarını, hava yastıklarını patlatıp, tozu dumana katarken, alarmların bağırmasına neden oldukları yazıyor.

Paper Sokağı Sabun Şirketindeki diğer ekipler güllerin, anemonların ve lavantaların taç yapraklarını toplayıp, saf donyağı ile birlikte paketliyorlar, böylece donyağı çiçeklerin kokusunu emecek ve çiçek kokulu sabun üretmiş olacaklar.

Marla bana bitkilerden söz ediyor.

Gül doğal doku sıkıştırıcıdır diyor.

Bazı bitkilere ölü insanların isimleri verilmiş: İris, Basil (reyhan), Rue (sedefotu), Rosemary (biberiye) ve Verbena (mineçiçeği). Bazılarının ismi Shakespeare'in masallarındaki gibiydi, çayır tatlısı ve çuha çiçeği, azak yeri ve hint sümbülü, tatlı vanilya kokulu geyik dili. Başka bir doğal sıkıştırıcı olan fındık.

Vahşi Latin irisi, menekşe kökü.

Tyler'ın o gece eve gelmeyeceğine emin olana kadar Marla'yla her gece bahçede yürüyorduk. Marla'nın burnuma soktuğu bir melisa, sedefotu veya nane parçalarını toplamak için her zaman arkamızda bir uzay maymunu bulunuyordu. Veya atılmış sigara izmaritlerini toplamak için. Uzay maymunu bizim orada

bulunuşumuzun izlerini tamamen yok etmek için ardındaki çakış taşlı patikayı tırmıkla temizliyordu.

Ve bir gece şehirdeki bir parkta başka bir grup adam her ağacın etrafına ve ağaçların arasına benzin döküp, mükemmel bir küçük orman yangını çıkarmıştı. Etraftaki evlerin pencereleri alevler yüzünden erimiş ve park halindeki arabalar osurup, eriyen lastiklerin üstüne çökmüşlerdi, bunların hepsi gazetede yazıyordu.

Tyler'ın Paper Sokağındaki kiralık evi, içeride terleyen ve soluyan birçok insan yüzünden nemliydi ve canlıydı. İçeride o kadar insan koşuştururken, ev de hareket ediyordu.

Tyler'ın gelmediği bir başka gece, birileri bankamatikleri ve telefon kulübelerini matkapla delerek, deliklere yağ tertibatı kurup, deliklere dingil yağı ve vanilya pudingi pompalamıştı.

Tyler eve hiç gelmiyordu ama bir ay sonra bir kaç uzay maymununun elinin üstünde Tyler'ın öpücüğünün yanık izini gördüm. Sonra o uzay maymunları da gitti ve onların yerini almak için verandada bekleyen yeni herifler peydahlandı.

Ve her gün ekipler gelip, sonra da farklı arabalarla gidiyorlardı. Aynı arabayı asla iki kere gördüğüm olmadı. Bir gece Marla'nın verandada bir uzay maymununa "Tyler'ı görmeye geldim. Tyler Durden. Burada yaşıyor. Ben onun arkadaşayım." dediğini duydum.

Uzay maymunu "Üzgünüm ama siz çok...," dedikten sonra duraklıyor ve "burada eğitim alamayacak kadar gençsiniz" diye devam ediyor.

Marla "Git de kendini becer" diyor.

"Ayrıca" diyor uzay maymunu " istenilen malzemeleri de getirmemişsiniz: iki siyah tişört, iki siyah pantolon----"

Marla "Tyler!" diye bağıyor.

"Bir çift siyah bot"

"Tyler!"

"İki çift siyah çorap ve iki sade iç çamaşırı"

"Tyler!"

Ve ön kapının çarpılarak kapatıldığını duyuyorum. Marla üç günlük süreyi doldürmüyor.

İşten dönünce çoğunlukla fıstık ezmeli sandviç yapıyorum.

Eve geldiğimde, bir uzay maymunu, oturdukları birinci katın tamamını kaplayan görevli uzay maymunlarına elindeki kağıdı okuyor. "Siz güzel ve nadide bir kar tane değilsiniz. Sizin de diğerleri gibi erimekte olan organik bir yapınız var. Ve hepimiz aynı çürümüş yığının parçalarıyız."

Aynı uzay maymunu devam ediyor, "Kültürümüz hepimizi tekdüzeleştirmiştir. Artık hiç kimse gerçekten beyaz, siyah veya zengin değil. Hepimiz aynı şeyi istiyoruz. Ama tek başımıza kaldığımızda hiç bir bok değiliz."

Sandviçimi yapmak için içeri girince okuyucu susuyor ve diğer uzay maymunları da sessizce bekliyorlar. Rahatsız olmayın diyorum. Ben onu zaten okumuştum. Hatta ben daktilo ettim.

Belki patronum bile okumuş olabilir.

Hepimiz bir boka yaramaz pislikleriz diyorum. Devam edin. Küçük oyununuzu oynayın. Beni takmayın.

Sandviçimi hazırlayıp, bir şişe daha votka alırken ve merdivenlerden çıkarken uzay maymunları sessizlik içinde bekliyorlar. Arkamdan “Siz güzel ve nadide bir kar tanesi değilsiniz” dendiğini duyuyorum.

Ben Joe’nun Kırık Kalbiyim çünkü Tyler beni bir kenara fırlattı. Çünkü babam beni bir kenara fırlattı. Ah evet bu listeye bir sürü isim ekleyebilirim. Bazı geceler iş dönüşü, bir bar bodrumunda veya garajda toplanmış olan diğer dövüş kulüplerine gidip, Tyler Durden’ı hiç gören var mı diye soruyorum.

Her yeni dövüş kulübünde, daha önce hiç görmediğim bir herif, bodrumu çevreleyen karanlığın içindeki tek ışığı altında dikilip Tyler’ın sözlerini okuyor oluyor.

Dövüş kulübünün ilk kuralı, dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır.

Dövüşler başladığında, kulübün liderini kenara çekip, Tyler’ı gördün mü diye soruyorum. Tyler’la birlikte yaşıyorduk ama uzun süredir eve gelmiyor diyor.

Herifin gözleri kocaman açılıyor ve Tyler Durden’in kim olduğunu gerçekten biliyor musun diye soruyor.

Bu yeni dövüş kulüplerinin bir çoğunda başıma geliyor. Evet diyorum, en yakın arkadaşım. Sonra herkes birden elimi sıkmak istiyor.

Bu yeni herifler yanağımdaki göt deliğine, yüzümdeki siyah deriye, ve kenarlarındaki sarı yeşil renge bakıp, bana efendim diyorlar. Hayır efendim. Tam olarak değil efendim. Tanıdıkları hiç kimse Tyler Durden’la tanışmamış. Arkadaşlarının arkadaşları Tyler Durden’la tanışmışlar ve bu yeni dövüş kulübünü kurmuşlar.

Sonra bana göz kırpyorlar.

Tanıdıkları hiç kimse şimdiye kadar Tyler Durden’ı görmemiş.

Efendim.

Herkes Tyler Durden’ın bir ordu kurmakta olduğunu doğru olup olmadığını soruyor. Evet aynen böyle söylüyorlar. Tyler Durden geceleri sadece bir saat mi uyuyor? Rivayetlere göre Tyler bütün ülkede yeni dövüş kulüpleri açmak için yola çıkmış. Bin sonraki adımı ne olacak, herkes bilmek istiyor.

Kargaşa Projesinin toplantıları daha büyük bir bodrum katına taşındı çünkü dövüş kulübünden mezun olan heriflerin sayısı arttıkça, Kundaklama, Saldırı, Yıkım ve Yanlış Bilgilendirme Ekipleri de büyüyor. Her ekibin bir lideri var ve bu liderler bile Tyler’ın nerede olduğunu bilmiyor. Tyler her hafta onlara telefon ediyormuş.

Kargaşa Projesindeki herkes bir sonraki adımın ne olacağını bilmek istiyor.

Nereye gidiyoruz?

Beklediğimiz şey ne?

Paper Sokağındaki bahçede geceleri Marla’yla yalınayak yürüyoruz, her adımda burnumuza değişik kokular geliyor, adaçayı, limon çiçeği ve sardunya. Siyah tişörtler ve siyah pantolonlar ellerinde mumlarla etrafımızda doluyorlar ve sümüklüböcek ve salyangozları öldürmek için bitkilerin yapraklarını kaldırıyorlar. Marla burada neler oluyor böyle diye soruyor.

Çamur tepeliklerinin içinden fırlayan bir saç öbeği görüyorum. Saç ve bok. Kemik ve kan. Bitkiler, uzay maymunlarının budama hızından daha çabuk büyüyor.

Marla “Ne yapacaksınız?” diye soruyor.

Dilimin ucunda.

Çamurun içinde altın gibi parlayan bir şey görüyorum ve bakmak için dizlerimin üstüne çömeliyorum. Daha sonra ne mi olacak, bilmiyorum diyorum Marla'ya.

Sanırım ikimiz de bir kenara atıldık.

Gözümün ucuyla siyahlı uzay maymunlarının mumlarının üzerine eğilerek ortalıkta gezinmelerini takip ediyorum. Çamurun içindeki küçük altın parıltısı, altın dolgu yapılmış bir azıdişi. Hemen yanında cıvayla karışık gümüş kaplı iki tane daha azı dişi var. Bu bir çene kemiği.

Hayır, ne olacağını söyleyemem. Bir, iki, üç azıdişini, saçı, boku, kemiği ve kanı Marla'nın göremeyeceği şekilde toprağın altına sokuşturuyorum.

18

Cuma gecesi ofisteki masamın başında uyuyakalmışım.

Uyandığında yüzüm ve kollarımın masanın üstünde kavuşmuş, telefonlar çalıyor ve herkes gitmiş. Rüyamda bir telefon çalıyordu ama gerçekte çalan telefon mu rüyama girdi, yoksa rüyam mı gerçeğe kaymıştı karar veremiyorum.

Telefona cevap veriyorum, Uyum ve Yükümlülük.

Bu benim çalıştığım departman. Uyum ve Yükümlülük.

Güneş batıyor, Wyoming ve Japonya büyüklüğündeki yüklü fırtına bulutları bize doğru geliyor. İş yerimde pencere var sanmayın. Binanın tüm dış cephesi baştan aşağıya camdan yapılmış. Çalıştığım yerdeki her şey tepeden tırnağa cam. Her yerde dikey güneşlikler var. Her yerde düşük havlı endüstriyel gri halılar ve bilgisayarların networke bağlandığı yerlerde küçük mezar taşları var. Ofisin her yeri kontrplak döşemeli çitlerle kutulanmış, kübik bir labirent gibi.

Bir yerlerde elektrik süpürgesi homurdanıyor.

Patronum tatile çıktı. Bana bir e-mail atıp, ortadan kayboldu. İki hafta içinde resmi bir görüşme için hazırlanmam gerekiyormuş. Bir konferans odası ayarlamam, bütün ördekleri sırayla oturtmam, özgeçmişimi güncellemem filan gerekiyormuş. Bana karşı bir dava hazırlıyorlar.

Ben Joe'nun Tamamen Kaybolan Sürpriz Duygusuyum.

Son zamanlarda çok zavallı davranmıştım.

Telefonu açıyorum ve Tyler "Dışarı çık, park yerinde seni bekleyen herifler var" diyor.

Kim onlar diye soruyorum.

"Hepsi seni bekliyor" diyor Tyler.

Ellerimin gaz koktuğunu fark ediyorum.

Tyler devam ediyor "Yola çık. Arabaları var dışarıda. Bir Cadillac."

Hala uyukluyorum.

Burada emin olamadığım şey Tyler mı benim rüyamda, yoksa ben mi Tyler'ın rüyasıyım?

Ellerimdeki gazı kokluyorum. Etrafta kimsecikler yok. Kalkıp park yerine gidiyorum.

Dövüş kulübündeki araba tamircisi herif kaldırımın kenarına birisinin siyah Corniche'ini park etmiş ve benim tek yapabildiğim beni bir yerlere götürmeye hazır

olan bu siyah ve altın rengindeki dev sigara kutusuna bakmak. Arabadan inen tamirci endişe etmememi, plakayı havaalanının uzun dönem park yerindeki başka bir arabanın plakasıyla değiş tokuş ettiğini söylüyor.

Dövüş kulübündeki usta başımız herhangi bir şeyi kolayca çalıştırabileceğini söylüyor. Direksiyon paneline iki kablo sarıdır. Kabloların ucunu birbirine değdirirsen, marş devresi tamamlanır ve gezinti yapmak için çalıntı araba hazır olur.

Ya böyle yaparsın, ya da satıcının bilgisayarına girerek anahtar kodunu kırarsın.

Siyah tişörtlü ve siyah pantolonlu üç uzay maymunu arka koltukta oturuyor. Görmedim. Duymadım. Konuşmadım.

Ee Tyler nerede diyorum.

Dövüş kulübündeki usta başı Cadillac'ın kapısını arabanın şoförümüş gibi açık tutuyor. Ustanın uzun boyu, kemikleri ve omuzları insana telefon direklerini hatırlatıyor.

Tyler'ı görecek miyiz diye soruyorum.

Ön koltukta beni bekleyen bir yaşgünü pastası var, üstüne mumlar dizilmiş. Arabaya biniyorum ve yola çıkıyoruz.

Dövüş kulübünden bir hafta sonra bile hız limitlerine uymak gibi sorunuz olmaz. Belki iki gün boyunca kabız olup, iç kanama geçirirsiniz ama çok ta kıyak hissedersiniz kendinizi. Diğer arabalar sizin etrafınızda döner. Arabalar peşinize takılır. Diğer şoförler sizi orta parmak gösterip, hareket çekerler. Radyoyu bile açmazsınız. Belki her nefes aldığınızda kaburgalarınızda ince bir batma sızısı olur. Arkanızdaki arabalar uzunlarını yakıp söndürürler. Güneş turuncu ve altın sarısı renklerde batar.

Usta arabayı kullanıyor, yaşgünü pastası aramızda duruyor.

Dövüş kulübünde bu usta gibi herifleri görmek her zaman boktan ve korkutucu bir durumdur. Kemik torbası herifler asla gevşemezler. Pelte olana kadar dövüşürler. Sarı cilaya batırılmış iskelet görünümlü ve dövmeli beyaz herifler, kurutulmuş et görünümlü siyah herifler, İsimsiz Narkotiklerde hayal edeceğiniz şekilde genellikle birbirlerini tutarlar. Asla dur demezler. Sırf enerjiden oluşmuş gibidirler ve öyle hızlı titrerler ki silüetleri bulanıktır. Tek seçenekleri nasıl öleceklerini seçmekmiş ve bir dövüşte ölmek istiyorlarmış gibi davranırlar.

Bu herifler birbirleriyle dövüşmek zorundadır.

Onları başka kimse dövüşe davet etmez. Onlar da kendileri gibi kemik ve enerjiden oluşan sıskalar dışındakileri dövüşe davet edemezler.

Usta gibi herifler birbirlerini seçince izleyenler çığırkanlık bile yapmaz.

Tek duyulan, dövüşçülerin dişlerinin arasından alıp verdikleri nefes ve birbirlerini yakalayabilmek için çarpan ellerinin sesidir, yumruklar ince ve içi boş kaburgalara çekiç gibi indiğinde çıkan ıslık ve vurma sesidir. Heriflerin derisinin altında zıplayan tendonları, kasları ve damarları görebilirsiniz. Tek ışığın altında heriflerin derisi terden parlar, gerilmiştir ve ıslaktır.

On, on beş dakika uçup gider. Terlerler ve bu heriflerin teri kızarmış tavuk gibi kokar.

Dövüş kulübünün yirmi dakikası geçip gider. En sonunda da heriflerden biri düşer.

Bu dövüşten sonra, iki ilaç temin eden herif birbirini seçer ve dövüş gecenin sonuna kadar sürer, ikisi de o kadar sert dövüşmekten bitkindir ve sırtıyordur.

Dövüş kulübünden beri şu tamirci herif Paper Sokağındaki evde takılıyordu. Yazdığı şarkıyı dinlememi istiyordu. Yaptığı kuş kafesini görmemi istiyordu. Herif bana bir kızın resmini gösterip, evlenilecek kadar güzel olup olmadığını bile sordu.

Corniche'in ön koltuğunda otururken herif bu defa da "Senin için yaptığım pastayı gördün mü? Kendi ellerimle yaptım" dedi.

Bugün benim yaşgünüm değil.

"Cıvataların yağı azdı" diyor usta "ben de yağı ve hava filtresini değiştirdim. Subap tevizisini ve zamanlamayı kontrol ettim. Bu gece yağmur yağacakmış, o yüzden hidrolik akuplemanları da değiştirdim.

Tyler'ın planı nedir diye soruyorum.

Usta küllüğü açıp, çakmağa basıyor. "Bu bir test mi? Bizi testten mi geçiriyorsun?" diyor.

Tyler nerede?

"Dövüş kulübünün ilk kuralı, dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır" diyor usta başı. "Ve Kargaşa Projesinin son kuralı soru sormamaktır."

Peki bana anlatacak bir şeyin var mı?

"Anlaman gereken şey şu, baban senin için bir Tanrı modeliydi." diyor.

İşim ve ofisim arkamızda küçülüyor, küçülüyor, küçülüyor ve kayboluyor.

Ellerimdeki gazı kokluyorum.

Usta "Eğer bir erkeksen ve Hristiyansan ve Amerika'da yaşıyorsan, baban Tanrı'nın bir modelidir. Ve eğer babanı hiç tanımadıysan, eğer baban öldüyse veya hiç eve uğramadıysa, Tanrı ile ilgili neye inanabilirsin ki?" diyor.

Bunların hepsi Tyler Durden doktrini. Ben uyurken kağıt parçalarına karalanmış ve işe gidince daktilo edip, çoğaltmam için bana verilmiş şeyler. Hepsini okudum. Hatta patronum bile hepsini okumuş olabilir.

Usta "Yapacağın şey şu olur, bütün hayatını bir baba ve Tanrı aramakla geçirirsin" diye devam ediyor.

"Göz önüne alman gereken şey, Tanrı'nın senden hoşlanmaması olasılığıdır. Olabilir, Tanrı bizden nefret ediyor. Ama bu başımıza gelebilecek en kötü şey değil." diyor.

Tyler'a göre kötülükle Tanrı'nın ilgisini çekmek her zaman hiç ilgi çekememekten daha iyiydi. Belki de Tanrının nefreti, umursamamasından daha iyiydi.

Ya Tanrının en kötü düşmanı olmak yada hiç bir bok olamamak durumunda kalsaydınız, hangisini seçerdiniz?

Tyler Durden'a göre biz Tanrının vasat çocuklarıyız, çünkü tarihte ne özel bir yerimiz var, ne de bize özel bir ilgi gösterilmiş.

Tanrının dikkatini çekemediğimiz sürece, ne lanetlenmek ne de kurtulmak için ümit edebiliriz.

Hangisi daha beter, cehennem mi, hiçlik mi?

Sadece yakalanıp cezalandırıldığımız zaman kurtulabiliriz.

"Louvre müzesini yak" diyor usta, "kıcıını *Mona Lisa*'ya sil. Böylelikle en azından Tanrı ismimizi öğrenmiş olur."

Alçaldıkça düşersin, yükseldikçe uçarsın. Ne kadar uzağa kaçarsan, Tanrı o kadar çok geri gelmeni ister.

“Mirasyedi oğul evi hiç terk etmeseydi” diyor usta, “semirmiş dana yavrusu hala hayatta olurdu.”

Kumsaldaki kum taneleri ve gökyüzündeki yıldızlarla numaralanmak yeterli değil.

Usta başı siyah Corniche’i eski kestirme otobana sokuyor. Otobanda sadece bir gidiş, bir de geliş şeridi var ve şimdiden bir kamyon konvoyu arkamıza takılıyor, hepsi de yasal olan hız limitinde gidiyorlar. Corniche’in içine arkadaki farların ışığı doluyor ve ön cama görüntümüz yansıyor, konuşuyoruz. Hız limitinde gidiyoruz. Kanunun izin verdiği kadar hızlı.

Kanun kanundur derdi Tyler. Çok hızlı araba kullanmak, yangın çıkarmakla aynıdır, o da bomba yerleştirmekle aynıdır, o da birine ateş etmekle aynıdır.

Suçlu suçludur.

“Geçen hafta dört yeni dövüş kulübünü doldurabilirdik.” diyor usta. “Eğer bir bar bulabilirsek, belki yeni dövüş kulübünü Koca Bob devralabilir. “

Yani gelecek hafta Koca Bob’la kuralları okuyacaklar ve Koca Bob’a kendi dövüş kulübünü verecekler.

Artık bir lider dövüş kulübü açtığında herkes bodrumun merkezindeki ışığın etrafında durup beklerken, lider karanlıkta kalabalığın etrafında dolanıp duracakmış.

Bu yeni kuralları kim koydu diyorum, Tyler mı?

Usta gülümseyip “Kuralları kimin koyduğunu biliyorsun” diyor.

Yeni kurala göre hiç kimse dövüş kulübünün merkezinde olmayacak diyor. Dövüşen iki kişi dışında kimse dövüş kulübünün merkezi olmayacak. Liderin sesi karanlıkta kalabalığın etrafında yavaşça dolanırken çınlayacak. Kalabalıktaki herifler, odanın boş merkezinin karşısında duran heriflere bakacakmış.

Bu kural bütün dövüş kulüplerinde geçerli olacakmış.

Yeni bir dövüş kulübüne ev sahipliği yapmak için bir bar veya garaj bulmak zor değil; orijinal dövüş kulübünün toplandığı ilk barda, hala bir aylık kirayı bir gecede dövüş kulübünden çıkarabiliyorlar.

Ustaya göre diğer bazı dövüş kulüplerinin kuralı bedava olmasıymış. İçeri girmek için asla para alınmıyormuş. Usta penceresinden sarkıp, yan şeritten ters yöne akan trafiğe doğru bağıyor ve gecenin esintisi arabanın yanına boşalıyor: “Sizi istiyoruz, paranı değil:”

Usta pencereden bağırmaya devam ediyor “Dövüş kulübünde olduğunuz sürece, bankadaki paranızın miktarı önemli değildir. İşinizle değerlendirilmezsiniz. Siz aileniz değilsiniz, kendinize olduğunuzu söylediğiniz kişi de değilsiniz.”

Usta rüzgara karşı haykırıyordu, “Siz isminiz değilsiniz.”

Arkada oturan uzay maymunlarından bir tanesi söze devam ediyor: “Siz problemleriniz değilsiniz.”

Usta camdan haykırıyor, “Siz problemleriniz değilsiniz.”

Bir uzay maymunu bağıyor, “Yaşınızın bir önemi yok.”

Usta haykırıyor, “Yaşınızın bir önemi yok.”

Ve usta direksiyonu karşı şeride kırıyor, arabanın içi karşıdan gelen farların ışığıyla aydınlanıyor, çizgi filmlerdeki kadar kıyak görünüyoruz. Bir araba, sonra bir

tane daha direk üstümüze doğru gelirken kornasına asılıyor ve usta her defasında direksiyonu kırıp sıyırttırıyor.

Farlar büyüyerek üstümüze geliyor, kornalar bağılıyor ve usta göz kamaştırıcı ışık ve gürültünün içine sürüyor arabayı ve bağılıyor, “Siz umutlarınız değilsiniz.”

Kimse bu bağırtıları sallamıyor.

Bu defa karşıdan gelen bir araba tam zamanında direksiyonu kırıp, bizi kurtarıyor.

Sonra başka bir araba geliyor üstümüze. Farlar göz kırpmıyor, uzun, kısa, uzun, kısa. Korna böğürüyor ve usta başı bağılıyor “Kurtulamayacaksınız.”

Başka bir araba ve usta bağılıyor “Hepimiz bir gün öleceğiz.”

Bu sefer karşıdan gelen araba direksiyonu kırıyor ama usta onun kırdığı yöne kırıyor direksiyonu. Karşıdan gelen araba iyice kaçıyor ama arabaya sürtünüyoruz ve kıvılcım çıkıyor.

O anda eriyip, şişiyor insan. O an için her şey önemini yitiriyor. Yıldızlara bak ve bittin. Bagajının önemi yok. Hiç bir şeyin önemi yok. Ağzının kötü kokmasının da. Pencerelerden dışarı da ki karanlık görünüyor ve etrafında kornalar çığlık atıyor. Farlar suratında uzun, kısa, uzun flaşlar patlatıyor ve bir daha işe gitmek zorunda olmayacağını düşünüyorsun.

Bir daha saçlarını kestirmek zorunda kalmayacaksın.

“Haydi” diyor usta.

Karşıdan gelen araba direksiyonunu kırıyor ve usta da onun üstünde doğru kırıyor.

“Ölmeden önce ne yapmış olmayı dilerdin?”

Karşıdan gelen arabanın kornası aralıksız bağılıyor, usta öyle sakın ki gözünü yoldan çevirip bana bakıyor ve “Çarpışmaya on saniye” diyor.

“Dokuz.

“Sekiz dakika.

“Yedi.

“Altı dakika.

İşim diyorum. İşimden istifa etmiş olmak isterdim.

Karşıdan gelen araba direksiyonunu kırarken kornası susmuyor ama usta ona çarpmak için direksiyonunu kırmıyor.

Üstümüze doğru bir sürü ışık geliyor. Usta arkadaki uzay maymunlarına dönüp, “Hey uzay maymunları, oyunun nasıl oynandığını gördünüz mü? Şimdi itiraflara başlayın yoksa hepimiz ölürüz.” diyor.

Sağımızdan bir araba geçiyor ve tamponunda “Sarhoşken Daha İyi Kullanırım” yazıyor. Gazetede, bir sabah binlerce arabaya bu tür çıkartmaların yapııştırıldığı yazıyordu. Diğer çıkartmalarda “Benimkini Ye” türü şeyler yazıyordu.

“Sarhoş Şoförler Annelere Karşı.”

“Bütün Hayvanları Geri Dönüştürün”

Gazeteyi okurken bu teklifi Yanlış Bilgilendirme Ekibinin çektiğini biliyordum. Yada Yıkım Ekibinin.

Yanımda oturan temiz ve ayık usta başının bana, evet, şu Sarhoş araba çıkartmaları Kargaşa Projesinin işi diyor.

Arkadaki üç uzay maymunu sessizce oturuyorlar.

Yıkım Ekibi, alevler içindeki uçakları saatte bin kilometre hızla kayalara düşerken, oksijen maskesi için birbirleriyle dövüşen insanların resmedildiği havayolu cep kartları hazırlıyordu.

Bankamatikleri çıldırtıp, sağanak gibi onluk ve yirmi dolarlık kusturacak bir bilgisayar virüsü üretmek için Yıkım Ekibiyle, Yanlış Bilgilendirme Ekibi birbirleriyle yarışlıyordu.

Küllükteki çakmak fırlıyor ve usta yağşünü pastasındaki mumları yakmamı söylüyor.

Mumları yakıyorum, pasta küçük ateş haresi altında parlıyor.

“Ölmeden önce son dileğiniz ne olurdu?” diyor usta ve karşıdan gelen kamyonun şeridine geçiyor. Kamyon havalı kornasına asılıyor, arka arkaya uzunca bağırıyor kornayı ve kamyonun farları, güneşin doğuşu gibi gittikçe parlamaya başlıyor ve üstümüze geliyor ve ustanın gülümseyişini aydınlatıyor.

“Çabuk bir dilek tutun” diyor aynadan arkadaki uzay maymunlarına. “Hiçliğe beş saniye kaldı.”

“Bir” diyor

“İki.”

Önümüzde görebildiğimiz tek şey, kükreyen kamyonun kör edici parlaklığıydı.

“Üç.”

“Ata binmek.”, arkadan bir ses geliyor.

“Ev yapmak”, bir ses daha.

“Dövme yaptırmak.”

Usta “Bana inanın ve sonsuza kadar ölün” diyor.

Çok geç, kamyon direksiyonunu kırıyor, usta da kırıyor ama Corniche’in arkası, kamyonun ön tamponunun bir ucuna takılıp boydan boya kalkıyor.

Bunu o anda fark edemiyorum tabi, o anda tek bildiğim şey ışıklar, kamyonun karanlığa göz kırpan farları ve önce yolcu kapısına, sonra pastanın üstüne ve son olarak ta direksiyon başındaki ustanın üstüne uçmuş olmam.

Arabayı düz tutabilmek için usta direksiyona sıkıca yapışmış ve pastadaki mumlar sönüyor. Bir mükemmel saniye için sıcak, siyah deri kaplı arabanın içindeki ışıklar kayboluyor ve bağırışlarımız, kamyonun yavaşça homurdayan havalı kornasıyla aynı derin tona dönüşüyor, ve kontrolümüz kayboluyor, seçeneğimiz yok, yönümüz yok, kaçışımız yok ve hepimiz ölüyoruz.

Şu anda tek isteğim ölmüş olmak. Tyler’la kıyaslandığında ben bir hiçim.

Aptalım ve sürekli bir şeye ihtiyaç duyuyorum, istiyorum.

Benim minik hayatım. Küçük boktan işim. İsveç malı mobilyalarım. Hayır, bunu şimdiye kadar hiç kimseye söylemedim ama Tyler’la tanışmadan önce bir köpek alıp, adını da “Çevre” koymayı planlıyordum.

İşte hayatınız bu kadar boktan olabilir.

Öldürün beni.

Direksiyonu kavrayıp, arabayı tekrar trafiğe sokuyorum.

Şimdi.

Ruhunuzu teslim etmeye hazır olun.

Şimdi.

Ben geberip gitmeye çabalarken, usta direksiyonu aksi yöne, hendeğe kırıyor.

Şimdi. Ölümün büyüleyici mucizesi. Bir an yürüyüp konuşurken, öbür an bir obje oluveriyorsun.

Ben hiçliğim, hatta o bile değilim.

Soğuk.

Görünmez.

Deri kokusu alıyorum. Emniyet kemeri deli gömleği gibi sarmış bedenimi. Dik durmaya çalışıyorum ama kafamı direksiyona çarpıyorum. Olması gerektiğinden daha çok acı veriyor bu. Kafam ustanın kucağına düşüyor ve yukarı baktığımda ustanın gülümseyen yüzünü görüyorum, arabayı sürüyor. Şoför penceresinden de yukarıdaki yıldızları görebiliyorum.

Ellerimde ve yüzümde yapış yapış bir şey var.

Kan mı?

Donmuş krema.

Usta eğilip yüzüme bakıyor. “Yaş Günün Kutlu Olsun.”

Duman kokusu var ve pasta aklıma geliyor.

“Direksiyonu az daha kafanda kırıyordum” diyor.

Sadece gece havası ve dumanın kokusu var, yıldızlar ve gülümseyerek arabayı süren usta var, kafam kucağında ve doğrulup oturmam gerektiği fikrinden birden vazgeçiyorum.

Pasta nerede?

Usta “Yerde” diyor.

Sadece gece havası ve dumanın artan kokusu.

Dilek dilemiş miydim?

Tepemde, yıldızların önünde silüeti görünen yüz gülümsüyor. “O mumlar” diyor, “hiç sönmeyen cinsten.”

Yıldızların ışığında, alev alan paspastan tüten dumanı görebilecek kadar gözlerimi yere odaklıyorum.

19

Usta gaza basıp, kendi sessiz tarzıyla direksiyonda coşuyor ve bu gece hala yapacak olduğumuz önemli bir işimiz var.

Medeniyet sona ermeden önce öğrenmem gereken tek şey, yıldızlara bakıp nereye gittiğimizi söyleyebilmek. Cadillac sanki uzayda gidiyormuşçasına ortalık sessiz. Çevre yolundan çıkmış olmalıyız. Arka koltuktaki herifler ya öldüler yada uyuyorlar.

“Ölümün kıyısından geçtin” diyor usta.

Bir elini direksiyondan çekip, alınımı direksiyona çarptığım yerdeki uzun yaraya dokunuyor. Alnım iki gözümü de kapayacak kadar şişiyor ve usta soğuk parmağını şişliğin etrafında gezdiriyor. Corniche bir çukura giriyor ve acıdan gözlerim kararıyor. Gece yolunda aceleyle ilerleyişimizin etrafındaki sessizliği, yere çarpan çamurluk ve homurdayıp, gıcırdayan tamponun sesi bozuyor.

Usta Corniche’in bağlarla asılı duran arka tamponunun, kamyonun ön tamponuna takılınca neredeyse kopup gidecek parçalandığını anlatıyor.

Bu gece olanların, Kargaşa Projesindeki ödevinin bir parçası olup olmadığını soruyorum.

“Bir kısmı” diyor. “Dört insan kurban etmem ve yüklüce miktarda yağ bulmam gerekiyordu.”

Yağ mı?

“Sabun için.”

Tyler’ın planı neydi?

Usta konuşmaya başlıyor ve katışıksız Tyler Durden sözleri bunlar.

“Yaşayan en güçlü ve en zeki heriflerin benzin istasyonlarında bensin pompaladıklarını ve garsonluk yaptıklarını görüyorum” diyor. Şoför penceresinden görünen yıldızların önünde yüzünün silüeti var.

“Bu heriflerin hepsini eğitim kamplarına alsak ve onları sonuna kadar eğitsek..

“Bir silahın bütün yaptığı bir yönde odaklanmaktır.

“Genç ve güçlü kadınlar ve erkeklerden oluşan bir sınıf var ve hayatlarını bir şeye adamak istiyorlar. Reklamlar bu insanları ihtiyaçları olmayan arabaların ve giysilerin peşinden koşturtuyor. Jenerasyonlar nefret ettikleri işlerde çalışıyorlar, bu yüzden de gerçekte hiç ihtiyaçları olmayan şeyleri satın alıyorlar.

“Jenerasyonumuzda büyük bir savaş veya ekonomik bunalım olmadı. Ama bizim ruhani bir savaşımız var. Kültüre karşı büyük bir devrim başlattık. Büyük bunalım bizim hayatlarımızdır. Ruhsal bir depresyon içindeyiz.

“Bu kadın ve erkekleri esir edip, onlara özgürlüğü göstermeliyiz. Ve onları korkutup, cesareti öğretmeliyiz.

“Napolyon, şövalyelik nişanı olan bir kurdele parçası için hayatlarını feda edecek adamlar yeşirtirebileceğini söyleyip, böbürlenirdi.

“Dünyadaki zenginlikleri tekrar bölüştürene kadar, grev yaptığımızı ve kimsenin çalışmadığını düşün.

“Rockefeller Plaza’nın yıkıntılarının etrafındaki nemli ormanlarda geyik avladığımızı düşün.

“İşinle ilgili söylediğin şey gerçekten doğru muydu?” diye sordu usta.

Evet, gerçekten istifa etmek istiyordum.

“İşte bu yüzden yola çıktık bu gece” dedi.

Avlanıyoruz, yağ avına çıktık.

Hastanenin atık çöplüğüne gidiyoruz.

Tıbbi atıkların yakıldığı yere gidiyoruz ve atılmış ameliyat örtüleri ve yara bezlerinin arasında, on yıllık tümörlerin, damara tesir eden tüplerin, atılan iğnelerin arasında, korkunç şeyler, gerçekten korkunç şeyler bunlar, kan örneklerinin ve kesilmiş doku parçalarının arasında, çöp kamyonu kullanıyor olsak bile bir gecede taşıyabileceğimizden çok daha fazla para bulabiliriz.

Corniche’i dingillerinin taşıyabileceği seviyeye kadar dolduracak para bulacağız.

“Alacağımız yağ” diyor usta “Amerika’nın en zengin götlerinden emilmiş olan yağdır. Dünyanın en zengin, en yağlı götleri.”

Amacımız büyük kırmızı torbalardaki emilmiş yağları Paper Sokağına taşıyıp, kaynatmak, kül suyu ve biberiye ile karıştırıp, o yağları emdirmek için para veren insanlara satmak. Bir kalıp sabuna yirmi kağıdı anca bu herifler bayılır.

“Dünyanın en zengin yağı, buraların yağıdır.” diyor. “Bir tür Robin Hood’luk bu yaptığımız.”

Paspastaki küçük mum yanıkları içten içe yayılıyor.
“Oraya kadar gitmişken” diyor usta “şu hepatit böceklerinden de bulmamız gerekiyor.”

20

Yaşlar bu sefer gerçekten boşanıyordu ve iri bir damla silahın namlusundan süzülüp, tetiğe inmiş, oradan da işaret parmağımın üstüne damlayıp, dümdüz olmuştu. Raymond Hessel iki gözünü de kapadı, ben de silahı şakağına sert bir şekilde dayadım, bunu hiç bir zaman unutmuyacaktı. Yanında duruyordum, bu onun hayatıydı ve her an ölebilirdi.

Elimdeki ucuz bir silah değildi, ve umarım tuz silahı sikip atmaz diye düşündüm.

Her şey çok kolay olmuştu. Ustanın söylediği her şeyi yapmıştım. Bu yüzden de bir silah almamız gerekmişti. Ödevimi yapıyordum.

Her birimizin Tyler’a on iki tane ehliyet götürmesi gerekiyordu. Böylece her birimizin on ikişer insan kurban ettiği kanıtlanmış olacaktı.

Park edip, Raymond Hessel’in Korner Mart’taki mesaisini bitirmesini bekledim. Gece yarısı dışarı çıkıp, son otobüsü beklemeye başladığı sırada, yanına yaklaşım merhaba dedim.

Raymond Hessel hiçbir şey söylemedi. Muhtemelen parasının, asgari ücretinin, cüzdanındaki on dört doların peşinde olduğumu düşünmüştü.

Ah, Raymond Hessel, yirmi üç yılın gözlerinin önünden geçti, ağlamaya başladın, şakağına dayalı silahımın namlusuna göz yaşların damladı, ama hayır, bunun parayla bir ilgisi yoktu. Her şey para değildir.

Merhaba bile demedin.

Sen zavallı küçük cüzdanın değilsin.

Güzel bir gece, dedim, soğuk ama açık.

Merhaba bile demedin.

Kaçma dedim, kaçarsan seni arkandan vurmam zorunda kalırım. Silah dışarıdaydı ve elimde lastikli bir eldiven vardı, yani silahın delil olarak kullanılması durumunda, Kafkasyalı, yirmi üç yaşında ve vücudunda belirgin bir işaret olmayan Raymond Hessel’in kurumuş gözyaşları dışında silahın üstünde birşey bulamazlardı.

Sonra dikkatini çekmeyi başardım. Gözlerin öyle açılmıştı ki, sokak lambasının ışığında bile, buz gibi yeşil olduğunu görebiliyordum.

Sanki namlunun ucu çok sıcakmış yada çok soğukmuş gibi silah yüzüne değdikçe her seferinde biraz daha geri kaçıyordun. Geri kaçıp durma diyene kadar bunu sürdürdün, sonra da silahın sana dokunmasına izin verdin ama kafanı namludan mümkün oldukça uzağa kaçırdın.

Dediğimi yaptın ve bana cüzdanını verdin.

Ehliyetinde adının Raymond K. Hessel olduğu yazıyordu. 1320 SA Benning, A Apartmanında oturuyorsun. Bodrum katı olmalı. Bodrum katlarına genellikle numara yerine harf verirler.

Raymond K.K.K.K.K. Hessel, seninle konuşuyordum.

Kafan namludan uzakta dururken evet dedin. Evet, bir bodrumda yaşıyorum dedin.

Cüzdanında birkaç resim de vardı. Annenin resmi.

Gözlerini açınca, Annenle Babanın gülümseyen resminin yanında silahı da göreceğ olman senin için zor olmalıydı, ama sen bunu başardın, sonra da gözlerini kapayıp ağlamaya başladın.

Ölümün büyüleyici mucizesi seni sükunete boğacaktı. Bir an önce insanken, bir an sonra bir obje oluyorsun, ve yüzünden geriye pak birşey kalmayacağı için Annenle Baban yaşlı aile doktoru Bay Bilmemkimi arayıp, senin diş kayıtlarını almak zorunda kalacaktı. Ve Anneyle Baba senden her zaman daha iyisini yapmanı beklemişlerdi, hayır hayat adil değildi ve işte şimdi de bu noktaya gelmişti.

On dört dolar.

Bu annen mi diye sordum.

Evet. Ağlıyordun, burnunu çekiyordun, ağlıyordun. Sonra yutkundun ve evet dedin.

Kütüphane üyelik kartın vardı. Video kulübü üyelik kartın vardı. Sosyal sigorta kartın. On dört dolar nakit. Otobüs pasonu almak istedim ama usta sadece ehliyeti almamı söylemişti. Tarihi geçmiş bir üniversite öğrenci kimliği.

Demek bir yerlerde okuyordun.

Bu noktada ağlama keskinleşti, ben de silahı yanağına biraz daha bastırdım, kırırdama yoksa şuracıkta ölürsün diyene kadar da geri adım attın. Şimdi söyle bakalım ne okudun diye sordum.

Nerede dedin.

Üniversitede dedim. Öğrenci kimliğin var.

Ah, anlayamamıştın, hıçkırdın, yutkundun, burnunu çektin, biyoloji dedin.

Şimdi beni dinle, bu gece öleceksin Ray-mond K.K.K. Hessel dedim. Bir saniye veya bir saat içinde ölebilirsin, sen karar ver. Hadi bana yalan söyle. Kafandan geçen ilk şeyi söyle. Uydur birşeyler. Umrumda olmaz. Silah bende.

Sonunda beni dinleyip, kafadaki küçük trajedi senaryolarından kurtulmuşsun.

Boşlukları doldur. Raymond Hessel büyüdüğü zaman ne olmak istiyor?

Eve git lütfen dedin, sadece benim eve gitmemi istiyordun.

Saçmalama dedim. Sonra da hayatını nasıl geçirmek isterdin diye sordum. Eğer dünyada birşey yapabilecek olsaydın, bu ne olurdu?

Uydur bir hikaye.

Bilmiyordun.

O zaman sen öldün dedim. Dedim ki kafanı çevir.

Ölüm on saniye içinde başlayacak. Dokuz, sekiz.

Veteriner dedin. Bir veteriner olmak istiyordun.

Hayvanlarla ilgili olan iş. Bunun için okula gitmen lazım dedim.

Çok fazla okumak gerekiyor dedin.

Ya koca kışını kaldırıp o okula gidersin Raymond Hessel, ya da ölürsün. Sen seç. Cüzdanını arka ceplerinden birine soktum. Demek gerçekten hayvan doktoru olmak istiyordun. Silahın tuzlu suyla ıslanmış namlusunu bir yanaktan çekip, diğerine dayadım. Her zaman bir veteriner olmak istiyordun değil mi Dr. Raymond K.K.K.K. Hessel?

Evet.

Atmıyorsun değil mi?

Evet. Yani hayır, atmıyordun. Evet.

Tamam o zaman dedim ve silahın nemli ucunu çenene dayadım, sonra burnunun ucuna ve silahı dayadığım her yerde gözyaşlarından parlayan halkalar oluştu.

O zaman okula geri dön dedim. Yarın sabah uyanırsan, okula gitmek için bir yol bul.

Silahın nemli ucunu iki yanağına dayadım, sonra çenene, sonra da alınına dayadım ve orada tuttum. Şu anda ölmüş de olabilirdin dedim.

Ehliyetin bende.

Kim olduğunu biliyorum. Nerede yaşadığını biliyorum. Ehliyetini alıyorum ve seni kontrol edeceğim Bay Raymond K. Hessel. Üç ay sonra, altı ay sonra ve bir yıl sonra kontrol edeceğim ve veteriner olmak için okula devam etmezsen, öleceksin.

Hiç birşey söylemedin.

Git buradan ve küçük hayatına devam et ama gözümün üstünde olduğunu unutma Raymond Hessel, ve şunu bil ki sadece peynir satın alıp, televizyon izlemeye yetecek kadar para kazandığın bu boktan işte çalıştığını görmektense, seni öldürmeyi tercih ederim.

Şimdi çekip gideceğim, o yüzden arkanı dönme.

Tyler böyle yapmamı istiyordu.

Ağzımdan çıkan sözler Tyler'ın kelimeleriydi.

Ben Tyler'ın ağzıyım.

Ben Tyler'ın elleriyim.

Kargaşa Projesindeki herkes Tyler'ın bir parçası olmuştu ve bu karşılıklıydı.

Raymond K.K. Hessel, bu akşam yiyeceğin yemek şimdiye kadar yediğin bütün yemeklerden daha lezzetli gelecek ve yarın, geri kalan hayatının en güzel günü olacak.

Sky Harbor Uluslararası Havaalanında uyanırsın.

Saatini iki saat geri al.

Servis otobüsüyle Phoenix'e gidiyorum ve girdiğim her barda, iyi bir yumruğun yanak etini, kemiğin sivri kenarına paketlemesi sonucu, gözünün kenarında dikişler olan herifler görüyorum. Burunları yamulmuş olan herifler var ve bardaki bu herifler beni yanağımdaki büzüşmüş delikle görüyorlar ve bir anda aile oluveriyoruz.

Tyler uzun bir süredir eve gelmiyor. Ben küçük işime gidiyorum. Bir havaalanından diğerine koşturup, içinde insanların öldüğü arabalara bakıyorum. Seyahatin büyüü. Minik bir hayat. Minik sabunlar. Minik uçak koltukları.

Gittiğim her yerde Tyler'ı soruyorum.

Onu bulma ihtimaline karşılık, kurban ettiğim on iki kişinin ehliyetini cebimde taşıyorum.

Girdiğim her barda, her lanet olası barda dövülmüş herifler görüyorum. Gittiğim her barda boynuma sarılıp, bana bira ısmarlamak istiyorlar. Hangi barların dövüş kulübü olduğunu zaten biliyordum gibi.

Tyler Durden adında birini gördünüz mü diye soruyorum.

Dövüş kulübü hakkında soru sormak çok aptalca olacağı için sormuyorum.

İlk kural dövüş kulübü hakkında konuşmamak.

Ama Tyler Durden'ı gördünüz mü diye soruyorum.

Hiç duymadık, efendim, diyorlar.

Ama onu belki Chicago'da bulabilirsiniz, efendim.

Herkesin bana efendim demesinin sebebi, yanağımdaki delik olmalı.

Ve göz kırıyorlar.

O'Hare'de uyanıp, Chicago'ya giden servise biniyorum.

Saatimi bir saat ileri alıyorum.

Başka bir yerde uyanabiliyorsan.

Başka bir zamanda uyanabiliyorsan.

Neden başka bir insan olarak uyanamazsın ki?

Gittiğim her barda dövülmüş herifler bira ısmarlamak istiyorlar.

Ve hayır efendim, Tyler Durden'ı hiç görmedik diyorlar.

Ve göz kırıyorlar.

Bu ismi daha önce hiç duymamışlar. Efendim.

Dövüş kulübünü soruyorum. Bu gece buralarda bir dövüş kulübü var mı?

Hayır, efendim.

Dövüş kulübünün ikinci kuralı, dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır.

Bardaki dayak yemiş herifler kafalarını sallıyorlar.

Hiç duymadık. Efendim. Ama kendi dövüş kulübünüzü Seattle'da bulabilirsiniz, efendim.

Meigs Field'da uyanıp, Marla'yı arıyorum ve Paper sokağında neler oluyor diyorum. Marla, bütün uzay maymunları kafalarını kazıdı diyor. Elektrikli tıraş makinesi ısınıyor ve artık bütün ev yanmış saç gibi kokuyor. Uzay maymunları parmak izlerini yok etmek için kül suyu kullanıyor.

Sea Tac'de uyanırsın.

Saatini iki saat geri alırsın.

Servis seni Seattle'a götürür, girdiğin ilk bardaki barmende bir boyunluk vardır ve beni görebilmek için kafasını iyice geriye atıp, ezilmiş bir patlıcan gibi duran mor burnunun ucundan bakar.

Bar boştur ve barmen "Tekrar hoş geldiniz, efendim" der.

Bu bara daha önce gelmemiştim ki, hem de hiç.

Tyler Durden adını daha önce duydun mu hiç diye soruyorum.

Barmenin çenesi boyunluğun üstüne çakılmış gibi duruyor ve bana bakıp "Bu bir test mi?" diyor.

Evet diyorum, bu bir test. Tyler Durden'la hiç karşılaştın mı?

"Geçen hafta uğramıştınız, Bay Durden," diyor. "Hatırlamıyor musunuz?"

Tyler buradaydı.

"Siz buradaydınız, efendim."

Bu geceden önce buraya gelmedim ki.

“Öyle diyorsanız öyledir efendim.” diyor barmen, “ama Perşembe akşamı gelip bana polis bizi ne zaman kapatmayı planladığını sordunuz.”

Geçen Perşembe akşamı uyuyamadığım için bütün gece ayaktaydım ve uyanık mıyım yoksa uyuyor muyum diye düşünüp duruyordum. Cuma sabahı uyandığım da kemiklerim ağrıyordu, yorgundum ve bütün gece gözlerimi kırpmamışım gibi hissediyordum.

“Evet efendim” diyor barmen “Perşembe akşamı tam olarak şu anda durduğunuz yerde durup, bana polis baskının ve Çarşamba günü dövüş kulübünden kaç kişiyi geri çevirmek zorunda kaldığımızı sordunuz.”

Barmen etrafa bakmak için omuzlarını ve boyunluklu kafasını çeviriyor ve “Bizi duyacak kimse yok Bay Durden, efendim. Dün gece yirmi yedi kişiyi geri çevirdik. Burası dövüş kulübünden sonra hep boş oluyor” diyor.

Bu hafta girdiğim her barda bana efendim dediler.

Girdiğim her barda bütün dövüş kulübü üyeleri birbirlerine benzemeye başladılar. Bir yabancı benim kim olduğumu nerden bilebilir?

“Bir doğum lekeniz var Bay Durden.” diyor barmen. “Ayağınızda. Koyu kırmızı Avustralya ve yanında Yeni Zelanda şeklinde.”

Bunu bir tek Marla biliyor. Marla ve babam. Tyler bile bilmiyor. Plaja gittiğimde ayağımı hep altına saklayarak oturuyorum.

Sahip olmadığım kanser, şimdi her yere yayılmış.

“Kargaşa Projesindeki herkes biliyor Bay Durden.” Barmen elini uzatıp, üstündeki yanık öpücük izini gösteriyor.

Benim öpücüğü mü?

Tyler’ın öpücüğü.

“Herkes doğum lekesini biliyor.” diyor barmen. “Bu efsanenin bir parçası. Kahrolası bir efsane oluyorsun adamım.”

Hiç yaptık mı diye sormak için Seattle’daki motel odasından Marla’yı arıyorum.

Bilirsiniz işte.

Şehirlerarası, Marla “Neyi?” diyor.

Yattık mı?

“Ne!”

Yani hiç seks yaptık mı?

“Tanrım!”

Yani?

“Yani mi?” diyor.

Hiç seks yaptık mı?

“Sen acayip boktan bir herifsin!”

Seks yaptık mı?

“Seni öldürebilirim.”

Ne yani, bu evet mi demek, hayır mı?

“Bunun olacağını biliyordum” diyor Marla. “Çok kaypaksın. Beni seviyorsun. Sonra görmezden geliyorsun. Hayatımı kurtarıyorsun, sonra da annemi kaynatıp, sabun yapıyorsun.”

Kendimi çimdikliyorum.

Marla'ya nasıl tanıştığımızı soruyorum.

“Testis kanseri şeyinde” diyor Marla. “Sonra da hayatımı kurtardın.”

Hayatını mı kurtardım?

“Evet hayatımı kurtardın.”

Senin hayatını Tyler kurtardı.

“Hayatımı kurtardın.”

Parmaklarımı yanağımdaki deliğe sokup, içeride gezdiriyorum. Beni uyandıracak kadar birinci sınıf bir acı için en uygunu bu olmalı.

“Hayatımı kurtardın. Regent Oteli. Yanlışlıkla intihar etmeye kalkışmıştım. Hatırlıyor musun?”

Ah.

“O gece” diyor Marla “senin bebeğini aldırma istediğimi söylemişim.”

Kabin basıncını kaybediyoruz.

Marla'ya adımı soruyorum.

Hepimiz öleceğiz.

“Tyler Durden. Adın, Tyler Akıllara-Zarar Durden. 5123 NE Paper Sokağında oturuyorsun ve orası kafalarını kazıyıp, derilerini kül suyu ile yakan küçük müritlerle kayıyor.” diyor Marla.

Uyamam lazım.

“Hayır önce koca kışını kaldırıp buraya gelmen lazım. “ diye bağıyor Marla. “Şu küçük troller beni sabuna çevirmeden önce gelmelisin.”

Tyler'ı bulmam lazım.

Marla'ya elindeki yaranın nasıl olduğunu soruyorum.

“Sen yaptın” diyor. “Elimi öptün.”

Tyler'ı bulmam lazım.

Biraz uyamam lazım.

Uyumam lazım.

Uykuya dalmam lazım.

Marla'ya iyi geceler diyorum ve uzanıp telefonu kaparken Marla'nın çığlıkları uzaklaşıyor, uzaklaşıyor ve yok oluyor.

Bütün gece düşünceler beynime üşüşüp durdu.

Şu anda uyuyor muyum? Hiç uyumuş muydum? İşte insomnia buydu.

Nefes alıp verirken rahatlamaya çalışıyorum ama kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oluyor ve düşünceler beynimde fırtınalar koparıyor.

Hiçbir şey işe yaramıyor. Rehberli meditasyon bile.

İrlanda'dayım.

Koyun saymak ta işe yaramıyor.

En son uyuduğumu hatırladığın zamandan beri geçen günleri, saatleri, dakikaları sayarsın. Doktorun güler. Kimse uyuyamamaktan ölmedi şimdiye kadar der. Yüzün bozulmuş meyve gibi görünür ve öldüğünü sanırsın.

Ve Seattle'daki bir motelin yatağında, sabahın üçünden sonra bir kanser destek grubu bulman da imkansızdır. Küçük mavi Amytal Sodyum kapsülleri veya ruj

kırmızısı Seconal'ler bulmak için de çok geçtir. Ve sabahın üçünden sonra, dövüş kulübüne de giremezsin.

Tek yapabileceğin Tyler'ı bulmaktır.

Yada biraz uyumak.

Sonra birden uyanırsın ve Tyler yatağın yanında, karanlıkta duruyordur.

Uyanırsın.

Tam uykuya dalacağı sırada, Tyler "Uyan. Uyan, Seattle'daki polisle ilgili problemi çözdük. Uyan." der.

Şube amiri çete türü eylem ve geç saatte boks klüpleri dediği şeye baskın yapılmasını istemiş.

"Ama endişelenecek bir şey yok." diyor Tyler. "Bay şube amiri bir problem olamaz." diyor Tyler. "Onu taşaklarından yakaladık."

Tyler'a beni takip mi ediyordun diye soruyorum.

"Çok komik" diyor Tyler. "Ben de sana aynı şeyi soracaktım. Diğerlerine benden bahsettin, seni bok parçası. Sözü tutmadın. "

Tyler onu ne zaman fark ettiğimi merak ediyordu.

"Her uyduğunda" diyor "kaçıp, çılgınca, vahşi şeyler yaptım, aklımı kaçırmış gibi davrandım."

Yatağın yanına diz çöküp, fısıldıyor "Geçen Perşembe sen uyuyunca, Seattle'a giden bir uçağa atlayıp, küçük bir dövüş kulübü kontrolü yaptım. Geri çevrilenlerin sayısını falan öğrendim. Yeni yetenekler aradım. Artık Seattle'da da bir Kargaşa Projemiz var."

Parmaklarını kaşlarının üstündeki şişliğe değdiriyor. "Los Angeles ve Detroit'te de Kargaşa Projesi var. Washington D.C. ve New York'ta ta büyük bir Kargaşa Projesi kuruluyor. İnanamayacaksın ama Chicago'da da bir Kargaşa Projemiz var."

Tyler "Sözü tutmadığına inanamıyorum. İlk kural dövüş kulübü hakkında konuşmamaktı." diyor.

Geçen hafta Seattle'daydı ve boyunluğu olan bir barmen ona polisin dövüş kulüplerine baskın yapacağını söylemişti. Şube müdürü özellikle istemişti bunu.

"İşin aslı şu" diyor Tyler, "dövüş kulübüne gelip, bundan çok hoşlanan bir polisimiz var. Gazetecilerimiz, katiplerimiz, avukatlarımız var ve olaylardan, önce bizim haberimiz oluyor."

Demek kapatılacaktık.

"En azından Seattle'da." diyor Tyler.

Tyler'a bu konuda ne yaptığını soruyorum.

"Biz ne yaptık?" diyor.

Saldırı Ekibiyle toplantı yaptık.

"Artık bir sen ve bir ben yokuz" derken burnumun ucunu çimdikliyor. "Sanırım anlamışsındır."

Farklı zamanlarda aynı bedeni kullanıyorduk.

"Özel bir ödev verdik" diyor Tyler. "'Bana saygıdeğer Seattle Polis Amiri Bay Bilmemkimin buharlı taşaklarını getirin' dedik."

Rüya görmüyorum.

"Evet" diyor Tyler "görüyorsun."

On dört uzay maymunundan oluşan bir ekip kurduk ve bunların beşi polisti. Bay majesteleri köpeğini gezdirirken parkta sadece biz vardık.

“Merak etme” diyor Tyler, “köpek iyi.”

Saldırının tamamı üç dakika sürdü, en iyi provamızdan bile kısa. On iki dakika süreceğini tahmin etmiştik. En iyi provamız dokuz dakika sürmüştü.

Beş uzay maymunu onu tuttu.

Bunu bana Tyler anlatıyor ama nasıl oluyorsa ben bunu zaten biliyorum.

Üç uzay maymunu gözcülük yapıyordu.

Bir tanesi eteri tuttu.

Bir diğeri onun saygıdeğer eşofmanını indirdi.

Köpeğin cinsi spanyeldi, sadece havladı da havladı.

Havladı da havladı.

Havladı da havladı.

Başka bir uzay maymunu koli bandını onun saygıdeğer torbası sımsıkı olana kadar üç kez doladı.

“Uzay maymunlarından bir tanesi onun bacakları arasında bıçakla bekliyor” diye fısıldıyor Tyler kulağımı dibinde. “Sonra da saygıdeğer amirin kulağına fısıldıyorum, ya şu dövüş kulübü baskınlarını durdur yada dünyaya taşaklarının olmadığını söyleriz diyorum.”

“Ne kadar ileri gidebileceğinizi sanıyorsunuz majesteleri?” Tyler fısıldıyor.

Koli bandı oradaki hissiyatı öldürüyordu.

“Seçmenleriniz taşaklarınızın olmadığını bilirse, politikada ne kadar yol alabilirimiz ki?”

Şimdiye kadar majesteleri tamamen uyuşmuştur.

Tanrım, taşakları buz gibi olmuştur.

Eğer bir dövüş kulübü bile kapanırsa, taşaklarının birini doğuya, diğerini batıya göndereceğiz. Bir tanesi *New York Times*'a, diğeri *Los Angeles Times*'a gidecek. Her birine bir tane. Basın bülteni gibi.

Uzay maymunu, amirin azğındaki eterli bezi çekti, amir yapmayın dedi.

Tyler “Bizim dövüş kulübü dışında kaybedeceğimiz bir şey yok” dedi.

Amirin her şeyi vardı.

Bize kalansa sadece dünyanın pislğiyle, bokuydu.

Tyler bıçakla amirin bacakları arasında bekleyen uzay maymuna kafasını salladı.

“Ömrünün sonuna kadar torbalarının boş vaziyette aşığıya sarktığını düşün” dedi Tyler.

Amir hayır dedi.

Yapmayın.

Durun.

Lütfen.

Ahh.

Tanrım.

Yardım et.

Bana.

Yardım.

Hayır.

Bana.
Tanrım.
Bana.
Durdur.
Onları.

Ve uzay maymunu bıçağı sallayıp, sadece koli bandını kesti.
Altı dakika geçmişti ve işimizi bitirmiştik.

“Bunu unutma” dedi Tyler. “Ezmeye çalıştığın insanlar aslında bağımlı olduğun insanlardır. Sizin çamaşırınızı yıkayıp, yemeğinizi yapan ve servis eden bizleriz. Yatağınızı biz yapıyoruz. Uyurken sizi biz koruyoruz. Ambulanları kullanıyoruz. Telefonlarınızı bağlıyoruz. Biz açşılıyorsunuz, taksii şoförleriyyiz ve sizin hakkınızda her şeyi biliyoruz. Sigorta taleplerinizi ve kredi kartı giderlerinizi biz isleme koyuyoruz. Hayatinizin her bölümünü biz kontrol ediyoruz.

“Biz tarihin vasat çocuklarıyız. Çünkü televizyon izleyerek büyütüldük ve bir gün milyoner, film veya rock yıldızı olacağımıza inandırıldık, ama olmayacağız. Ve sadece bu gerçeği öğreniyoruz.” dedi Tyler. “O yüzden bizi sismeye kalkmayın.”

Uzay maymunu eterli bezi amirin hıçkıran suratına iyice bastırıp, onu bayılttı.

Başka bir ekip onu giydirdi ve köpeğiyle birlikte evine götürdü. Sonrasında bu sırrı saklamak tamamen kendi bileceği bir işti. Ve kesinlikle başka baskınlar olacağını sanmıyorduk.

Saygıdeğer majesteleri korkmuş ama el sürülmemiş halde evine gitmişti.

“Her küçük ödev yapıldığında” diyor Tyler, “dövüş kulübündeki kaybedecek hiç birşeyi olmayan bu herifler, Kargaşa Projesi için yatırım yapmış oluyorlar.”

Yatağının yanında çömelmiş olan Tyler “Gözlerini kapa ve bana elini ver” diyor.

Gözlerimi kapıyorum ve Tyler elimi tutuyor. Tyler’ın dudaklarını, öpücüğünün bıraktığı yaranın üstünde hissediyorum.

“Arkamdan konuşursan beni bir daha asla göremezsin demiştim sana. Biz iki ayrı insan değiliz. Uzun lafın kıyası, uyanıkken kontrol sende oluyor ve kendine ne isim istersen verebilirsin ama uyuduğun anda kontrolü ben devralıyorum ve Tyler Durden oluyorum.”

Ama dövüştük diyorum. Dövüş kulübünü kurduğumuz gece.

“Benimle dövüşmüyordun ki” diyor Tyler. “Bunu kendin de söyledin. Yaşamındaki nefret ettiğin şeylerle dövüşüyordun.”

Ama seni görebiliyorum.

“Su anda uyuyorsun.”

Ama ev kiraladın. İş buldun. Hatta iki işin vardı.

“Bankadan iptal edilen çeklerini iste. Evi senin adına kiraladım. Kira çeklerinin üstündeki el yazısıyla, benim için daktilo ettiğin notlardaki el yazısının aynı olduğunu göreceksin.” dedi.

Tyler benim paramı harcıyordu. O yüzden her zaman hesaptaki paradan fazlası çekilmiş oluyordu.

“İşlere gelince, neden bu kadar yorgun olduğunu sanıyorsun? Tanrım, bu insomnia falan değil. Sen uykuya dalar dalmaz, ben devralıp işe veya dövüş

kulübüne veya her ne haltsa oraya gidiyordum. Yılan eğiticisi olarak iş bulmadığım için şanslısın.”

Peki ya Marla?

“Marla seni seviyor.”

Marla seni seviyor.

“Marla aramızdaki farkı bilmiyor. Onunla tanıştığınız gece ona uydurma bir isim söyledin. Destek gruplarında asla gerçek ismini söylemezdin, sahtekar piç. Onun hayatini kurtardığından beri Marla isminin Tyler Durden olduğunu sanıyor.”

Yani şimdi Tyler’ın kim olduğunu bildiğime göre, bir anda yok mu olacaksın?

“Hayır” diyor Tyler, hala elimi tutuyor. “Eğer beni istemiyor olsaydın, öncelikle burada olmazdım. Sen uyurken ben hayatıma devam edeceğim ama beni aldatmaya kalkarsan, geceleri kendini yatağa bağlarsan veya avuç avuç uyku hapı alırsan, düşman oluruz. Sana bu konuda garanti veririm.”

Saçmalık. Bu bir rüya. Tyler bir yansıma. O bir kişilik bozukluğu vakası. Ruhani kişilik kaybı durumu. Tyler Durden benim halüsinasyonum.

“Saçmalığı sikiyim.” diyor Tyler. “Belki *sen* benim şizofren halüsinasyonumsundur.”

Önce ben geldim ama.

“Tabi, tabi. Ama kimin sonuncu olduğunu göreceğiz.”

Bu gerçek olamaz. Bu bir rüya ve birazdan uyanacağım.

“Uyan o zaman.”

Sonra telefon çalmaya başladı ve Tyler gitmişti.

Güneş perdelerin arasından parlıyordu.

Sabah yediye uyandırma servisini ayarlamıştım ama ahizeyi kaldırdığımda hat kapanmıştı.

İleri sararsak, Marla’ya ve Paper Sokağı Sabun Şirketine döndüm.

Her şey dağılmaya devam ediyordu.

Evdeki buzluğa bakmaya cesaret edemiyordum. Tyler’ın Las Vegas, Chicago veya Milwaukee’deki dövüş kulüplerini korumak için tehdit ettiği insanlardan aldığı düzinelerce plastik sandviç paketini gözünüzün önüne getirin. Her torbanın içinde donmuş kanlı bir çift meme ucu olabilirdi.

Mutfağın bir köşesinde bir uzay maymunu kırık döşemeye çöreklenmiş, el aynasıyla çalışıyor. “Ben bu dünyanın tamamen şarkı söyleyip, dans eden çöpüyüm. Aynayla konuşuyor. “Tanrının yarattığının toksik atığıyım.”

Diğer uzay maymunları bahçede dolanıp, birşeyler topluyorlar, birşeyler öldürüyorlar.

Bir elim buzluğun kapısında, derin bir nefes alıp, aydınlanmış ruhani varlığıma odaklanmaya çalışıyorum.

Güllerin üstündeki yağmur damlaları

Mutlu Disney hayvanları

Bu uzuvlarımı acıtıyor

Buzluđu tam bir milim aralamışken, Marla omzumdan uzanıp bakıyor ve akşam yemekte ne var diye soruyor.

Uzay maymunu kendine bakmaya devam ederek, “Ben yaradılışın boktan ve hastalıklı insan artığıyım.”

Tam daire.

Bir ay önce Marla buzluğa bakacak diye korkuyordum. Şimdi kendim korkuyorum.

Aman Tanrım. Tyler.

Marla beni seviyor. Ve aramızdaki farkı bilmiyor.

“Döndüğüne sevindim” diyor Marla. “Konuşmamız lazım.”

Buzluđu açmaya cesaret edemiyorum.

Ben Joe”nun Büzülen Kasığıyım.

Marla’ya, buzluktaki hiç bir şeye dokunma diyorum. Hatta açma. Eğer açarsan sakın yeme, yada kedileri filan beslemeye kalkma. Uzay maymunu bizi gözetliyor, o yüzden Marla’ya gitmemiz gerek diyorum. Bu konuşmayı yapmak için başka bir yerde olmamız lazım.

Bodrum merdivenlerinde bir uzay maymunu diğerlerine napalm yapmanın üç yolunu okuyor:

“Bir, eşit miktarda benzin ve konsantre portakal suyunu karıştırabilirsiniz. İki, eşit miktarda benzin ve diyet kola karıştırabilirsiniz. Üç, karışım koyulaşana dek parçalanmış kedi yavrularını benzinde çözersiniz.”

Marla’yla birlikte Paper Sokağı Sabun Şirketinden, Denny’nin Gezegeni’ne gidiyoruz, turuncu gezegen.

Bunu bana Tyler anlatmıştı. İngiltere bir çok yeri keşfedip, koloniler kurup, haritalar yaptığı için, coğrafyada bir çok yerin adı ikinci el İngiliz ismi gibidir. İngilizler her şeye isim vermişlerdi. Hemen hemen her şeye.

Mesela İrlanda.

New London, Avustralya.

New London, Hindistan.

New London, Idaho.

New York, New York.

Geleceğe hızlı bir ilerleyiş.

Böylece, sıra uzayın derinliklerini sömürmeye geldiğinde, yeni gezegenleri keşfedip, haritalara ekleyecek olanlar muhtemelen megatonluk şirketler olacak.

IBM Yıldız Küresi.

Phillip Morris Galaksisi.

Denny’nin Gezegeni.

Her gezegen, kendisine ilk tecavüz eden şirketin kimliğine bürünecek.

Budweiser Dünyası.

Garsonumuzun alnında dev bir yumru var ve topuklar birleşik, dimdik duruyor. “Efendim!” diyor garson. “Siparişinizi şimdi mi vermek istersiniz? Efendim!” diyor. “Sipariş edeceğiniz hiç bir şeyden ücret alınmayacaktır. Efendim!”

Bütün çorbalara işenmiş olacağını tahmin edersiniz.

İki kahve lütfen.

Marla “Niye bize bedava yemek veriyor?” diyor.

Garson benim Tyler Durden olduğumu sanıyor diyorum.

Durum böyle oluca Marla kızarmış istiridye, balıklı sebze çorbası, balık tabağı, kızarmış piliç, karışık baked potatoe ve çikolatalı pay sipariş ediyor.

Mutfığa açılan pencereden üç tane aşçı görünüyor. Bir tanesinin üst dudağında dikişler var ve üçü de bize bakıp, fısıldaşıyorlar. Garsona lütfen bize temiz yemek verin diyorum. Lütfen sipariş ettiğimiz şeylere herhangi bir şey yapmayın.

“Bu durumda efendim,” diyor garson “hanımefendiye sadece balıklı sebze çorbası içmesini tavsiye edebilir miyim?”

Teşekkürler. Balıklı sebze çorbası istemiyoruz. Marla bana bakıyor ve ona güven bana diyorum.

Garson topuklarının üstünde dönüyor, siparişimizi vermek üzere mutfığa ilerliyor.

Mutfak penceresinden üç aşçı başı bana baş parmaklarını gösteriyorlar.

“Tyler Durden olmakla bayaa bir ek gelirin oluyor, ne hoş” diyor Marla.

Marla’ya bu gecedan itibaren geceleri beni izlemesini ve nereye gidersem not almasını istiyorum. Kimleri görüyorum? Önemli insanları kısırlaştırmaya kalkıyor muyum? Bu tür detaylar.

Cüzdanımı çıkarıp, Marla’ya ehliyetimdeki gerçek ismimi gösteriyorum.

Tyler Durden değil.

“Ama herkes seni Tyler Durden sanıyor” diyor Marla.

Ben hariç herkes.

İş yerinde hiç kimse bana Tyler Durden demiyor. Patronum beni gerçek adımla çağırıyor.

Ailem benim gerçekte kim olduğumu biliyor.

“Öyleyse neden bazı insanlar için Tyler Durden’sın da, bazıları için değilsin?” diye soruyor Marla.

Tyler’la ilk karşılaştığımızda uyuyordum.

Yorgundum, aklımı kaçırmıştım, acelem vardı ve her uçağa bindiğimde, uçağın düşmesini istiyordum. Kanserden ölen insanları kıskanıyordum. Hayatımdan nefret ediyordum. İşimden ve mobilyalarımın sıkılmıştım ve yorulmuştum ve bu gidişatı değiştirebileceğimi sanmıyordum.

Sadece son verebileceğimi düşünüyordum.

Kapana kısılmış hissediyordum.

Fazlasıyla tamdım.

Fazlasıyla mükemmeldim.

Minik hayatımdan bir çıkış istiyordum. Tek kullanımlık margarin ve kramp sokan uçak koltuklarından kurtulmak istiyordum.

İsveç mobilyalarından.

Akıllı sanattan.

Seyahate çıktım. Kumsalda uyuyakalmışım. Uyandığında Tyler Durden oradaydı, çıplaktı, terliyordu, vücuduna kum taneleri yapışmıştı, saçları ıslaktı ve yüzüne yapışmıştı.

Denizden sörf tahtasıyla kütükleri çekip, karaya çıkarıyordu.

Tyler’ın yarattığı şey, dev bir el gölgesiydi ve kendi yarattığı bu mükemmelliğin ayasında oturuyordu.

Ve mükemmellikten bekleyebileceğinin en fazlası bir dakikadır.

Belki o kumsalda hiç uyanmadım.

Belki bunların hepsi Blarney taşına işedikten sonra başladı.

Uykuya dalıyorum ama aslında uyumuyorum.

Denny'nin Gezegenindeki diğer masalarda elmacık kemikleri morarmış veya burnu yamulmuş bir, iki, üç, dört, beş herif sayıyorum, hepsi de bana gülümsüyorlar.

“Hayır” diyor Marla, “uyumuyorsun.”

Tyler Durden benim yarattığım ayrı bir kişilik ve şimdi de bedenimi tamamen ele geçirmekle tehdit ediyor beni.

“*Sapık* filmindeki Tony Perkins'in annesi gibi” diyor Marla. “Çok iyi yaa. Herkesin kendine has acayıplıkları vardır. Ben bir keresinde piercing yaptırmaya doymayan bir herifle çıkmıştım.”

Söylemek istediğim şey şu, diyorum, uyuduğum zaman Tyler benim bedenimi alıp kaçıyor ve bir takım suçlar işliyor. Ertesi sabah kemiklerim ağrarak, dövülmüş şekilde uyanıyorum ve bütün gece hiç uyumadığıma emin oluyorum.

Ertesi akşam, daha erken yatıyorum.

Ve Tyler'da daha uzun süre görev başında oluyor.

Gittikçe daha erken yatıyorum ve Tyler daha uzun dışarıda kalıyor.

“Ama sen Tyler'sın” diyor Marla.

Hayır.

Hayır değilim.

Tyler Durden'la ilgili herşeyi seviyorum, cesaretini, zekasını seviyorum. Soğukkanlılığını seviyorum. Tyler komik ve çekici ve güçlü ve bağımsız ve insanlar ona bakıp, dünyalarını değiştirmesini bekliyorlar. Tyler'ın yeteneği var ve özgür ama ben değilim.

Ber Tyler Durden değilim.

“Ama sen Tyler'sın” diyor Marla.

Tyler'la ben aynı bedeni paylaşıyoruz ve ben şimdiye kadar bunun farkında değildim. Tyler Marla'yla seks yaptığında ben uyuyordum. Uyuduğumu sandığım zamanlarda Tyler konuşuyordu, yürüyordu.

Dövüş Kulübü ve Kargaşa Projesindeki herkes beni Tyler Durden olarak biliyordu.

Ve her gece yatağa daha erken girip, ertesi sabah daha geç kalktığımda, aslında tamamen gidiyordum.

Uyuyup, bir daha uyanmayacaktım.

“Hayvan Kontrol merkezindeki hayvanlar gibi” diyor Marla.

Köpekler Vadisi. Öldürmeseler bile, kısırlaştırıyorlar.

Bir daha hiç uyanmayacaktım ve Tyler kontrolü tamamen ele geçirecekti.

Garson kahveleri getiriyor, topuklarını birbirine vurup, masadan uzaklaşıyor.

Kahvemi kokluyorum. Kahve gibi kokuyor.

“Bunlara inandığımı varsayalım. Benden ne istiyorsun peki?” diyor Marla.

Beni sürekli uyanık tutması Marla'ya ihtiyacım var, böylece Tyler kontrolü tamamen ele geçiremeyecek.

Tam daire.

Hayatını kurtardığı gece Marla, Tyler'dan kendisini sabaha kadar uyanık tutmasını istemişti.

Uyuduğum anda, Tyler kontrolü ele geçirecek ve çok kötü bir şey olacak.

Ve eğer olur da uyursam, Marla Tyler'la ilgili notlar tutacak. Nereye gidiyor. Ne yapıyor. Böylece ben de gün içinde koşuşturup, verdiği zararları düzeltebileceğim.

24

Adı Robert Paulson ve kırk sekiz yaşında. Adı Robert Paulson ve Robert Paulson sonsuza kadar kırk sekiz yaşında olacak.

Yeteri kadar uzun bir süre zarfında, hiç kimsenin kurtulma şansı kalmıyor.

Koca Bob.

Koca peynirli ekmek. Büyük geyik soğut-ve-del uygulaması ile ilgili ödevini yapıyordu. Tyler'da el yapımı dinamitle havaya uçurmak için evime işte böyle girmişti. Bir kutu soğutucu sprej alırsınız, örneğin hala bulunabiliyorsa R-12, veya R-134a, ve kilidin silindiri donana kadar spreji kilide sıkarsınız.

Soğut-ve-del görevinde, spreji bir ödemeli telefona, otopark sayacına veya gazete kutusunun kilidine sıkarsınız. Sonra da bir çekiçle donmuş silindiri kırarsınız.

Del-ve-doldur uygulamalı ev ödevinde ise, bir telefonu veya bankamatığı delip, deliğe uygun bir tüp yerleştirirsiniz. Ve bir yağ tabancası ile hedefinize yağ, vanilyalı pudring veya plastik tutkal pompalarsınız.

Kargaşa Projesi'nin bir avuç bozukluk çalmaya ihtiyacı olduğu için yapılmıyordu bu görev. Paper Sokağı Sabun Şirketi siparişleri yetiştiremiyordu. Tatil gelince Tanrı yardımcımız olsun. Ödev soğukkanlılığınızı ölçmek için verilmişti. Biraz kurnazlığa ihtiyacınız vardı. Kargaşa Projesine yatırım yapmanız gerekiyordu.

Donmuş kilit silindirini kırmak için soğuk keski yerine elektrikli matkap ta kullanılabilir. İşinizi görür, sessizdir de.

Polis, kordonsuz matkabı gördüğünde silah sanmıştı ve bu yüzden de Koca Bob'u vurmuştu.

Koca Bob'u Kargaşa Projesiyle, dövüş kulübüyle veya sabunla ilişkisini gösteren hiç bir bağ yoktu.

Cebinde, bir yarışmada çektiği, ilk bakışta çıplak gibi görünen kaslı bir fotoğrafı vardı. Aptalca bir hayattı, derdi Bob. Sahne ışıklarından kör, jüri başkanı, sağ dörtlünü uzat, kas ve sık diyene kadar da ses sisteminin arka plandaki hışırtısından sağır olurdun.

Ellerini görebileceğimiz bir yere koy.

Sol kolunu uzat, bicepsini kas ve tut.

Kıpırdama.

Silahını yere at.

Bu gerçek hayattan daha iyiydi.

Elinde benim öpücüğümün yarası vardı. Tyler'ın öpücüğünün. Koca Bob'un şekilli saçları kazınmıştı ve parmak izleri kül suyu ile yakılmıştı. Ve yakalanmaktansa,

yaralanmak daha iyiydi, çünkü eğer yakalanırsa Kargaşa Projesinden atılırdı ve başka ödev de yapamazdı.

Bir dakika için Robert Paulson etrafındaki kalabalık dünyanın sıcak merkezi olmuştu, ve bir dakika sonra Robert Paulson bir obje olmuştu. Polisi ateş etmesiyle birlikte ölümün büyüleyici mucizesi gerçekleşmişti.

Bu gece her dövüş kulübünde lider kalabalığın dışında, karanlıkta turlayacak, ve herkes bodrumun boş merkezinden birbirine bakarken liderin sesi yankılanacaktı:

“Adı Robert Paulson.”

Ve kalabalık bağıracaktı, “Adı Robert Paulson.”

Lider, “Kırk sekiz yaşında.”

Kalabalık, “Kırk sekiz yaşında.”

Kırk sekiz yaşında ve dövüş kulübünün bir parçasıydı.

Kırk sekiz yaşında ve Kargaşa Projesinin bir paçasıydı.

Sadece ölüm geldiği zaman gerçek isimlerimizle çağırılırdık, çünkü ölüm geldiği zaman artık çabanın bir parçası olmazdık. Ölüm geldiğinde artık kahraman olurduk.

Ve kalabalık bağırıyor, “Robert Paulson.”

Ve kalabalık bağırıyor, “Robert Paulson.”

Ve kalabalık bağırıyor, “Robert Paulson.”

Bu gece kapatmak için dövüş kulübüne gidiyorum. Odanın ortasında tek ışığın altında duruyorum ve bütün kulüp alkışlıyor. Buradaki herkes için ben Tyler Durden’ım. Akıllı. Güçlü. Cesur. Sessizliği sağlamak için elimi kaldırıyorum ve neden hepimiz buna sıradan bir gece demiyoruz, diyorum. Bu gece eve gidin ve dövüş kulübünü unutun.

Ben dövüş kulübünün görevini tamamladığımı düşünüyorum, ya siz?

Kargaşa Projesi iptal edildi.

Televizyonda güzel bir futbol maçı olduğunu duydum ...

Yüz tane adam bana bakıyor.

Bir adam öldü diyorum. Oyun bitti. Eğlenceli bir yanı kalmadı.

Kalabalığın dışında karanlıktan liderin sesi duyuluyor: “Dövüş kulübünün ilk kuralı dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır.”

Evin git, diye bağırıyorum.

“Dövüş kulübünün ikinci kuralı, dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır.”

Dövüş kulübü iptal edildi! Kargaşa Projesi iptal edildi.

“Üçüncü kural, sadece iki kişi dövüşür.”

Ben Tyler Durden’ım diye bağırıyorum. Ve dışarı çıkmanızı emrediyorum!

Ve kimse bana bakmıyor. Birbirlerine bakıyorlar.

Liderin sesi odanın etrafında yavaşça dolanıyor. En fazla iki kişi dövüşür.

Tişört yok. Ayakkabılar yok.

Dövüş devam etmesi gerektiği kadar sürer.

Bunun yüzlerce şehirde ve yarım düzine dilde yapıldığını düşünün.

Kurallar sona eriyor ve hala odanın ortasında duruyorum.

“Bir numarada kayıtlı dövüşün ortaya çıkın” diye bağırıyor karanlıktaki ses.

“Kulübün merkezini boşalt.”

Kıpırdamıyorum.

“Kulübün merkezini boşalt!”

Kıyırdamıyorum.

Merkezdeki tek ışık, karanlıkta bana bakan ve bekleyen yüz çift gözü yansıtıyor. Her birini Tyler'ın onları gördüğü gibi görmeye çalışıyorum. Kargaşa Projesinde yetiştirmek için en iyi dövüşçüleri seçmeye çalışıyorum. Tyler hangilerini Paper Sokağı Sabun Şirketinde çalışmaya davet ederdi acaba?

“Kulübün merkezini boşalt!” Bu dövüş kulübü prosedürü. Kulüp liderinin üç çağrısından sonra, kulüpten çıkarılacağım.

Ama ben Tyler Durden'ım. Dövüş kulübünü ben icat ettim. Dövüş kulübü benim. O kuralları ben yazdım. Ben olmasaydım hiçbiriniz burada olamazdınız. Ve ben bu iş burada bitecek diyorum!

“Üyeyi üç saniye içinde dışarı çıkarmaya hazır olun, iki, bir.”

Herifler başıma üşüşüyorlar ve tepeme çöküyorlar, iki yüz el kollarımın ve bacaklarımın her bir santiminden kavırıyor ve ışığa doğru kaldırılıyor.

Beş saniye için ruhunu teslim etmeye hazır ol, dört, üç, iki, bir.

Elden ele kafalarının üstünden geçiriyorlar beni, kalabalık kapıya doğru sörf yapıyor. Yüzüyorum. Uçuyorum.

Dövüş kulübü benim diye bağırıyorum. Kargaşa Projesi benim fikrimdi. Beni dışarı atamazsınız. Buranın kontrolü benden sorulur. Evinize gidin.

Lider “Bir numarada kayıtlı dövüşüler yerlerini alsın. Şimdi!” diye bağırıyor.

Gitmiyorum. Vazgeçmiyorum. Bunun üstesinden gelebilirim. Burada kontrol bende.

“Dövüş kulübü üyesini dışarı çıkarın, şimdi!”

Ruhunu teslim et, şimdi.

Yavaşça kapıdan çıkıp, yıldızlı geceye ve soğuk havaya uçuyorum ve parkın beton zeminine iniş yapıyorum. Bütün eller çekiliyor, arkamdan bir kapı kapanıp, sürgüleniyor. Yüze yakın şehirde dövüş kulübü bensiz devam ediyor.

Yıllarca uykuya dalmak istemiştim. Kayıp gitmek, vazgeçmek gibi, uykunun düşüş kısmı gibi. Ama şu anda en son yapmak istediğim şey uyumaktı. Marla'yla birlikte Regent Oteli 8G numaralı odadayız. Bütün yaşlılar ve eroinmanlar odalarına kapanmıştı ama benim artan umutsuzluğum normal ve beklenen bir durummuş gibi geliyordu.

Yatağında bağdaş kurup oturmuş olan Marla, yarım düzine kadar uyanık tutacak hapların kapsüllerini açıyordu ve “Korkunç kabuslar gören bir herifle çıkmıştım. O da uyumaktan nefret ederdi” diyor.

Sonra ne olmuştu şu çıktığı herife?

“Öldü. Kalp krizinden. Oved dose. Çok fazla amfetamin almış.” diyor Marla. “Daha on dokuz yaşındaydı.”

Söylediğin için sağol.

Otele girdiğimizde lobide oturan herifin saçlarının yarısı yolunmuştu. Kabak kafasıyla beni selamladı. Bana efendim dediği zaman lobide televizyon izleyen bunakların hepsi kim olduğumu görmek için dönüp baktılar.

“İyi akşamlar, efendim.”

Kargaşa Projesi merkezlerinden birini arayıp, yerimi ispiyonlayabileceğimi şimdi aklıma gelmişti. Şehrin bir haritasını duvara yapıştırıp, hareketlerimi haritanın üstüne koyacakları raptiyelerle belirleyeceklerdi. Kendimi *Vahşi Krallık*'taki göç eden kaz gibi hissediyordum.

Hepsi casusluk yapıyordu, takip ediyorlardı.

“Bunların altısını da içebilirsin ve midene hiç bir şey olmaz. “ diyor Marla. “ama kışından alman gerekiyor.”

An ne kadar da naziksin.

“Bunu ben uydurmadım ki. Sonra daha kuvvetli birşey alırsın. Kara güzellik veya timsah gibi gerçek uyuşturucular yani.” diyor Marla.

Bu hapları kışıma sokmayacağım.

“ O zaman sadece iki tane al.”

Nereye gideceğiz?

“Bowling oynamaya. Bütün gece açık ve orada uyumana imkan yok.”

Gittiğimiz her yerde, sokaklarda insanlar beni Tyler Durden sanıyor diyorum.

“O yüzden mi otobüs şoförü bizden para almad?”

Evet. Ve yine aynı sebeple otobüsteki iki herif bize yerini verdi.

“Ne demeye çalışıyorsun?”

Saklanarak bir yere varabileceğimizi sanmıyorum. Tyler'dan kurtulmak için bir şeyler yapmalıyız.

“Benim giysilerimi giymekten hoşlanan bir herifle çıkmıştım” diyor Marla. “Elbiselerimi yani. Peçeli şapkalarımı. Seni de giydirip, ortalıkta gizlice dolaştırabiliriz.”

Senin elbiselerini giymiyorum, götüme ilaç sokmuyorum.

“Daha da beteri var” diyor Marla. “Bir herifle çıkmıştım ve benden şişme kadınıyla lezbiyen numaraları yapmamı istemişti.”

Marla'nın hikayelerinden biri olacağımı kestirebiliyordum.

Çift kişilikli bir herifle çıkmıştım.

“Çıktığım başka bir herif te, penis büyütme aleti kullanıyordu.”

Saat kaç diye soruyorum.

“Sabah dört.”

Üç saat sonra işte olmam gerekiyor.

“Şu hapları al” diyor Marla. “Senin şu Tyler Durden olman ve diğer şeyler için belki bowling'den de para almazlar. Bu arada Tyler'dan kurtulmadan önce, alışverişe gitmeye ne dersin? Güzel bir araba alırsın. Giysiler. Bir kaç CD. Bütün bu bedava şeylerin bir üst tarafı olmalı.”

Marla.

“Tamam, tamam. Unut gitsin.”

İnsanın her zaman sevdiğini öldürmesi ile ilgili o eski deyiş, aslında iki şekilde de geçerlidir.

Ve iki şekilde de geçerli olmuştu.

Bu sabah işe gittiğimde, bina ile otopark arasında polis barikatı vardı ve polis kapıları tutmuş, birlikte çalıştığım insanların ifadesini alıyordu. Herkes koşuşturuyordu.

Otobüsten inmedim bile.

Ben Joe'nun Soğuk Teriyim.

Otobüsten, ofisimin bulunduğu üçüncü kattaki pencerelerin patlamış olduğunu ve kirlili sarı giyinmiş olan bir itfaiyecinin yanmış bir panele su sıktığını görebiliyordum. Kırık pencereden, iki itfaiyecinin ittiği yanan bir masa çıkıyor, kayıyor ve üç kat aşağıdaki kaldırıma düşüyor, inişi bir sestem çok bir his yaratıyor.

Parçalanıyor ve tütmeye devam ediyor.

Ben Joe'nun Kaynayan Midesiyim.

Bu benim masam.

Patronumun ölmüş olduğunu biliyorum.

Napalm yapmanın üç yolu. Tyler'ın patronumu öldüreceğini biliyordum. Ellerimin gaz koktuğu ve işimden istifa etmek istiyorum dediğim anda ona izin vermiş oluyordum. Misafirim ol.

Patronumu öldür.

Oh, Tyler.

Bilgisayarımın havaya uçtuğunu biliyordum.

Bunu biliyorum, çünkü Tyler bunu biliyor.

Bunu bilmek istemiyorum ama bilgisayar monitörünün tepesine bir delik açmak için kuyumcu matkabı kullanırsın. Bunu bütün uzay maymunları biliyor. Tyler'ın notlarını daktilo ettim. Ampul bombasının yeni versiyonu, bir ampul al, delik del, içine benzin doldur. Deliği balmumu veya silikonla kapa ve ampulü duya tak ve birinin odaya girip, ışığı açmasını bekle.

Bilgisayar tüpü bir ampulden çok daha fazla benzin alır.

Katot ışın tüpü için tüpün etrafındaki plastiği kaldırırsın, bu basittir, veya kasanın üstündeki havalandırma panelinden yaparsın işini.

Öncelikle monitörün elektrik ve bilgisayarla olan bağlantı kablolarını çekersin.

Bu televizyon için de geçerlidir.

Ama şunu unutmamak gerekir, en ufak bir kıvılcımda, halıdaki statik elektrikle bile ölürsün. Bağırarak, canlı canlı yanarak ölürsün.

Katot ışın tüpü 300 voltluk pasif elektrik saklama kapasitesine sahiptir, o yüzden önce ana güç kaynağı kondensatöründe ağır bir tornavida kullanın. Bu noktada ölürseniz, yalıtılmış tornavida kullanmadınız demektir.

Katot ışın tüpünün içinde vakum vardır, o yüzden deliği açar açmaz tüp havayı içine çekecek ve ıslık çalar gibi bir çekiş olacaktır bu.

Deliği yavaşça genişletin. Sonra biraz daha genişletin. Bir huninin ucunu sokabilecek kadar genişletin. Sonra da tüpü istediğiniz bir patlayıcı ile doldurun. Ev yapımı napalm iyidir. Benzin veya dondurulmuş portakal suyu konsantresi veya kedi bağırsağıyla karıştırılmış benzin.

Eğlenceli patlayıcılardan biri de pudra şekeriyle karıştırılmış potasyum permanganattır. Olay, çok hızlı yanan bir madde ile yanmaya oksijen sağlayacak olan başka bir maddeyi karıştırmaktan ibarettir. O kadar hızlı yanar ki, patlama olur.

Baryum peroksit ve çinko tozu.
Amonyum nitrat ve alüminyum tozu.
Modern anarşi mutfağı.

Baryum nitratı, bir tava sülfüre kat ve kömür tozu ile süsle. İşte temel barutunuz hazır.

Afiyet olsun.

Monitörü bununla doldur, ve biri bilgisayarı açtığında, beş altı gramlık barut suratına patlayacaktır.

Sorun şu ki, ben patronumu bir şekilde seviyordum.

Eğer erkekseniz, Hristiyanmanız ve Amerika'da yaşıyorsanız, babanız sizin için bir Tanrı modelidir. Bazen de babanızı kariyerinizde bulursunuz.

Ama Tyler patronumu sevmiyordu.

Polis beni arayacaktı. Geçen Cuma akşamı ofisten en son ben çıkmıştım. "Dışarı çık. Arabamız var" diyen Tyler'ın telefonuyla masamda uyanmıştım.

Cadillac'ımız vardı.

Ellerimde hala benzin vardı.

Usta ölmeden önce ne yapmış olmak isterdin diye sormuştu.

İşimden istifa etmek isterdim demiştim. Tyler'a izin vermiştim. Misafirim ol. Patronumu öldür.

Patlayan ofisimden, yolun sonundaki çakıllı dönüş yoluna giden otobüse biniyorum. Burada parselli araziler bitiyor ve boş arsalar ve sürülmüş tarlalar başlıyor. Şoför öğle yemeği çıkını ve termosunu çıkarıyor ve dikiz aynasından beni kesiyor.

Polislerin beni aramayacağı bir yer düşünmeye çalışıyorum. Otobüsün arkasından, şoförle aramda oturan yaklaşık yirmi kişi görüyorum. Yirmi kafasının arkasını sayıyorum.

Yirmi kazanmış kafa.

Şoför bana dönüp, "Bay Durden, efendim, yaptığınız şeyleri çok takdir ediyorum" diyor.

Onu daha önce hiç görmedim.

"Bunun için beni affetmelisiniz" diyor şoför. "Ekip, bunun sizin kendi fikriniz olduğunu söylüyor."

Kabak kafalar bakmak için birer birer bana dönüyor. Sonra teker teker ayağa kalkıyorlar. Birinin elinde bir bez var eter kokusunu alabiliyorum. En yakında duranın elinde bir avcı bıçağı var. Bıçaklı olan bizim araba tamircisi usta.

"Siz cesur bir adamsınız" diyor otobüs şoförü. "Kendinizi ödev olarak vermek cesaret ister."

Usta otobüs şoförüne "Kapa çeneni" diyor, "gözcü bir bok konuşmaz."

Uzay maymunlarından bir tanesinin elinde koli bandı var, taşakları bantlamak için. Otobüsün önüne doluyorlar.

Usta "Talimatı biliyorsunuz Bay Durden. Kendiniz söylemiştiniz. Kulübü kim kapatmak isterse, bu siz bile olsanız, o kişiyi taşaklarından yakalamamızı söylemiştiniz." diyor.

Erbezleri.

Elmaslar.

Testisler.

Fındıklar.

En iyi kısmınızın, Paper Sokağı Sabun Şirketinde bir sandviç torbası içinde dondurulduğunu düşünün.

“Bize karşı koymanızın bir faydası yok” diyor usta.

Şoför sandviçini çiğniyor ve dikiz aynasından bizi izliyor.

Bir polis sireni duyuluyor, bize doğru yaklaşıyor. Uzaktaki bir tarlayı süren traktörün sesi geliyor. Kuşlar. Otobüsün arkasındaki bir pencere yarıya kadar açık. Bulutlar. Çakıllı kavşağın kenarlarında otlar bitmiş. Arılar ve sinekler otların etrafında vızıldaşıyorlar.

“Sizden küçük bir yardım bekliyoruz” diyor usta. “Bu tehdit değil Bay Durden, en azından bu sefer değil. Bu sefer onları kesmek zorundayız.”

Otobüs şoförü “Polisler.” diyor.

Siren otobüsün yanına bir yere geliyor.

Bu durumda neyle dövüşmem gerekiyor?

Polis arabasını otobüsün yanına çekiyor, kırmızı ve mavi ışıklar otobüsün camından görülüyor, ve otobüsün dışından biri bağıyor “Ellerinizi kaldırın, siz içeridekiler.”

Kurtuldum.

Bir nevi.

Polislere Tyler’ı anlatabilirim. Dövüş kulübüyle ilgili herşeyi anlatırım, belki hapse giderim ama sonrasında Kargaşa Projesiyle onlar uğraşmak zorunda kalır, ben de bir bıçağa bakıyor olmam.

Polisler otobüsün merdivenlerini çıkarken, ilk polis “Daha kesmediniz mi?” diyor.

İkinci polis “Çabuk olun, tutuklanması için emir çıktı” diyor.

Sonra da şapkasını çıkarıp, “Kişisel bir şey değil Bay Durden. Sizinle sonunda tanışabilmek büyük şeref.” diyor.

Çok büyük bir hata yapıyorsunuz diyorum.

“Muhtemelen bunu söyleyeceğinizi bize söylemişsiniz.”

Ben Tyler Durden değilim.

“Bunu söyleyeceğinizi de söylemişsiniz.”

Kuralları değiştiriyorum. Dövüş kulübüne devam edebilirsiniz ama bundan sonra hiç kimseyi kısırlaştırmayacaksınız.

“Evet, evet, evet,” diyor usta. Koridorun ortasında duruyor ve bıçak da elinde. “Bu *kesinlikle* söyleyeceğinizi söylemişsiniz.”

Tamam öyleyse, ben Tyler Durden’ım. Öyleyim. Ben Tyler Durden’ım ve kuralları ben koyarım ve bıçağı yere koy diyorum.

Usta omzundan arkadakilere “Bugüne kadar en iyi kes-ve-kaç skorumuz nedir?” diye soruyor.

Biri “Dört dakika” diye bağıyor.

Usta bağıyor “İçinizden biri zaman tutuyor mu?”

İki poliste otobüsün içine giriyorlar ve bir tanesi saatine bakarak, “Bir saniye. Yelkovan on ikiye gelene kadar bekle.” diyor.

“Dokuz.”

“Sekiz.”

“Yedi.”

Açık pencereye dalıyorum.

Karnım pencerenin metal kenarlığına çarpıyor ve usta arkamdan “Bay Durden zamanlamanın içine ettiniz.” diyor.

Pencerede yarı asılı vaziyette, arka tekerleğin siyah lastik çeperine pençemi geçiriyorum. Tekerleği sıkıca kavrayıp, kendimi çekmeye çalışıyorum. Ama birileri ayağımı yakalayıp, beni geri çekiyor. Uzaktaki küçük traktöre bağıyorum, “Hey.” Ve “Heey.” Baş aşağı durduğum için yüzüm hararet ve kandan şişiyor. Kendimi biraz dışarı çekiyorum. Ama ayak bileklerimdeki eller beni geri çekiyor. Kravatım yüzüme çarpıyor. Kemerimin tokası pencerenin kenarına takılıyor. Arılar, sinekler ve yol kenarında otlar yüzümden bir kaç santim uzakta ve bağıyorum “Hey!”

Pantolonumun paçasını yakalayan eller beni içeri çekiştiriyorlar, pantolonuma sarılıp, ve belimden ve götümünden aşağıya çekiyorlar.

Otobüsün içinden biri “Bir dakika!” diye bağıyor.

Ayakkabılar ayağımdan çıkıyor.

Kemerimin tokası tekrar pencereden içeri giriyor.

Eller bacaklarımı birleştiriyorlar. Güneşten ısınmış olan pencere demiri midemi kesiyor. Beyaz gömleğim kabarıp, omuzlarımdan ve kafamdan düşüyor, lastiği sıkıca kavıyorum ve bağırıma devam ediyorum “Hey!”

Bacaklarım bitişik vaziyette geriye doğru uzanıyor. Pantolonum bacaklarımdan kayıp, tamamen çıkıyor. Güneşin sıcak ışınları götümü parlatıyor.

Kan kafama pompalanmaya devam ediyor, gözlerim basınçtan karıncalanıyor ve tek görebildiğim şey yüzümü saran beyaz gömleğim. Traktör bir yerlerde çalışmaya devam ediyor. Arılar vızıldıyor. Bir yerlerde. Herşey milyonlarca kilometre uzaklıkta. Arkamda milyonlarca kilometre uzaklıkta biri bağıyor “İki dakika!”

Ve bir el bacaklarımın arasına kayıp, el yordamıyla ilerliyor.

“Onu incitmeyin” diyor başka biri.

Ayak bileklerimi tutan eller milyonlarca kilometre uzakta. Çok, çok uzun bir yolun sonunda hayal ediyorum o elleri. Rehberli meditasyon.

Pencerelerin sert ve sıcak bir bıçak gibi göbeğini keserek açtığını düşünme.

Bir grup adamın bacaklarını çekiştirme savaşı yaptığını düşünme.

Milyonlarca kilometre uzakta, milyarlarca kilometre uzakta, sıcak ve sert bir el temelini kavırıyor ve seni geri çekiyor, ve birşey sıkılaşmaya başlıyor, gittikçe daha da sıkılaşıyor.

Koli bandı.

İrlanda'dasın.

Dövüş kulübündesin.

İştesin.

Hiçbir yerde değilsin, burdasın.

“Üç dakika!”

Çok uzaklardan biri bağıyor, “Konuşmayı biliyorsunuz Bay Durden. Dövüş kulübünü sikkemeye kalmayın.”

Sıcak bir el seni kavırıyor. Bıçağın soğuk ucunu hissediyorsun.

Bir kol gövdene dolanıyor.

Terapisel fiziksel temas.

Sarıma zamanı.

Ve eter burnuna ve ağzına bastırılıyor, sıkıca.
Sonrası hiçlik, hiçlikten bile az. Kayıtsızlık.

27

Yanan dairemin patlayan dış kabuğu, uzay boşluğu gibi kapkara ve şehrin minik ışıklarının altında harap olmuş görünüyor. Pencere yok, ve sarı kurdeleden yapılma polisin suç mahali bandı on beşinci katta sallanıp duruyor.

Beton zeminde uyanıyorum. Eskiden burası parkeydi. Patlamadan önce duvarlarda sanat vardı. İsveç mobilyaları vardı. Tyler'dan önce.

Giyiniğim. Elimi cebime atıp, hissetmeye çalışıyorum.

Tamım.

Korkmuş ama el sürülmemiş.

Dairenin kenarına yürüyorum, park yerinden on beş kat yukarıda şehrin ışıklarına ve yıldızlarına bakıp, kayboluyorum.

Herşey çok geride kaldı.

Yıldızlarla Dünyanın arasındaki kilometrelerce uzaklıktaki gecenin içinde, on beşinci katta kendimi şu uzay hayvanlarından biri gibi hissediyorum.

Köpekler.

Maymunlar.

İnsanlar.

Küçük işini yaparsın. Bir kolu çek. Bir düğmeye bas. Bunların hiçbirini anlamazsın.

Dünya çıldırıyor. Patronum öldü. Evim gitti. İşim yok. Ve bunların hepsinden ben sorumluyum.

Geriye hiç bir şey kalmadı.

Bankada hiç param yok.

Binanın kenarına doğru bir adım daha atıyorum.

Hiçlikle aramda sadece polis bandı var.

Bir adım daha at.

Orada başka ne var?

Bir adım daha at.

Marla var.

Kendini aşağıya at.

Marla var ve herşeyin ortasında duruyor ama farkında değil.

Ve seni seviyor.

Tyler'ı seviyor.

Aradaki farkı bilmiyor.

Birinin ona söylemesi lazım. Dışarı çık. Dışarı çık. Dışarı çık.

Kendini kurtar.

Lobiye inen asansöre binersin ve seni asla sevmemiş olan kapıcı, artık kırılmış üç dişiyle sana gülümseyip, "İyi akşamlar Bay Durden. Sizin için taksi çağırmamı ister misiniz? İyi misiniz? Telefonu kullanmak ister misiniz?" diyor.

Regent Otelinden Marla'yı ararsın.

Regent'teki görevli "Hemen bađlıyorum Bay Durden" der.

Sonra Marla cevap verir.

Kapıcı omzunuzun üzerinden dinlemektedir. Regent'teki görevli de muhtemelen dinliyordur. Marla konuşmamız lazım dersin.

"Bok ye" der Marla.

Tehlikede olabilirsin dersin. Neler olduğunu bilmeye hakkı var. Seninle buluşması gerekmektedir. Konuşmanız gerekmektedir.

"Nerede?"

İlk kez tanıştığınız yere gitmesini söylersiniz. Hatırla. Hafızanı zorla.

İyileştirici beyaz ışık topu. Yedi kapılı saray.

"Anladım. Yirmi dakika içinde orada olurum."

Mutlaka orda ol.

Telefonu kapatırsın ve kapıcı "Size bir taksi çağırayım Bay Durden. Hiç bir ücret almadan sizi nereye isterseniz götürür." Der.

Dövüş kulübü üyeleri seni izliyor. Hayır, dersin, çok güzel bir gece, yürüyeceğim.

Cumartesi akşamı, İlk Rabbaniler'in bodrum katında bağırsak kanseri grubu toplanmış, Marla da gelmiş.

Marla Singer sigarasını içiyor. Marla Singer gözlerini etrafta gezdiriyor. Marla Singer'ın bir gözü siyah.

Halının üstünde oturup, Marla siyah gözüyle sana bakarken güç hayvanını bulmaya çalışıyorsun. Gözlerini kapatıp, yedi kapılı saraya konsantre olmaya çalışıyorsun ama hala Marla'nın bakışını hissedebiliyorsun. İçindeki çocuğu kucaklıyorsun.

Marla bakıyor.

Sonra sarılma zamanı geliyor.

Gözlerini aç.

Hepimiz bir partner seçmeliyiz.

Marla üç adımda yanıma gelip, suratıma bir tokat patlatıyor.

Kendinizi tamamen paylaşın.

"Sen sikilmiş bi bok parçasısın" diyor Marla.

Etrafımızdaki herkes bize bakıyor.

Marla'nın iki yumruğu da yağmur gibi üstüme yağıyor. "Birini öldürdün" diye çığlık atıyor. "Polisi aradım ve az sonra burada olacaklar."

Bileklerini yakalayıp, polis belki gelir ama muhtemelen gelmeyecek diyorum.

Polis yola çıktı bile ve seni yakalayıp elektrikli sandalyeye bağlayıp, gözlerini kızartacaklar, yada en azıdan ölümcül bir iğne atarlar diyor Marla kaçmaya çalışarak.

Vız gelir.

Aşırı dozda sodyum fenobarbital ve sonrasında büyük uyku. Köpekler Vadisi'ndeki gibi.

Marla bugün benim birini öldürdüğümü görmüş.

Eğer patronumu kastediyorsa, evet, tamam, tamam, biliyorum, polis de biliyor, iğneyle idam etmek için herkes beni arıyor, ama patronumu öldüren Tyler'dı.

Tyler'la parmak izlerimiz aynı, ama kimse durumu anlamıyor.

“Bok ye” diyor Marla ve morarmış gözünü üstüme dikeyor. “Sen ve küçük müritlerin dayak yemeyi seviyor olabilirsiniz ama eğer bana bir daha dokunursanız, sizi öldürürüm.”

“Bu gece birini vurdun, gördüm” diyor Marla.

Hayır, o bir bombaydı diyorum ve olay bu sabah oldu. Tyler monitörü delip, içine benzin doldurdu veya barut.

Gerçekten kanser olan etrafımızdaki insanların hepsi dikilmiş, olup biteni izliyorlar.

“Hayır” diyor Marla. “Seni Pressman Oteline kadar takip ettim, ve oradaki katil kim partilerinden birinde garsondun.”

Katil kim partilerinde zengin insanlar otele akşam yemeği için gelip, Agatha Christie hikayelerindeki gibi davranırlar. Gravlax'lı Boudin ile Geyik Eti Semeri arasında bir vakitte, ışıklar bir dakikalığına söndürülür ve biri öldürülmüş numarası yapar. Bu eğlence olsun diye yapılan haydi-öyleymiş-gibi-davranalım türü bir ölümdür.

Yemeğin geri kalanında ise misafirler sarhoş olup, tatlılarını yerken, aralarındaki psikopat katilin kim olduğuyula ilgili ipuçları bulmaya çalışırlar.

“Belediye başkanının, geri dönüştürmeden sorumlu özel memurunu vurdun” diye bağıyor Marla.

Başkanın bilmem ne memurunu Tyler vurdu.

“Kanser bile değilsin” diye bağırma devam ediyor.

İşte bu kadar hızlı.

Parmaklarını şıklat.

Herkes bakıyor.

Sen de kanser değilsin, diye haykırıyorum.

“İki yıldır buraya geliyor” diye bağıyor Marla “ve hiç bir hastalığı yok!”

Hayatını kurtarmaya çalışıyorum!

“Ne? Niye benim hayatımın kurtarılmaya ihtiyacı olsun ki?”

Çünkü beni takip ediyordun. Çünkü bu gece beni takip ettin ve Tyler Durden'ın birini öldürdüğünü gördün ve Tyler Kargaşa Projesini tehdit edecek herkesi öldürür.

Odanın içindeki herkes küçük trajedisinden kurtulmuş gibi bakıyor. Şu küçük kanser olayından. Ağrı kesici alanların bile gözleri kocaman açılmış ve panik vaziyetler.

Topluluğa üzgünüm diyorum. Zarar vermek istememiştim. Biz en iyisi gidelim. En iyisi bu konuyu dışarıda konuşalım biz.

Herkes “Hayır! Gitmeyin! Devam Edin!” diye bağıyor.

Ben hiç kimseyi öldürmedim diyorum. Ben Tyler Durden değilim. O benim bölünmüş kişiliğimin diğer yarısı. İcinizde *Sybil* filmini gören var mı diye soruyorum.

“Öyleyse beni kim öldürecek?” diye soruyor Marla.

Tyler.

“Seni kim öldürecek?”

Tyler diyorum, ama Tyler’la baş edebilirim. Ama sen de Kargaşa Projesindeki heriflere dikkat etmelisin. Seni takip etmeleri, kaçırımları veya başka bir şey yapmaları için Tyler onlara emir vermiş olabilir.

“Bunlara neden inanayım ki?”

Bu kadar çabuk oluyordu herşey.

Çünkü sanırım senden hoşlanıyorum, diyorum.

“Aşık değil yani?” diyor Marla.

Bu yeterince adi bir zamanlama zaten, diyorum. Zorlama.

İzleyen herkes gülümsüyor.

Gitmeme lazım. Buradan çıkmam lazım. Kafası kazınmış veya dövülmüş heriflere dikkat et diyorum Marla’ya. Gözü morarmış olanlara. Kırık dişlilere. Bu gibi şeyler işte.

“Nereye gidiyorsun?” diye soruyor Marla.

Tyler Durden’in icabına bakmam lazım.

28

Adı Patrick Madden’dı ve belediye başkanının geri dönüştürmeden sorumlu özel memuruydu. Adı Patrick Madden’dı ve Kargaşa Projesinin düşmanıydı.

Dışarı çıkıp, gecenin karanlığında yürümeye başlıyorum ve herşeyi hatırlıyorum.

Tyler’ın bildiği herşey bana geri geliyor.

Patrick Madden dövüş kulüplerinin kurulduğu barların listesini yapıyordu.

Ve aniden sinema projektörü çalıştırmayı bildiğimi fark ediyorum. Kilitleri kırmayı biliyorum ve benimle kumsalda karşılaşmadan önce Paper Sokağındaki evi nasıl kiraladığını biliyorum.

Tyler’ın neden ortaya çıktığını biliyorum. Tyler Marla’yı seviyordu. Onunla ilk karşılaştığım geceden beri, Tyler yada benim bir parçam Marla’yla birlikte olmak için bir yol arıyordu.

Bunların bir önemi yoktu. En azından artık yoktu. Ama gecenin içinde en yakın dövüş kulübüne yürürken bütün detaylar kafamda beliriyordu.

Cumartesi geceleri Armory Bar’ın bodrumunda bir dövüş kulübü var. Patrick Madden’in oluşturmaya çalıştığı listede muhtemelen bu barın da adı var, zavallı ölü Patrick Madden.

Bu gece Armory Bar’a gidiyorum ve içeri girdiğimde kalabalık fermuarın açılışı gibi yarıyor. Oradaki herkes için ben Muhteşem ve Güçlü Tyler Durden’ım. Tanrı ve baba.

Etrafımdan “İyi akşamlar, efendim” diyen sesler duyuyorum.

“Dövüş kulübüne hoş geldiniz efendim.”

“Bize katıldığınız için teşekkürler efendim.”

Canavar yüzüm yeni yeni iyileşmeye başlıyor. Yüzümdeki delik yanağımdan gülümsüyor. Gerçek dudağım ise asık duruyor.

Madem ki ben Tyler Durden'ım, kıcıımı öpebilirsiniz. O gece dövüş kulübünde bulunan her herifle dövüşmek için kaydımı yaptırıyorum. Elli dövüş. Bir seferde bir dövüş. Ayakkabı yok. Tişört yok.

Dövüşler sürmesi gerektiği kadar sürer.

Ve eğer Tyler Marla'yı seviyorsa.

Ben de Marla'yı seviyorum.

Ve yaşananlar kelimelerle ifade edilemez. Hiç bir zaman göremeyeceğim Fransız sahillerini kirletmek istiyorum. Rockefeller Plaza'nın yıkıntılarının etrafındaki nemli ormanlarda geyik avladığınızı düşünün.

İlk dövüşte herif arkama geçip bir eliyle kolumu tuttu, diğeriyle boğazıma sarıldı ve dişlerim çatırdayıp, sivri köklerini dilime saplayana kadar da yüzümü, yanağımı, yanağımdaki deliği beton zemine vurdu da vurdu.

Patrick Madden'i ve yerde yatan cesedini hatırlamaya başlamıştım birden, sonra karısı gözümün önünde canlandı. Saçları topuz yapılmış küçük bir kız. Kıkırdayıp, kocasının ölü dudaklarına şampanya dökmeye çalışmıştı.

Sahte kanın çok ama çok kırmızı olduğunu söylemişti. Bayan Patrick Madden iki parmağını kocasının yanındaki kan gölüne sokmuş, sonra da ağzına götürmüştü.

Dilime saplanan dişler yüzünden ağzımda bir kan tadı var.

Bayan Patrick madden kanı tatmıştı.

Katil kim partisinde olduğumu ve uzay maymunu garsonların beni korumak için etrafımı çevirdiğini hatırlıyorum. Marla'nın koyu güllerle bezenmiş elbisesi ile balo salonunun karşısından izliyordu.

İkinci dövüşte herif sırtıma bir dirsek geçirdi ve kollarımı geri çekip, göğsümü beton duvara çarptı. Bir taraftaki köprücük kemiğin kırıldığını duydum.

Yunan heykellerini çekiçle kırmak, götümü *Mona Lisa*'ya silmek istiyordum.

Bayan Patrick Madden kanlı parmaklarını yukarı kaldırdı, kan dişlerinin arasından süzülürken, parmaklarındaki kan da bileğine iniyordu, sonra elmas bir bileziğin üstünden dirseğine damlıyordu.

Üç numaralı dövüş, uyanıyorum ve üç numaralı dövüş vakti gelmiş. Dövüş kulübünde isimler yoktur.

Adın değilsin.

Ailen değilsin.

Üç numara neye ihtiyacım olduğunu biliyor ve kafamı karanlıkta tutup, boğuyor. Uygulandığında, rakibin sadece kendinden geçmeyecek kadar hava almasına izin veren bir boyun kilidi var. Üç numara kafamı kolunun içinde bir bebek veya futbol topu tutar gibi tutup, kenetlenmiş elinin muştasıyla yüzüme vurdu.

Dişlerim yanağımı ısırana kadar.

Yanağımdaki delik ağzımın kenarıyla birleşene kadar vurdu, ta ki ikisi bir olup, burnumun altından, kulağımın altına kızgın bir yan bakış oluşturana kadar.

Üç numara yumruğu çürüyene kadar vurdu.

Ben ağlamaya başlayana kadar vurdu.

Sevdiğin herşey sonunda seni reddedecek veya ölecek.

Yarattığın her şey bir kenara atılacak.

Gurur duyduğun her şey çöpte son bulacak.

Bin kralların kralı, Ozymandias'ım.

Bir yumruk daha ve dişlerim dilime tamamen batıyor. Dilimin yarısı yere düşüyor ve tekmeleniyor.

Bayan Patrick Madden'in küçük bedeni kocasının bedeninin yanına diz çökmüş ve arkadaşlarımız dedikleri insanlar tepesinde dikilip, sarhoş vaziyette gülüyorlar.

“Patrick?” diyor kadıncağız.

Kan gölü büyüyor, büyüyor ve nihayetinde gelip eteğine deşiyor.

“Patrick yeter artık, bırak şu ölü numarasını” diyor.

Kan eteğine tırmanmaya başlıyor. Kılcal damar gibi, iplik gibi incecik tırmanıyor eteğine.

Etrafımda Kargaşa Projesindeki herifler çılgınlık atıyorlar.

Ve Armory Bar'ın bodrumunda Tyler Durden sıcak bir karışıklık içinde yere düşüyor. Bir dakika için mükemmel olan yüce Tyler Durden, ve mükemmellikten bekleyebileceğinin en fazlası bir dakikadır diyen Tyler Durden düşüyor.

Ve dövüş devam ediyor çünkü ben ölmek istiyorum. Çünkü sadece ölünce isimlerimiz var. Çünkü ölünce artık Kargaşa Projesinin parçası değiliz.

29

Tyler ayakta dikiliyor, mükemmel denecek kadar yakışıklı ve sarışın bir masumiyetin içinde melek gibi duruyor. Yaşama arzum beni büyülüyor.

Ben ise, Paper Sokağı Sabun Şirketindeki odamın çıplak yatağında kanı kurumuş bir doku örneğiyim.

Odamdaki herşey gitmiş.

On dakikalığına kanser olduğumda çekilmiş olan ayağımın fotoğrafı ve aynam gitmiş. Kanserden de beter. Aynam gitmiş. Gardırobumun kapağı açık ve altı adet beyaz gömleğim, siyah pantolonlarım, iç çamaşırlarım, çoraplarım ve ayakkabılarım gitmiş.

“Kalk” diyor Tyler.

Kıymetini bilmediğim herşeyin altında, arkasında ve içinde, korkunç bir şeyler büyüyor.

Her şey dağıldı.

Uzay maymunları temizlendi. Her şey yerine kondu, emilmiş yağlar, ranzalar, para, özellikle de para. Geride sadece bahçe ve kiralık ev kaldı.

“Yapmamız gereken son şey” diyor Tyler “senin şu şehit olma meseleni halletmeliyiz. Büyük ölüm olayını.”

Üzücü, moral bozan bir ölüm gibi değil, bu neşeli, güç veren bir ölüm olacak.

Oh Tyler, içim acıyor. Beni burada öldür.

“Kalk.”

Öldür beni, hadi. Öldür beni. Öldür beni. Öldür beni. Öldür beni.

“Büyük birşey olmalı.” diyor Tyler. “Dünyanın en uzun binasının tepesinde durduğunu gözünde canlandır. Bütün bina Kargaşa Projesi tarafından ele geçirilmiş. Pencerelerden duman tütüyor. Masalar sokaklardaki insanların arasına düşüyor. Gerçek bir ölüm operası, işte başına gelecek olan şey budur.”

Hayır diyorum. Beni yeterince kullandın.

“Eğer iş birliği yapmazsan, Marla'yı buluruz.”

Hiç durmayın diyorum.

“Kalk şu sikik yataktan” diyor Tyler “ve lanet olası arabaya bin.”

Sonuç itibariyle Tyler’la birlikte Parker-Morris Binasının tepesindeyiz, benim ağzımda bir silah var.

Silahın namlusu boğazıma dayanmış ve Tyler “Aslında gerçekten ölmeyeceğiz.” diyor.

Namluyu dilimle yanağıma doğru alıp, Tyler sen vampirlerden bahsediyorsun diyorum.

Son sekiz dakikamızdayız.

Silah, polis helikopterleri erken gelirse diye tedbir için var.

Tanrıya göre, tek başına bir adam, ağzına bir silah sokmuş gibi görünüyör olabilir ama silahı tutan Tyler ve bu benim hayatım.

Buharla dezenfekte edilmiş nitrik asidin yüzde doksan sekiz konsantresini alırsın, ve bu aside üç kat fazla sülfürik asit eklersin.

Nitrogliserinin olur.

Yedi dakika.

Nitrogliserini talaşla karıştırırsın ve çok güzel bir plastik patlayıcıya sahip olursun. Uzay maymunlarının bir çoğu nitrogliserini pamukla karıştırıp, sülfat olarak Epsom tuzu ekler. Bu da işe yarar tabi. Bazı maymunlar nitro ile parafin kullanır. Parafin hiçbir zaman benim işime yaramadı.

Dört dakika.

Tyler ve ben çatının ucunda, ağzımda bir silah ve ben silahın ne kadar temiz olabileceğini düşünüyorum.

Üç dakika.

Sonra biri bağıyor.

“Bekle”. Bur Marla, çatıdan bize doğru geliyor.

Marla bana doğru geliyor, sadece bana çünkü Tyler kayboldu. Püf. Gitti. Tyler benim halüsinasyonum, Marla’nın değil. Büyülü bir hile gibi Tyler yok oluyor. Ve şimdi gerçekten ağzına silah dayamış olarak tek başıma kalıyorum.

“Seni takip ettik” diye bağıyor Marla. “Destek grubundakilerle. Bunu yapmak zorunda değilsin. İndir silahı.”

Marla’nın arkasında bütün bağırsak kanserliler, beyin parazitleri, melanoma ekibi ve tüberkülozlular bana doğru yürüyor, topallıyor veya tekerli sandalyeleriyle ilerliyorlar.

Hepsi birden “Bekle” diyorlar.

Sesleri bana soğuk rüzgarla birlikte ulaşıyor, “Dur!”

“Sana yardım edebiliriz.”

“Bırak da yardım edelim.”

Yukarıdan polis helikopterlerinin vop, vop, vop sesi geliyor.

Gidin diye bağıyorum. Çıkın burdan. Bina havaya uçacak.

Marla “Biliyoruz” diye bağıyor.

Bu tamamen bir yortu gibi görünüyor bana.

Kendimi öldürmüyorum diye bağıyorum. Tyler’ı öldürüyorum.

Ben Joe’nun Hafızasıyım.

Herşeyi hatırlıyorum.

“Aşk filan değil” diye bağıyor Marla, “ama sanırım ben de senden hoşlanıyorum.”

Bir dakika.

Marla Tyler'dan hoşlanıyor.

“Hayır, ben senden hoşlanıyorum” diyor Marla. “Farkı biliyorum.”

Ve hiçbir şey olmuyor.

Hiçbir şey patlamıyor.

Silahın namlusu parçalanmayan yanağıma dayanmış vaziyette, Tyler, diyorum, nitroyla parafini karıştırdın, değil mi ?

Parafin asla işe yaramaz.

Bunu yapmam gerekiyor.

Polis helikopterleri.

Ve tetiği çekiyorum.

30

Babamın evinde bir sürü madalya vardı.

Tabii ki, tetiği çekince, öldüm.

Yalancı.

Ve Tyler da öldü.

Polis helikopterleri bize doğru gelirken, Marla'ya, kendilerini kurtaramayan ama beni kurtarmak için uğraşan destek grubu insanlarına rağmen, tetiği çekmek zorundaydım.

Bu gerçek hayattan daha iyiydi.

Ve bir mükemmel dakika sonsuza kadar sürmez.

Cennette herşey beyaz üstüne beyaz renkte.

Sahtekar.

Cennet çok sessiz, plastik tabanlı ayakkabılar var.

Cennette uyuyabilirim.

İnsanlar bana mektup yazıp, beni unutmadıklarını bildiriyorlar. Onların kahramanı olduğumu. Daha da iyi olacağımı yazıyorlar.

Buradaki melekler Tevratdaki gibi, lejyonlar ve teğmenler var, cennetlik bir ordu vardiyalarla çalışıyor. Mezarlık. Yemekleri tepsilerde getiriyorlar, yanında da bir bardak ilaç oluyor. Oyuncak Bebekler Vadisi oyun seti.

Tanrıyla tanıştım. Ceviz ağacından yapılma masasının ardında oturuyordu ve arkasındaki duvarda diplomaları asılıydı. Ve bana “Neden?” diye sordu.

Neden bu kadar çok sorun yaratmıştım?

Her birimizin, özel ve nadir bir yeganeliğin nadide ve kutsal bir kar tanesi olduğumuzun farkına varamamış mıydım?

Hepimizin sevgi tezahürleri olduğunu göremiyor muydum?

Masasında oturup, not tutan Tanrıya baktım. Her şeyi yanlış anlamıştı.

Biz özel değiliz.

Pislik veya çöp de değiliz.

Biz sadece varız.

Varız ve olacak olan olur.

Ama Tanrı “Hayır, bu doğru değil” dedi.

Peki. Tamam. Her neyse. Tanrıya hiç bir şey öğretemezsiniz.

Sonra bana ne hatırladığımı sordu.

Herşeyi hatırlıyordum.

Tyler'ın silahından çıkan kurşun, sağlam olan yanağımı da yarmış ve bir kulağımdan öbür kulağıma kadar bir keskin gülümse yayılmıştı yüzüme. Kızgın bir Cadılar Bayramı kabağı gibi. Şeytan bakışlı Samuray. Hırs sembolü ejder.

Marla hala Dünyada ve bana yazıyor. Birgün seni geri getirecekler diyor.

Ve eğer cennette telefon olsaydı Marla'yı arardım ve "Alo" dediği zaman telefonu kapatmazdım. "Selam. Ne var ne yok? Bana herşeyi anlat" derdim.

Ama geri gitmek istemiyorum. Henüz değil.

Çünkü arada sırada bana yemek tepsimi ve ilaçlarımı getiren birilerinin gözünün mor, alınlarının şiş ve dikişli olduğunu görüyorum ve bana:

"Sizi özlüyoruz Bay Durden." diyorlar.

Yada yerleri silen burnu kırık olan biri, yanımdan geçerken fısıldıyor:

"Herşey plana uygun olarak devam ediyor."

Fısıldıyor:

"Dünyayı daha iyi bir hale getirmek için, medeniyeti yok edeceğiz."

Fısıldıyor:

"Geri gelmenizi dört gözle bekliyoruz."